

دالحضرت عظیم البرکت دخوار سے صد گی بجدد
امام احمد رضا خان قادری اندیشی دیومبار ک تصویف

تمہید ایمان

پہنچ تو ترجمہ

ترجمہ

خوشید احمد شاہد القادری مسیح بند ،
ملائکہ ایجنسی مردان رہ کن پاکستان سنی دائیور زکریا

نورتہ صنوہ پبلیشنگ کمپنی کارٹنڈ ڈیبلن گلگن الامارٹ

داعللحضرت عظیم البرکت دخوار سے صد ٹھی بجّدد
مام احمد رضا خان قادری افغان دیومبار ک تصنیف

تمہید ایمان

پہنچ تو ترجمہ

مترجم

خورشید احمد شاہد القادری میخ بند،
ملاکنہ ایجنسی مردان رکن پاکستان سفی رائٹرز گھنڈ

نو رہ صنومنہ پبلیشنگ کمپنی پاکستان ہال لالہ ہو

دکّاب نوم نصریہ ایمان

مؤلفہ امام احمد رضا قادری بریلوی

ترجمہ کوئی نکے خورشید احمد شاہد القادری افغان

صفحہ ۱۲۸

مطبع المسعد لله

خورد نکی ممتاز احمد شاہد القادری تحری

اول وار ۱۳۱۹ھ

هدیہ ۱۵۱ بر و پے

تعداد دو هزار

لوریہ رضویہ سیدت نگ کمپنی

پکارشید روڈ جلال گن لاہور

د تهیید ایمان

پہنتو ترجمہ ذماد حصل مشق استاذ
حضرت العلامہ جناب مولانا مولوی

محمد عبد الحکیم صاحب شوف قادری

صدر مدرس جامعہ نظامیہ رضویہ لاہو
پہ خواہش سرہ اوشورہ
دوئی ددے مکتبہ قادریہ لاہور مالک ھم دے

هر خوک ترین سئی کتابونہ اد د مذہب اہل سنت
لیتریچر پر رعایت سوہ ترلاسی کوئے شی کر

(خورشید احمد شاہد القادری)

الحمد لله رب العالمين
چہ دخوار سے مددی د بجدہ

او دینی او مذہبی بزرگ ترین هستی
اعلیٰ حضرت عظیم البرکت فائد اہل سنت شاہ احمد رضا خا

قدس سرہ مشہور او نامدار تصنیف

”تمہید ایمان“

پہنتو ترجمہ کئے د پہنتو رد فرد خدمت کئے د پارہ د
فائندے د عوامو پیش کرے شر، عوامو لہ پکار دی، چہ
وو دے کتاب نہ ضرور فائدہ واخلي، دے چہ دے کتاب
کئے د ایمان د کمال او د ایمان فائدت او نور سے دینی او مذہبی
خوب دے خبرے بیان شوی؟

ترجمہ کوئے: خورشید احمد شاہد القادری پا گلندی شریعت
صلح دیرو چکدرہ فاصل جامعہ نظامیہ رضویہ اندر دن لوہاری گیتیہ
لاہور (پاکستان)

د ترجمه کونکی مختصو تعارف

هي السنۃ حناب محمد غلام جیلان دامت بر کاشتم د تربیت د
رامندت تیرکول او ابتدائی منطق ہم قاضی پورے او نور کتابوں د
توحیاتی شرح جاتی او هدایا او لین دغیره د ھفوئی نہ او دیل
او بیان دارالعلوم قادریہ بقدر دے ته راغلم او د حضرت جامع
المتعقول والمنقول بحیثیت سنه ما جی المبدعة حناب ابو الفضل
محمد فضل بیغان صاحب فرزند ارجمند شیخ العلما، قد وفات الغفقها
نخرا العلما، جامع المتعقول والمنقول مولانا مولوی شانستہ کمل محب
المعرفت پر مسٹہ مولوی صاحب سره ۴ یوکال تیرکو د ادبیا د
استو گئے د پارہ بکتہ گنجینہ مینار مسجد ته لارم، اد د درست د در
د پارہ د مردانہ هوئی دارالعلوم خیار مدارس کئے د اخل شوم
د ھنوئی عقائد ہم اکوجچہ زمانہ نظریے خلاف ولیکن زما مقصود د در
کوں دو خپل عقیدہ ہم محفوظ سائلہ ادبیا د درست حدیث د پارہ د
خپل موڑ اد پارہ دو خپل ما ماجی صاحب پیر طریقت سندی سندی
روسلیتی و قبلتی شیخ المشائخ قطب الاقطاب حناب الحضرت العلامہ
الفہاد غلام محمد صاحب خطیب جامع مسجد با غذائیں
شریف تحریم چکدره پہ اجازت سره لامہ مسعود جامع نظامیہ ضویہ
تہ لارم چہ دے تو غیب را ته دارالعلوم قادریہ مفتی مولوی
فضل بیغان صاحب مذکور را کرے دو او د حضرت العلامہ
مولانا مفتی محمد عبد القیوم صاحب
ناظم اعلیٰ

زہ خورشید احمد دیر د لرفہ د اخلاصہ شکر او باسم، حج
الله تعالی د دے مبارک کتاب "تکمید ایمان" د پہنچ ترجمہ کولو
توفیق را کرد زہ ویرہ شکریہ د اللہ تعالی اد اکام چہ د در وکوائی نہ
یے پہ بھو دیندا او لویو لویو خاںدا انونو کشتہ زمانہ تیرکو د دادل
نہ قرآن مجید، خلاصہ او منیہ ہم د خپل مشرو و در مولا انصیل دینی
صاحب نہ ویٹی دی ادبیا م خپل پلار خپل ما ما جی پار طریقت
ل پہ در وکوائی کئے بو تلم، د تحریم صوابی نوی کلی خوا کئے د
منصب دار د کلی ۳ ورسرہ ۷ د پاسہ یوکال تیرکو ادبیا م پاری سے
صاحب خپل وطن ته رانے او ورسرہ زہ ہم راغلم د د دوی تربیت
ہم خاور نیم کالہ تیرکو اد زمارہ خاذ (وجہی ای تربیت یے او کو)
اد د کنز نہ ترشیح و قایم او ابتدائی صرف و نخونہ تر کافی ہے
پورے م تعلم ترے حاصل کرد ادبیا د دوی پا جائز سره د
شیرکو ہ مطلع مردان دارالعلوم اسلامیہ عربیہ کئے د اخل شوم،
لیکن د ھفوئی د غلط و عقیدہ د پہنچ ترے بیا خار ج شوم او تکی
مطلع پناور ته خپل مشر و در بو تلم، (و تقریبا خلود نیم کالرم)
خپل (استاذی) ملکوم جامع المتعقول والمنقول ما جی المبدعة

تنظيم المدارس پاکستان . (و) جامع العقول

والمنقول مولانا مولوي عبد الحكيم صاحب شرف قادری صدر
مدرس جامع نظاميہ رضویہ لاہور (و) حضرت شیخ المحدثین
والتفییر و شیخ الادب فاضل ام۔ اسلامکار، حضرت العلام
والفقہاء مفتی محمد غلام سرور صاحب (تربیت دلاندے ۲۰۰۰)
دورة حدیث سرته ورسوله (دپہ تاریخ ۲۵/۶/۸۰) د
تنظيم المدارس دلاندے (دورہ حدیث امتحانوںہ و درکھل
رد پہ تاریخ ۱۰/۳/۸۰ مطابق ۱۴۰۰ھ) یقعد کپے ۲۰ دستار
پندی اوشوہ اوسندم واخت - الحمد لله
ادس دالله تعالیٰ نہ داد عوارم چہ پہ دے علم زما
عمل نصیب کری او د حق مناسب ، مذہب د خدمت کولو
تو فیک را کری ۔

زہ پہ نب د مور لہ طرفہ د طوطی کان بابا (و) پیر بابا
رحمۃ اللہ علیہما نہیے یہ اد د پلار لہ طرفہ د شیخ رحیم کار کا کام
نہیے یہ اد پہ سلسلہ قادریہ کپے د حضور غوث اعظم رضی اللہ
تعالیٰ عنہ د ملن دلاندے یہ اد چل پا یہ طریقت ۲۰۰۰ھ چل ماما جی
دے ، اوزما دزیرہ دنیا پہ د دلاندہ اد پہ مذہب کپے
و حضور سیدنا امام اعظم ابو حنیفہ فتحان بن ثابت کوفی رحمۃ اللہ
علیہ مقلد یہ ادمیک اعلم حضرت عظیم البر کشاد احمد رضا

فضل بریلوی معتقد یہم -

—

یہ بندہ در حیم کریم غنی سبحان
یہ امت کپے احمد بنی سلطان
نیکلے پیر طریقت لرم زہ قادریہ کپے
یہ پہ مذہب د ابو حنیفہ حب نعمان
د بے دینو بے مذہبو مخالفت یہم
اشاعت کوں د حدیث اد د قرآن
چہ پہ دین پہنچو، عنوت باندے قربان دی
د حق خلقو زہ یہ قدر دات ۱۰
زہ شاہد خود شید احمد د دین خدمت کرم
پاک اللہ د شی پہ صونوہ مہرباث

اد چه حق در تہ معلوم دی چپ دے نہ کبھی حکم کہ چہ دھضور انور
 صَلَّى اللّٰہُ عَلٰیہِ وَسَلَّمَ ارشاد دے: اساکت من الحق شیطان اخمر د
 حق نہ چہ خوک چپ پاتے شے نو هفہ گوگھ شیطان دے، نو
 پناپہ دے باندے دخواستے صدیٰ محبود اعلیٰ حضرت عنظیم البرکت
 شاہ احمد رضا خاٹن قادر سی رحمۃ اللہ علیہ دین دیں دے خدمتو نہ
 (نیجاں) ترسولی دی او داراللہ دا اهل سنت والجماعت نور علماء او
 (ما مان چہ پہ اخلاص سرہ بغیر دخھ طھن نسے د دین اسلامی
 خدمت کرے دے او د حق مقابلہ کئے یئے د باطل سرہ
 جنکوونہ کوئی دی لکد امام غزالی، امام تقی لدین سبکی، امام فضل حق
 خیر آبادی، شیخ المذاخن عبد الوہاب ساہپ د ما نکی شریف د غیر
 حاڑت ادد دوی محنتو نہ، کو ششونہ چانہ پتہ نہ دی نوزما مقصد
 دے اوزما ارادہ دو چہ زہ بہ ھم خپل مناسب د دین ادد
 خدمت کوم، کہ ھنگہ تحریری وی (ا د کہ تحریری وی دغ شان
 یو لو پستور و نبرد خدمت کئے عرض دے چہ رابیدار شی
 ادد باطل مقابلہ د کریں، یو طرفتہ کہ او گورہ نوہ اسلام سخت
 دشمن کیونتی را پسے دے بل طوف سو شلزم دے، بل طوفتہ
 ہو دو دی ازم دے، بل طرفتہ بستو تے ازم دے، دا سے پہ سپین
 بیس د علماء دیہ جامہ کئے د اسلام د شہان را وتنی دی، ادد
 اسلام د شعنی نے اختیار کرے د، نو هر چاٹہ پکار دی چہ د دستے

محض حال د ترجمہ کو و نکی

الله جل جلالہ کے اثاث پیدا کرد نو هر یو باندے یئے
 دھنف مناسب ذمہ داری ھم اچد لے د، ھر عالم باندے میے دھنف
 د علم پہ مناسب سرہ ذمہ داری پر تہ دہ دے جم عالم نوم د اللہ تہ
 دے نوچ، عالم یئے خپل نوم ایخے دے، او علم دا سے یو ھنڑ دے چ
 دے ھنڑہ مقابلہ توں ھنڑو نہ بیکارہ دی، د انگلش مشہور فقرہ
 دے POWERS IN KNOWLEDGE (یعنی علم لوئے د دلت دے، کہ
 خوک سرچ او کری، نو دا لوئے قسمت باندے کیگی، ادد، علم دا سے
 یوہ دنرا د چہ مخفی تہ تو لے تیارے ختموی ادد حق د باطل لارس
 پیادہ تہ صفا بیکارہ کوی، نو ھر عالم باندے د اللہ لہ طرفہ دا
 ذمہ داری پر تہ د چہ کو خپل ملکئے یوہ تیارہ دینی نو هفہ د
 ختموی ادد چہ کل ادد یتی چہ یو خاٹے کئے باطل کاروونہ شروع شوی
 دی، یو خپل طاقت مناسب سرہ د دین مقابلہ کوی او ختموی یئے،
 لکھ یو شاعر دا فیض: س

چوں می ہیں کہ نا پینا رچاہ امست
 اگر خاہوش نہیں گنا، اسست

باطلومقاپل و کپری او د حق ملکتیا اد کری او د مور اد پلار هفه
 زرہ طریقہ، مفبوطہ او نیسی او د دین او مذہب خدمت د
 چل خدمت نه ملکتی کری، زمونہ ملکتی د افغانستان مسله
 هارکل د ولایت د، د د س نه عبرت ا ختل پکار دی، یہ
 افغانستان کپنے اول نه دھریت کیوں نہ، مودودیت، پنجپوریت
 او مشلسیت طبیعی زیارتی دے، نواہیام نے د اسے شولو، چه
 د دس ظالم حکمران قبضہ پرے راغله، لیکن افغانستان کپنے
 د اسے مخلص مجاهدان او پہ دین مذہب باند سے قربان
 خلق پکشی دی چه د دس هفه لوئے طاقت نے پریشان
 کری دے، د دس د قبضی اصل وجہ داد چه اول نه افغانستان
 کپنے د ابا طل موجود وو، اوچا یئے خ انتظام نه کولو، نو آخر
 هفه سره د افغانستان خلقو ته ابادوتہ ملک ته چیر سخت
 سخت لقمانات او د سیدل، نو مومنہ له پکار دی چه
 د د س پاکے مز کے حفاظت او کرد، چه مبالغہ پہ مومنہ دایی
 یو ظالم او جابر حکمران مسلط نشی او زمونہ د اپاکه مزک
 د پاکستان د یو ظالم حکمران پہ حکومت او قبضہ باندے
 گندہ نشی کہ مومنہ سوچ او کرد نہ د سین لباس بعض
 خلوق پر دیر په د نہی کپنے یہ چل سوتیر کرہ او جاتہ یہ

نه گلیدہ، چه د د اسلام او د پاکستان دشمن د سے اوک د دست
 نو په آخو کپنے د مرگ نه پته او لکی چه د پاکستان د اپاکه مزک نه
 یئے قبول نکری او مرگ یئے بھر ملک کپنے راشی نکہ د پندی صلاح غلام خا
 با ملا مودودی صاحب شوچہ د مرگ پہ دخت د پاکستان د امرک
 یئے د مکرا فریب نه په امن کپنے ده.

نو هر چال پکار دی چه د د س د اقعاد تو عبرت داخلي
 او د چل خوب مذہب خدمت شروع کری او د اهل سنت
 د الجماعت او د مذہب حنفی ملن کلہ او مضبوطہ او نیسی.
 او داد الله د دین دستی ده، الله فرمادی: وَ اخْتَصُّمُوا بِحَدِّ اللَّهِ
 جمیعاً وَ لَا تَفْرَقُوا، نو دے آیت باندے هر مسلمان لہ ضرور
 عمل پکار دے۔

نقطہ د السلام
و ما علیا الا البلاغ ط

س

من چوں شرط بلاخ است باتو میگیم
 تو خواه از سختم پنڈگیر و خواه ملال

خورشید احمد شاحد القادری

دَ تَمْهِيلِ اِيْلَانِ دَ مَصْنُفٌ لِخَتْصِرِ الْعَارَفُ

دَ خَوَارِ لِسَهْ صَدَىْ مَجْدَادْ عَلَىْ حَضْرَتِ عَظِيمِ الْبَرَكَتِ
الْعَلَامَهْ شَاهْ أَحْمَدْ رَفَعَانَ رَحْمَةَ اللَّهِ عَلَيْهِ هَفَهْ مَبَارَكَ هَسْتَيْ
» چَهْ دَحْقَ پَهْ رَشْرَا يَهْ دَ باطَلْ تَورَسَتِ تَيَوَسَتِ خَتَهْ كَهْ دَيْ دَيْ اوْ
دَ دِينِ اوْ دَ مَذَهَبِ دَ شَهَنَابُولَهْ لَكَهْ دَ آسَماَنَ تَمَدَرْ جَوَرْ شَوَسَ دَسَ
اوْ چَهْ كَوْمَ خَائِيْهْ كَهْ بَهْ نَهْ دَ مَذَهَبِ دَ شَهَنَيْهِ اوْ لَيْدَهْ دَ هَفَهْ دَ نَعَ
بَهْ كَوْلَهْ اوْ مَسْلَانَانُو دَ مَعَالَاتَوْ اوْ دَ بَدَعَاتَوْ دَ رَاجُونَ
اَصْلَاجَ نَهْ اوْ دَ كَهْ زَدْ دَ يَرْخَلَقَ نَهْ دَ بَدَعَتَونَ، دَ سَمَونَوْ، اوْ
رَاجُونَوْ نَهْ پَهْ سَمَهْ لَارْ رَداَنَ كَهْلَ. اوْ پَهْ عَرَبَوْ اوْ بَجَوَهْ كَهْتَيْ پَهْ
بَهْ صَفَاتَوْسَهْ يَادَشَوْ، ذَهَوَنَادَهْ مَعْنَى دَ دَمَدِيَهْ دَهَوَرَتِ
جَيَيدَ عَلَامَهْ كَراَمَهْ دَهَرَتِهْ پَهْ بَشَهْ نَظَرَسَهْ اوْ كَتَلَ اوْ دَمَشَرقَ مَغَوبَ
عَلَادَهْ دَسَهْ كَارَنَامَوْ پَهْ وَجَهْ دَ خَوَارِ لِسَهْ صَدَىْ دَ پَارَهْ يَوْمَجَدَ
تَلِيمَ كَوْهْ، دَلَيْهْ چَهْ دَ اَسَلاَمَ اوْ دَ مَذَهَبِ هَفَهْ خَتَمَ شَوَى اَحْكَامَ
اوْ دَ خَلَقَوَنَهْ پَاتَهْ شَوَى طَرِيقَهْ يَيْهْ بَياَزَوْ نَدَسَهْ كَرَبَهْ اوْ دَحْقَادَ
اوْ دَ مَذَهَبِ دَ پَارَهْ نَهْ مَقَابِلَهْ اوْ كَهْهَهْ چَهْ باطَلْ دَهَرَتِهْ پَيَنِگَهْ شَوَلَ
اوْ دَهَرَحَلَهْ نَهْ يَيْهْ بَدَعَتَونَ، رَاجُونَهْ خَتَمَ كَهْلَ اوْ دَ اَحْكَامَ اَسَلاَمَ

تَجَدِيدَهْ نَهْ اوْ كَهْهَهْ اوْ دَ خَلَقَوَنَهْ شَوَى مَعَالَاتَهْ نَهْ دَ شَرِيعَتَ بَارَبَرَ
كَهْلَ، دَ دَوْهَهْ دَهَرَهْ بَارَكَ تَصْنِيفَهْ فَتاَكَهْ صَوَيهِ نَهْ مَعْلُومَهْ بَرَبَرَ.
چَهْ دَسَهْ دَنِيَا كَهْهَهْ يَوْ باطَلَهْ مَهْ دَسَهْ پَرِيشَهْ بَلَكَهْ هَهَهْ مَقَابِلَهْ نَهْ
كَهْهَهْ دَهْ اوْ دَخَلَهْ عَلَمَ اوْ دَ مَذَهَبِهِ هَيَرَتَهْ پَهْ ذَرِيعَهْ سَرَهْ هَهَهْ
باطَلَولَهْ شَكَسَتَهْ دَكَهْهَهْ، دَ دَهْ پَهْ زَمَانَهْ كَهْهَهْ دَاسَهْ بَعْنَ سَيِّنَ
لِيَاسَ كَهْهَهْ دَ مَذَهَبِ دَيَهَنَانَهْ مَوْجُودَهْ دَهْ، چَهْ ظَاهِرَهْ دَ اَسَلاَمَ
نَوْمَ اَغْسَتو، اوْ خَلَقَوَتَهْ دَيَلَ چَهْ هَوْبَرَهْ دَ مَذَهَبِ خَدَمَتَهْ
كَوْهْ، لَيَكَنَ چَهْ اَعْلَى حَفْوَتَهْ عَظِيمَهْ بَرَكَتَهْ شَاهَ اَحْمَدَ رَفَعَانَهْ عَلَيْهِ
دَهَغَوَهْ فَاسِدَهْ خَيَالَاتَوْ اوْ دَهَغَوَهْ پَهْ حَقِيقَتَهْ بَانَدَهْ خَابَرَ
شَوْ، نَوْسَمَدَتَهْ نَهْ خَبَرَ كَهْلَ، چَهْ تَاسُودَهْ لَارَ خَطَادَهْ پَهْ سَمَهْ لَارَ
شَيْئَهْ، پَهْ هَهَهْ دَيَهَنَافَكَهْ بَعْزَرَهْ كَفَرَيَهْ عَقَانِدَهْ اوْ كَفَرَيَهْ خَبَرَهْ مَوْجُودَهْ
دَهْ دَ اَعْلَى حَفَرَتَهْ دَخَيَالَهْ دَهَجَهْ دَوَيَهْ بَهْ دَاغْلَطَهْ اوْ كَفَرَيَهْ
خَبَرَهْ پَرِيزَهْ دَهْ اوْ صَحِيحَهْ بَهْ شَيْلَيَكَنَهْ هَفَرَيَهْ سَرَهْ دَعَلَمَ نَهْ دَهَهْ
كَفَرَيَهْ خَبَرَهْ بَانَدَهْ كَلَكَ دَدَ، اَعْلَى حَفَرَتَهْ پَوَهَهْ شَوَچَهْ دَوَيَهْ دَهْ
خَلَقَ عَقَانِدَهْ فَاسِدَهْ خَيَالَاتَوْ اوْ كَفَرَيَهْ خَبَرَهْ نَهْ اوْ بَرَسَهْ اوْ دَهْ
دَهْ مَكْمِلَيَقَنَ پَيَدَ اَشَولَهْ، نَوْ دَكَفَنَتَوَيَهْ يَيْهْ پَهْ هَغَوَهْ دَرَكَهْ اوْ دَهْ
بَيَاهَهْ هَهَهْ نَتَوَيَهْ دَهَهَهْ دَهَهَهْ دَهَهَهْ دَهَهَهْ دَهَهَهْ دَهَهَهْ دَهَهَهْ دَهَهَهْ
پَيَشَهْ كَهْهَهْ، تَوَلُوتَسِلَمَهْ كَهْهَهْ چَهْ دَهَهَهْ نَتَوَيَهْ كَهْهَهْ خَمَطَهْ نَشَهَهْ اوْ دَهَهَهْ
كَهْهَهْ خَوَکَ دَهَهَهْ دَهَهَهْ فَتَوَيَهْ مَخَالَفَ دَهْ دَهَهَهْ عَقَانِدَهْ اوْ خَبَرَهْ چَاهَهْ

دی، نو دھف په رہستیا کا فودی، نو دھرمینو طبینو علماء کرامو
دھنھ دھنھ توی تانید اوکرو، اعلیٰ حضرت عظیم البر کرت چناد
کومو کفریہ عقائد و رددنه اوکرل، دھنھ بعض خبرے
مبشت تو نہ خوار پیش کوم۔

(۱) قاسمی گرد پ دخاتم النبیین نه انکار اوکرو، دوئی در لہ بیا بیا
خبار دارے در کرو، خوچہ یقین نے پیدا شو، چھپلے خبرو
باندھے کلک دلار دے، نو لک د قادیانیا نو په هند کفر حکم
اوکرو اد دغہ فتویٰ د کفر د حرمین شریفین علامو ھم قبول کرلو۔
(۲) اسماعیلی گرد پ او خلیلی اذشیدی گرد پ د امکان کذب
په یو کفریہ عقیدہ ایمان را درد اد د اللہ په ذات نے
حلہ اوکرلو، دوئی نے ھم خبر دار کرلو، لیکن چھ یقین نے
راٹے چھ چنے عقیدے نہ نہ ادرسی، نو د کفر نتوی نے
پڑھے ادنکوله اد دغہ فتویٰ ھم حرمین شریفین جیید علما
منظورہ حکم۔

(۳) ھلدار نکد اشرف گروپ په دے خارہ اوزیان کبھی مبتلا د
(۴) اشرف گروپ اد د دھنہ نور و حلیخانو دامت اعمال د پیغمبر
سو برابر کرلو، اد دا عتییدہ مے لر لہ چہ دامت اعمال
د پیغمبر د اعمالو سره برابر دی بلکہ کله کله زیاتینی ھم۔
د رئی ھم داحشر وشو، په دے کفر کبھی ذکر یا گرد پ ھم

شامل دو
(۱۵) دشیع د اقفویے سخت د اوکرو چھ مثال مے نشی پیدا کریں۔
(۱۶) د قادیانیت لا مثال تردید نے اوکرو چھ خلق اوسمم دھنھ د
تعلیما تو د لاندے د قادیانیا نو تردید کوی، او دھنھ د بنود ساق۔
شو د لانلو په رنرا کبھی خپل خان د قادیانیت د کلکونہ پچ
(۱۷) د اسے اشرف گروپ او فور د لو احیینو یے د حضور اکرم صلی
اللہ علیہ وسلم د علم نہ انکار اوکرو په هنغوئی نے سخت
رد دنہ اوکول چھے تول نے لاجواب کرلو۔
(۱۸) د یوبندی گروپ د حضور اکرم صلی اللہ علیہ وسلم د صفاتونہ
انکار اوکرو، او د انبیا کرامو په شان کبھی نہ تنقیص خبرے
اوکریے، او سردار د جہان صلی اللہ علیہ وسلم په شان کبھی نے
ھم گناہان الفاظ استعمال کرلو، شاہ احمد رضا خان علیہ الرحمۃ
دھنے تھلو باطلو مقابلہ اوکرو، (و) یقین د دھنہ پیدا شو، چ
دوئی چنے خبرے نہ نہ اوری نو جبوڑا نے پرے د کفر حکم
اوکرو چھ ھیپا دھنھ فتویٰ جواب او نکرے شو اد د دھ
دنتوی په وجہ په تولہ دنیا کبھی رموا شو چھ خلق و سرہ
تعلقات ھم ختم کرلو۔
ملک العلماء مولانا ظفر الدین بہادری رحمۃ اللہ علیہ دا علیحضرت
قصینیفات راجحہ کوئی دی او مستقبل کتاب نے دھنھ په نوہو

ردیفات کہنے	تصانیف	رد نواصیب	تصانیف	تصانیف	تصانیف	تصانیف	تصانیف
حاب	۱	رد مفسدة	۴	رد	۱	رد	رد
ارشاد طبقیہ	۳	رد تلفیقیہ	۵	رد	۲	رد	رد
چور و مقابلہ	۱	رد منصومة باطلہ	۶	رد	۱	رد	رد
تجھیم	۱	مسائل شتی	۷	رد	۱	رد	رد
رد حنود	۱	مطلوبہ تصانیف	۸	رد	۱	رد	رد
رد آریہ	۲	صیغہ	۹	رد	۲	رد	رد
رد نفاذی	۳	مسودہ	۱۰	رد	۲	رد	رد
رد پیکوئی	۷	ناتمام	۱۱	رد	۷	رد	رد
رد ندوہ	۱۱	چہ کوم و دک شوی دی	۱۲	رد	۱۱	رد	رد
رد قادریانیہ	۶	عربی تربہ کہنے	۱۳	رد	۶	رد	رد
رد امایل ھلوی	۱۰	کتابوںہ دی	۱۴	رد	۱۰	رد	رد
رد ناٹوی	۱۱	فارسی تربہ کہنے	۱۵	رد	۱۱	رد	رد
رد گلکوئی	۲۵	۲ کتابوںہ دی	۱۶	رد	۲۵	رد	رد
رد تھانوی	۹	پ امر د کہنے	۱۷	رد	۹	رد	رد
رد نذر یوسین	۶	د اظر نہ اد تھانیف ھم پ طریقہ	۱۸	رد	۶	رد	رد
رد غیر مقلدین	۲۶	اجمال سرہ بیان شوی مختصر تفصیل	۱۹	رد	۲۶	رد	رد
رد وہابیہ	۷۶	د پارہ د مولانا صاحب مذکور کتاب	۲۰	رد	۷۶	رد	رد
رد روافعن	۳	البھل بلعد اول د آخر چڑا د گوری	۲۱	رد	۳	رد	رد
		صفحے پر ۳۲ دی					

دک کرے دے، چ د هننم الجمل المعد دل تایفات
المجد د یعنی د اعلیٰ حضورت د تصنیفاتو بحث ہم د لئے ا جمالیان
شوے دے، (د اجمال طریقہ سو یہ ۳۵۰ کتابوںہ شمار کری دی)۔
(ما ۳) اهل ست اعلیٰ حضورت پہ پنجوں علمونو روفتوںو کتبے کتابوں
لیکلی دی، او د احیا، او تجدید دین کارنامہ (دا کریڈہ)، د
ھنے حسب ذیل ا جمالاً بحث شوے دے۔

۱۔	کتاب حسب دلیل اب ملا بخت مسوے	۱۵۔
۲۔	علم عقائد کتبہ اسلامی تعلیف کریمی	۱۶۔
۳۔	علم تصوف کتبہ مسلمان تعلیم کریمی	۱۷۔
۴۔	کلام سلوك	۱۸۔
۵۔	اخلاق	۱۹۔
۶۔	تفییر	۲۰۔
۷۔	تکوید	۲۱۔
۸۔	رسام الخط فرانجیہ	۲۲۔
۹۔	لغت	۲۳۔
۱۰۔	حدیث	۲۴۔
۱۱۔	تاریخ	۲۵۔
۱۲۔	اصول حدیث	۲۶۔
۱۳۔	مناظرہ	۲۷۔
۱۴۔	تفصیل مناقب	۲۸۔
۱۵۔	اذکار	۲۹۔
۱۶۔	علم الوفق	۳۰۔
۱۷۔	ترهیب تریغیب	۳۱۔
۱۸۔	چھوڑ	۳۲۔
۱۹۔	سیر	۳۳۔
۲۰۔	توقیت	۳۴۔
۲۱۔	ریاضی هند	۳۵۔
۲۲۔	فقہ	۳۶۔
۲۳۔	اصول فقہ	۳۷۔
۲۴۔	جهیزیات	۳۸۔

ا علی حضرت بریلوی دامت بر کا قائم دو مرہ تصنیف په مختلفو
مشکوکنے لیکلی دی چہ خلقے تیوئے تدریجیا ته راویستی دی۔
داقعی بخرا داده چہ د مجدد د مدد والاری سے پورہ کرید لکھنگه
په حضور اکرم صلی اللہ علیہ وسلم د مجدد په حفل فرمائی دی،
ان اللہ یبعث نہذلا لامۃ علی اس ثلاث مائیہ سنۃ
من مجددہها دینها۔

الله پاک را لیبری په سرد ہر سلوکاںو باندے د امت لہ
دلے یو ہستی چہ نوی کوئی به ددی ته د دین پاتے شوی احکام
یعنی چہ خلقو پے د غفلت او سستی د دبیجے نہ عمل پر نیچے دی، او
د دین هفا احکام او اعمال ذارۃ شوی دی، نو د مجدد د اکارنامہ
د چہ هنچہ نوی کوئی او دنیا کبنتے د تجدید او احیا، دین کو دا
دا سے او کوئی چہ نیولہ دنیاے او منق چہ د دے صدی د
پارہ د مجدد حیثیت لری لکد، او حضرت شاہ احمد رضا بریلوی
قدس سرہ د تجدید د احیا دین حیثیت ہرچا فتنے دو، او د
شرق، مغرب، جنوب او شمال توں ملدار په اتفاق سرہ د دی ته
د مجدد خطاب د کرے دو، حضور د مکے معنی د مدینے منورے
مشہور او غریبان د علاؤ ہم اقرار کرے دو، او د دی په مجدد ولی
په ہم فتوی در کرے دو، الاحاث و حکایات خلق ترے مخالف
و چہ کو مو د دین او د مذہب بشکارہ د شہمنی شروع کرے دے۔

اماں شاہ (حمد رضا خان بریلوی) د علمیت دیرہ لویہ مرتبہ
لرلہ، په دے بیان پاندے، مولانا ابوالصالح محمد فیض (حمد رضا)
یوکتاب یکلے دے نومے امام احمد رضا او علم حدیت منفاتے
۸۸ دی۔ مطالعہ نے دیرہ ضروری ده۔ شاہ احمد رضا خان
بریلوی رحمۃ اللہ علیہ نعمتی کلام ہم پر مقبول دے او دیرشمہر
لری، ددی په حفل شاعر ناکھنڈی یوکتاب یکلے دے چہ نومے
تاریخ نعمت گوئی میں حضرت رضا بریلوی کا منصب "د اکابونہ
دوکنی مجلس رضا لاہور نہ شائع شویدی (و منفعت نے غوبتی
شی، د دوئی نعمتی کلام د دوئی د مبارک تصنیف حدائق بخش
ناہندازہ لکی چہ دے وخت سرمئے غالب او د آن غوندے
دار د ادیب شاعران حیران کری دی، او مول درتہ گوتہ په خولہ
نیولی ناست دو، د دے د پارہ د حدائق بخشش کتل دیر ضروری
وی، او د ارد و نعمت خوانانو د پارہ ضروری کتاب دے۔ د
قرآن مجید د ترجیہ په حفل کہ او گورد، نو په ہر عالم (و ہر ما ترجم
پاندے لویہ مرتبہ حاصلہ کرے ده چہ مقابل کئے د اشرفتی
تھانوی او د محیور حسن (و د شاہ عبد القادر دغیرہ ترجیہ کا بعد
دی، چہ د دوئی په ترجیو کئے دیرے نعلٹے راغبی دی، او د ادب
لماں نے ہم نہ دے کرے، او لغت ته نے ہم نہ دی کتی، او د
اعلیٰ حضرت ترجمہ د ادب (و احتیاط په میدان کئے دیرہ لویہ

موبیہ لری، اودا هر قسم غلطی نہ پاکہ ترجمہ دد، صرف دادے
تر جسے د محسنوں د خوب کہتے پیر علاؤ تھانیت لیکن دی، (و
داستے ثابتہ کرے د) چہ ترجمہ حقیقت کہتے داعلے حضرت ترجمہ
د، اود پاپ د دے پ نسبت سره ہیئت دی، دد د ترجمے پہ صفت
اد محسنوں کہنے ملک شیر محمد خان اعوان کتاب لیکلے دے بہ صلح
لے دی۔ نوم نے محامن کنز الایمان دے، بہل تصنیف حضرت العلام
مولانا غدر رسول سعیدی لیکلے دے، نوم نے فیائے کنز الایمان
دے (و بے) مخفی دی، مطلاعہ ضروری د، چہ داعلی حضرت
بریلوی رحمۃ اللہ علیہ د شخصیت ادھستی تدریض شی، چہ دے
خواہ بلنڈ پایہ عالم دو، اددے د علم سره پیر طریقت ہم دو اود
نقشوں کہنے لئے ہم دیر تھانیف کری دی لک، ملکبئے تیرشول،
حاصل دادے چہ اللہ تعالیٰ اعلیٰ حضور لہ علم ظاہری باختی
درگھست دت، اود زمرہ زبرہ لے لرو، ددین اود مذہب
پہ حقیہ پکھنے نوئے غیرت پر دت دو، اوزیرہ نے د مجدد
صلوٰ اللہ علیہ وسلم پہ مینہ (و محبت سره دنہا وو د دیر محبت د)
ذیرتے پہ سرو مال قربان دو اود حضور اکرم صلی اللہ علیہ
و سلم پہ شان کہنے لئے گستاخی اود نقصان خبرے نشوے
برداشت کوئے۔ صدر میدان دو، بزرگ شخصیت دو
مومنہ ہم دا سوال کوو، چہ اللہ پاک موتہ لہ د د

شان علیت محبت ادا خلاق بزرگی نصیوت ادغیرت
ایمانی را کمی، او اللہ د د پہ برکت ادا خپلو نور و
ولیا و پہ برکت ہاندے زمین دے خوب مذہب (مداد
اوکری، اود دے مذہب د خدمت کولو توفیق د اللہ
تعالیٰ را کری) - آمین فقط، والسلام -

خورشید احمد شاہد القادری

عرضِ حال

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

اسلام یو مکمل صاباطہ حیات دے، دے خپل نظام عبادات
و عقائد دی، اون نظام اخلاقی دی، نظام دعیشت اون نظام حکومت
دے، او د یولونہ مقصدی خبر داده چ چرتہ د یو طرف نہ
هم صوف نظر کولو باندے مسلمان نشی جو رہیدے، یعنی دا
نشی کیدے چراتہ د حضور سود رکانیات ملائیل علیہ وسلم
پہ پیو دے شریعے طریقہ عبادت (دکھرے او د ڈر وند لوز حالات
و تہذیب دے پہ پلے طریقہ دی یا خپل معاشی معاملات خو
دین د پیغام بر صلوات اللہ علیہ وسلم باندے تیردے، لیکن د
حکومت کولو طریقہ د اسلام نہ خلافات دی، کہ چرسے تو
چرتہ بل مذہب باندے دے، نو دا کیدے نہو، مگر پہ
دے کامل او مکمل دین باندے یقین ساتلوپی صورت گئے
خپل تولد زندگی د اسلام پہ اصولو تیرہ ل ضروری دی، پہ
بل صورت سرو نہ پہ دین کئے شاملیدے شی اونہ دے
لہ بركتو نو اونا د نیف نہ ختم فائده، اغستے شی -
و دین پہ یو عمل کئے ہم کوتا ہی کولو باندے سرے د

اصل شروع پر

تکمیل ایمان

غلطی مرتکب کیجنی، لیکن آچلو غلطوم مقدس و نو پورہ کولو پر
غرض خپله غلطی باندے هلیشہ دالے کول، اددسے مقدس و نو
جو از دپاره دلائل را در باندے «گراہی مرتکب کیری، او دینے
کیزی چھ دے دین په آبادلو کئے خرابی داخلو باندے بالکل
د دین هنچ شکل او طریقہ ختم غواری، دا قسم خلق په مختلفو
دلوا جماعتو ادپار تو کئے نوتلی دی۔ په دوی کئے بعض دے
خلق دی چھ عقائد د په بارہ کئے د نرم والی نشان جوردی
خوک د دین د صحیح نظام معیشت په خائے بل خ نظم غورہ
کولو مشورت در کوی، خوک یونو ۷ نظم حکومت په پنه
ولک کئے مسلمانا نو ته ولند سے کوی، او خوک په معاشرہ
کئے د غیر اسلامی طریقو په صفت باندے خپله به گند کوی۔

اممے حضرت مجدد دین و ملت عظیم البرکت علام
شاہ احمد رضا خان بریلوی قدس سرہ العزیز په خپل کتاب
تمہیں ایمان کئے د قرآن حدیث او د دین د بزرگو امام امانو
د اقوال او دینا کانو په رفرا کئے د کفر او د (مسلم) حددنے
متعین کری دی، او دا نے واضحہ کری د «چھ خوک د دین په
معاملو کئے د آزاد خیالات رواج کول غواری هنچ حقیقت
کئے د دین مخالفت دے، او د دین ته نعمان رسول غواری۔
او د خدا نے او د پیغمبر صلی اللہ علیہ وسلم د دین او د دین د

اسلو په بارہ کئے کفریہ کلات (خبرے) ردا کو دنکی خلق هیجۃ
کل مسلمان نش پاتے کیدے۔

ا علی حضور مجدد صاحب دے کتاب کئے د او امنج کری
ده چب په قرآن حدیث کئے تاویل اد تعریف کو دنکی خلق د
الله تعالی د مقرر شو فحد و دنہ توب و حی ادھان ترے
کافر ادبیا سی او په خپل کار او عمل باندے غیر کوی، او خپل
خان ته مشهور علماء واقع، ادبیا بے دینی رواج کول غواری۔
نور د دوی په کفر کئے چھ بحث کولے شو۔

د دین د بہتان د نشر د اشاعت په ذریعہ سره
مختلف طریقو باندے قابعن کیه لو او قابعن او سید لو په وجہ
اعلیٰ حضور بریلوی رحمۃ اللہ علیہ خلاف پرد پیکنہ سے کوی۔
چھ د دوی تخصص کافر گری د، د دے دپاره دے ز من بن د کفر
نوتے در کوی، کہ نہ وی، نو من بن خو د دین خادمان یو، په
دے طریعہ سره د بختانو عام و مسلمانانو ته هر قسم غلطی خورے
کری دی، مثلاً عام و خلقو کئے مشهور، د «چھ خوک خپل خان ته
مسلمان واقع، نو هنچ ته کافرن شو دیٹے» یا دیٹے شی، چا
د حضرت امام اعظم ابو حنیفہ رضی اللہ عنہ مذہب دے
چھ من بن د قبیط خادن دا نو کئے ہیپا ته کافرن شو دیٹے، یا
چھ په چا کئے یو کم سل خبرہ د کفر دی، او یوہ خبرے

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ
عَلَى سَيِّدِ الْمُرْسَلِينَ وَخَاتَمِ النَّبِيِّنَ مُحَمَّدٌ وَآلُهُ
وَاصْحَابُهِ اجْمَعِينَ إِلَى يَوْمِ الدِّينِ بِالْتَّبَجِيلِ وَ
حُبِّنَا اللَّهُ وَنَعْمَ الوَكِيلُ ط

مسلمانانو درو تبرد نه عاجزانه دست بسته در خواسته
خوبه دروند ! السلام علیکم در حجه الله در بر کاتا .
الله د تاسوچوں اد ستاسو په مخدا نا چیز او گندھکار په
خپل حق دین قائم دری اد چل حبیب محمد رسول الله هم
علیه وسلم ربکت محبت و مونبز له را کهی ، (و په دے در
زمونبزه خاتمه (دکھی) .

آمين يا ارحم الرحميت

الله جل جلاله فرماني :-

إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ شَاهِدًا وَمُبَشِّرًا (وَمَذِيرًا) لِتُؤْمِنُوا بِاللَّهِ
وَرَسُولِهِ دَلِيلًا عَزِيزًا وَقَوِيرًا وَلَسْمَحْوَةً مُبَرِّأةً وَأَعْسِلَاءً
سورة الفتح پا ۷ ع ۹

لے خوبه حبیبہ ؟ بے شک مونبزه ته بیڑ لئے گواہ
اد زیوے در کو و لکه ، او دیر و لکه (اد عذاب د خدا شنه) د

د پاره دست چهارے خلقو اے

تاسو په الله اد دھنگه په رسول ایمان را دپه اد رسول
نهایم (و مخت احتمام دکھی) ، او سحر او ما بیام دا الله پاک
یمان کهی -

مسلمانانو اد کو دی ، دین اسلام در الیکلو او د قرآن مجید
در آزادو مقصد پخچلے تاسو خدائے د خبره (و بنودو لے) :-

اول :- داچه په الله (او پرسول ایمان را دپه) .

دوم :- داچه رسول الله صلی الله علیه وسلم تعظیم او کهی .

دریم :- داچه دا الله جل جلاله په عبادت کئے خپل وخت
تیر وی .

مسلمانانو :- ددے دره نو یو خبر و ترتیب ته فکرا او کهی ، د
تو لونه مخکنېتے د ایمان ذکر او کرو ، او د تو لونه روستوئے
د خپل عبادت ، او په میخ کئے د خپل خوبه حبیب صلی الله
علیه وسلم د تعظیم -

دست د پاره چه بغیره ایمان نه تعظیم پکار نه راٹی کله
نصاری (فیرنگیان) چ د حضور صلی الله علیه وسلم تعظیم او
عوت کوی او د دم متعلق هر قسم اعترافات دفعه کولو د پاره
لے تصنیفات جوړ کریدی ، مکر چ هر کله د دوی ایمان نشت
نو هیئت فائده ورته نه رسوی ، مخکه چه دا ظاهری تعظیم د

کہ پیغمبر نبی کتبے نے دی پیغمبر صلی اللہ علیہ وسلم رشتے میں
وے، نو پڑو ربے لے ایمان را درے وے اوچھو پورے دے
چاپہ فرمائے کتبے دخوب حبیب صلوا اللہ علیہ وسلم تعظیم نہ وی
نوکہ تول عمر پہ عبادت کتبے تیار کری، خوبیکارہ دے اور دود
دے، لکھ جو گیان اور اہمیات چہ دنیا شے پریشے دی ادا خدائے
پاک ذکر (و عبادت کتبے نے خلیل عمر ختم کرو، مگر خوبیورے چمد
محمد صلوا اللہ علیہ وسلم تعظیم نے نہ وی، نوحہ فائدہ؟ دعہ
عبادت نے پہ ہیئت قیمت سرہ اللہ پہ دربار کتبے قابل قبول نہ
ہے۔ اگر کہ تول عمر پہ عبادت کتبے تیار کری اور لا الہ الا اللہ ذکر
کوی۔ اللہ جل جلالہ دا سے خلقوتہ فرمائی:-
وَقَدْ مَنَّا لِي مَا عَمِلُوا مِنْ عَمَلٍ فَجَعَلْنَا هَبَاءً
مشواراً

دوئی چھ خہ علوم کری دی، تول برباد دی ۔
هم دوئی تدبیل خائے کتبے فرمائی ۔
عَامِلَةٌ نَّاصِيَةٌ تَعْنَى نَادِيَا حَامِيَةٌ
عملے کرے دی، مشفتے برداشت کرے دی اور
بدلے خہ شی، صرف اچھے پہ گرم اور کتبے بہ پراٹہ وی،
الْعِيَادِيَا اللَّهُ تَعَالَى
مسلمانانو! تاسو اور ای چھ حضور صلی اللہ علیہ وسلم

تعلیم مدار ایمان، مدارِ نجات (و مدارِ قبول اعمال شواوکند
اوچھے ضرور ایمان نجات (و داماد قبول دار و مدار
و تعلیم باندے دے۔
مترجم وائی اے بعض مکزور عقیدے والا وائی چھ اعلیٰ
حضرت شاہ احمد رضا خان دے دا سے یکلی دی چھ ۔
” تمہارا رب عز و جل فرماتا ہے ” دا سے نے دے نہ دی
یکلی چھ : ” رب عز و جل فرماتا ہے ” یعنی ” تمہارا ” لفظ نہ
پکنے خش حاجت وو۔ نو دے متعلق جواب دادے، چھ
” تمہارے ” لفظ چھ پیشو کتبے پہ ” تاسو ” لفظ سو ” استغایہ ”
دلاکا کلہ دا اور میدونکی دستلی او توجہ کولوا و ہنگہ تہ رجحت
او دیر شوق در کولو د پارہ راجح، لکھا اللہ تعالیٰ پھنپلے خپل
حبيب پہ ثبہ ہو بن تہ فرمائی ।

وقال ربکم ادعوني استجب لكم ، دلتے کتبے د
و نیکم معنے دا سے جو بیبی یا الکدی پہ یو حدیث پیشیدنا
حضرت عبد اللہ بن مسعود رضی اللہ عنہ فرمائی دی:
سمعت نبیکم حالاتکہ دے نبی دھر چادے یکن د خلقتو
د شوق او محبت ذیاتلو د پارہ نے دلے فرمائی دی او دا
طریقدت تھیدا ایمان کتاب کتبے اعلیٰ حضرت بن یلوی احتیار
کرے دہ (و مقدسے دا دے چھ د خلق تو مینہ او محبت د خدا

ادَّخَدَنَّهُ رَسُولُ سَرِّهِ زَيَّاتٌ شَّى، دَعَ سَرِّهِ بَعْضَ خَلْقَهُ
لَكَهُ دَهَاهِيَانَ شَوْلَ، اعْتِراَفَاتٌ شَوْلَ.

سَاسُوكَدَايَ تَعَالَى فَرَمَاهُ : -
قُلْمَانَ كَانَ أَهَمَّ كُمْ وَأَبْنَاءَ كُمْ وَإِخْرَائِكُمْ وَأَزْدَارِكُمْ
وَعَيْنِرُكُمْ وَأَمْوَالُكُمْ إِقْتَرْفَتُمُوهُ اهْمَافِ تَجَارَةٍ تَحْشِونَ كَسَادَ
وَمَسَاكِنُ تَرْمِنُوهُنَّا أَحَبَّ إِلَيْكُمْ وَنَنَالَهُ دَرَسُولِمْ وَجِهَادَ
فِي سَبِيلِهِ فَتَرَبَّعُوا حَتَّى يَأْتِي اللَّهُ بِأَمْرِهِ دَالَّلَهُ لَا يَعْمُدُ
الْقَوْمُ الْفَاسِقِينَ ط

(سورة التوبه بـ ۹)

ام خوبه پیغامبره ! نه دے خلقوته ادداییں کیچرت
ستاسوپلاران، ستاسوچامن ستاسوردنرہ، ستاسو
سیبیانے، ستاسوپیگز ادتاسو هنگه مالونه چه جھوکپی مو
دی، ادھنگ تجارت چه، ناسوئے دنقسان خطروه کوئی او
ستسود تسلی او خوشحالی، مکالونه په دے کنه هر خذیلهم
کچوہ تاسوته دالله او دالله رسول نه دالله په لار
کنه دکوشش کولونه زیيات محبوب وی (دریے خین ونو
سره موزیاته مینه وی، نواننتظار کوئی چه الله تعلیه به
خپل عذاب نازل کپی، ادا الله تعالی فاسقانو اونا فرمانو
نه هدایت نه کوئی -

ددے آیت نه معلومه شوچه په دُنیا کنه چانه دَخَدا

شول چه د ایمان حتی تا د داقع کید د د پاره د و خبره فردری
دی. د محمد رسول الله صلی اللہ علیہ وسلم تعظیم د د محمد رسول الله
صلی اللہ علیہ وسلم محبت په هر خکنے مخکنے کول.

نو د دست از میمت یو « طاھرہ طریقہ داده چه د چاسر»
ستا په زریه کبنتے تعظیم دی، یا عقیدت دی، دوستی دی، محبت
دی، نکستا پلام، ستا استاد، ستا پیر، ستا اولاد، ستارونه،
ستاد وستان، ستا مشران، ستا ملکری، ستا ملوی، ستا سو حافظ
ستا سو صفتی، ستا سو داعظ دغیره وغیره.

هر خوک چه دی چم کله د دی کبنتے یو تن د محمد رسول الله
صلی اللہ علیہ وسلم په شان کبنتے کتابی د کبری، نوبارکل ستا
په زریه لون کبنتے د هفوٹی محبت د تعلق ختم شی، (و سعد ستر
د هفوٹی د جدعاشری، د دشی نکه د پیو نه د کوچو په شان بیل که
دواخواه د غور زده، د د دشی د شکل (د د دشی د نوم نه
نفرت ادکه، بیا په د دشی کبنتے د خپلوٹی د درشتے د تعلق، محبت
دادلفت لحاظمه ساتھ، (و د دشی مولوی توب د شیخی او
زبرگی او نوئی د خان د پارک لویہ خطرہ او گلزاری، آخر د اھرخ
چه د د محمد رسول الله صلی اللہ علیہ وسلم په غلامی، او
تابع د اکاپه بنا باشد د دھو کله چه یوسفے بیا د د د په
شان کبنتے کتابخ جوړ شو، نو بیا ز مونږ، در مرخ تعلق پاتې

کو، د د دشی په جبتو او پتکو باند سخنه او کرد، د لے یهودیان
جیهه دها غوندی، پتکی نه پسروی. د د دشی په نوم (و عدم اد ظاهري
اصنیعت باشد سه مومنه خنه او کرد. د لے پا دریان د خپله
نمیه په چیر علم سره نوئه لوئه علمونو او فنونه نه دی خبر؟
او که د آنہ وی بلکه د دست بسلکی په بغير حضرت محمد رسول الله
صلی اللہ علیہ وسلم په مقابله کبنتے ده د هغه خبره او منله یعنی
چا د حضور صلی اللہ علیہ وسلم په شان کبنتے کتابخ او کر، (د تاده
هغه سره دوستی کولی یا د یه د غمه گستاخ د هر بذکر د اکسوی
ن زیارات ناکار او نه گلزارلو یا ستاز په، کبنتے ده د پاره سخت
ن فوت رالغ، نو خداهه د پاره ته انعامات او کر، چه ته به د
ایمان په امتحان کبنتے خنگه کامیاب شه. قرآن و حدیث چماده
ایمان دار و مدار په کوئ شی پوره ساتله دوده شه نه ټومه
لرته او و تنه.
مسلمانانو؛ آیا د چا په زریه کبنتے چه د محمد رسول الله

له د د تسم پیروں نه هغه مراد دی چه بئے علمه او بئے عمله دی یا
ظاهر صحیح په کی مسوکا که غایر میه وی لیکن زریه کبنتے عدالت دی۔ پاک
صلاندیه لکم یونہندي بیاران شول یا پبلیکی جماعت امیران شول چه بل نه
جیبپه سرکار کمک یونہندي بیاران شول یا پبلیکی جماعت امیران شول چه بل نه
دستت نبوی ترغیب و رکوی او پنځلئه زریه کبنتے د ټهمنی پرته دی.
(۲۰ مترجم)

صلی اللہ علیہ وسلم تعظیم پروردی نو هفہ بہ داد سے گستاخ
ا بدگویں خبرتے برداشت اور ہے شی (هرگز نشی برداشت
کوئے) اگر کہ دخالتا ج دا پیر یا استاد یا پلا راوی نو هم.
لے چاتھ چہ مجدد رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم دیر خوب دی هفہ بہ
لہ دشکستا نہ سمدستی زرنفترت اور کپری، (ضرور دبہ کوی)
اگر کہ داد دوست یا درود یا حکم وی نو هم۔ دخالت
دپار په چندر خان رحم اور کپری اور چندر خبرتے داؤ دفی
چہ ختنک اللہ تعالیٰ تاسوچل رحمت ته غواہی۔ (دگوری

ستا سورہ رب تعالیٰ فرمائی :-

لَا تَجِدُ قَوْمًا يُؤْمِنُونَ بِاللّٰهِ وَالنِّيْمَ الْأَخْرِيِّ وَآدَوْت
مِنْ حَادَّ اللّٰهَ وَرَسُولِهِ وَلَوْ كَانُوا أَبْيَاءَ هُمْ أَوْ أَبْنَاءَ هُمْ
أَوْ أَخْوَانَهُمْ أَذْعَشُبِرْ تَهْمَأْ أَوْ لَبْرَ كَتْبَ فَلَقْوَبِهِمْ
الإِيمَانَ وَأَيْدَهُمْ بِرُؤُجَّمِنَهُ وَيَدِنَجَلْهُمْ جَنِيْتَ نَفْرِي
صِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَلْدِيْنَ فِي هَيَادِ رَضِيَ اللّٰهُ عَنْهُمْ
وَرَعْنَوْأَغْنَهُ دُهْلِكَ حَزْبَ اللّٰهُ وَآلَهُ آتَ حَزْبَ اللّٰهُ
هُمْ امْفَلْحُونَ ط

(سورہ الحجاد ۲۴۳ پ)

لے چاہے نہ پہ ہوئے یوقوم لرہ چہا ایمان تے پہ خدا اے اد
ا خرست وی چہ دھنگا چا سرو دوستی ساق چہ دخالتے
رسول مخالفت کوی اگر کہ دادہ پلاراں یا خامن،
ارجمند یا تبروی، نو هم دا هنگی خلق دے چہ داد دوی پا
ا یو کہے اللہ تعالیٰ ایمان ایخن دے اودا خپل رو جنے دے
ا امداد اور کپڑ اودا خل بسیئے کپڑی هنگی با غولو تند چم
بھیری بہ لاندے دھنگن دلے، ہمیشہ بہ وی دوی پت
ھنگ کیتے۔ دوی بی دا اللہ نہ خوشحال دی او اللہ بہ لہ دادی
خوشحال دی، او همداد اللہ دل داد او هم دوی برسے
سوند و نکی دی۔

دھے مبارک آیت کتبے نے صفا و فرمائیں چہ خوک اللہ
او د رسول پا شان کتبے گستاخ کوی مسلمان بہ دھنگا سرو
دوستی او محبت نہ ساتی، دادے نہ ظاہرہ دا معلومہ شدہ
چہ خوک درمو و دوستی کوی هنگی مسلمان نہ دے پیا اللہ تعالیٰ
دادے حکم دعام کولو بینہ ظاہر اعلان او کپڑ چدا کہ پلار،
ورون خوہ دی یوں ادنیاریں یعنی هر خوک چہ خوہ مرہ
وی او د خلقو ورسو طبعی طور باندے محبت ذیات وی
خوچ دچایہ ن وی مو دگستاخ کولونہ پس بن بیا د

ھەنڈا محبوب دوست وغیره سره محبت نہ ساقی۔ اونتھے یئے
گتا تھا بردائیت کوئے شی اوک داسے نہ دی توبیا مسلمان نظر
پاتے کپڑتے، داللہ تعالیٰ دو مرد فی ماں خلق تو دپارہ بس دو۔
یکن گورڈی دے تا سو دچل رحمت طرف ته بیلی او دچلو
لو یو جنتونو لالپھ در کوئی چس داللہ د رسول د عظت په جن
کبھ کہ تھا د چالحاظ او نکرے، د چالستاخ تعلق (دنہ سانے، نو
تات پس خھ تھ فاندے حاصطہ شی۔

(۱) اللہ تعالیٰ بہ ستاسوبہ زر دنو آگمان نقش کوئی پس دے
کبھ اثما اللہ د آخرے خاتمے د بنند والی بھکلا زیرے دے
چس داللہ تعالیٰ لیکلی شوی نہ د رایبری۔

(۲) اللہ تعلکت پس د دوج القدرس پس ذریعہ ستاسوامداد وکری

(۳) تاسوبہ همیشہ دپارہ جنتونو کبھے د اخیل کوئی چس بھیندی
پہ لاندے د ھفے نہ نہر دن۔

(۴) تاسوتہ بہ داللہ تعالیٰ دل دویٹے شی، خدا فی خلق
پس شی۔

(۵) د چل زر، صرا دونہ بہ بیا مومی۔ بلک د چل خیال، او
امید او گمان نہ پہ خود رو باندے زیارات۔

(۶) د ھونو نہ زیارت خبر، داد، چس اللہ تعلکت پس د دتم رضا
ش۔

(۱) اللہ تعالیٰ په خپلہ درتہ فرمائی چس دا تاسو ند راضی یہ،
تاسوز ما نہ راضی یہ۔ بندلا د پارہ د دے نزیبات
بل خم نعمت کیدے تھی۔ چس د دوئی مالک د دوئی نہ
راضی شی مگر انہ تعالیٰ پے زیات مہربانی پہ درے کوئی
ج د درتہ فرمائی چہ ز نہ تاسونہ را ہسی یہ اور تاسوز ما نہ راضی
یہ۔ مسلمانو : پہ خدا دے قسم کہ چرے د بنيادم پ کرو پر دنو
سامنے دی او ھند تو لے پہ دے لو یو د لوتوںو باندے قربان
کرس، نو داللہ کہ صفتے بیا مومی۔ بیا د ذید او عمر و سرہ
تعلق تعلیم او محبت یو شان قطع کول ھم لو یو خبر، د چس پہ
دے باندے د بیش قیمتہ نعمتو نو وعدہ فرمائیلی د (۱ د د)
وعد، یقینا رہبنتا وی۔ د قرآن کریم عادات دے چس یو حکم
بیا نوی نو کہ خنگ چہ د منو کو خلق تو دپارہ تے زیری د کری
دی د غہشان پہ نہ منو کو باندے ھم دیر، د خطر را دی۔
او د دے بیان درتہ کوئی چہ، د کو مولتھت نہ دی او
د دے نعمتو نو پہ لالپھ کبھے رانشی، نو د سزا ما نو د دیر
نہ لازم بیا مومی۔ نو د دوئی دپارہ عذاب ھم د او ری

تاسو د عزّت خاوند اللہ تعالیٰ فرمائی
یا آئہما الذین امنوا لآتیخذوا ایامہ کم د اخوا نکم (دلیاء)

إِنْ اسْتَحْيُوا الْكُفْرَ عَلَى الْإِيمَانِ وَمَنْ يَتَوَلَّهُمْ فَنَكِّمُ
فَأُولَئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ ۚ (سورة التوبع پ)

لے ۴ ایمان خاونداںو ۵ چپل پلاران ادو ۶ دستان
نے مہ جور دی کڈ چرے ۷ دوی خوبن لکھی کفو لوڑ ادو غورہ
کوئی نے پیامبان باندے، اوپہ تاسو کہنے کہ خوک دوی
سرہ دوستی کوئی نو سخت ظالمان دی، دغنا خلقہ
بیا فرمائی ۸ ۔

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا تَخَذَّلُوا عَدُوُّكُمْ
(أَوْلِيَاءَ (الی قولہ تعالیٰ) تُرْوَثُ الَّذِي هُمْ يَأْمُدُونَ وَإِذَا
أَعْلَمُ بِهَا أَخْفِيَتُمْ وَمَا أَغْلَقْتُمْ وَمَنْ يَنْفَعْهُ مِنْكُمْ فَقَدْ ضَلَّ
سُوَادَ الشَّيْءِ ۖ (ایے قوله) لَنْ تُنْفَعَكُمْ أَدْحَامُكُمْ وَلَا أَذَادُكُمْ
يَوْمَ الْقِيَمةَ ۖ يَقْصِلُ بَيْتَكُمْ ۖ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا تَعْمَلُونَ بَعْرَةً ۗ
(سورہ متحنہ ۸ پ)

اٹے ۱ ایمان خاونداںو ۲ زما ادھیل دبھنان ۳ خان
دوستان مہ جور دی ۴ تاسو پہ پتھہ ۵ دوی سرہ دوستی کوئی
ادڑہ ۶ پوهینم پہ هغہ کارچ ۷ تاسو نے پہ توئی یا ۸ نے
بنکارہ کوئی ۹ اوپہ تاسو کہنے هو خوک چہ ۱۰ اکار کوئی ۱۱
نو ۱۲ دکھنے کرو ۱۳ صحیح لاو۔ (د اسلام) ستاسو رشتہ ادو ستاسو
ادلا د تاسو نہ ہی نفع نشی رسو لے ۱۴ قیامت پہ درجہ به

ستاسو ادو ستاسو د دستانو پہ منجھ کہنے جد (۱) را دلی پہ تاسو
کیوں پہ ہیں کہ «یو بل پکار رالش». او اللہ ستاسو د هر
کل لبردھک دے۔

بیا فرمائی ۱۵ ۔

۱۶ مَنْ يَتَوَلَّهُمْ فَنَكِّمُ فَإِنَّهُ مِنْهُمْ إِنَّ اللَّهَ
۱۷ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ۗ

(سورہ متحنہ پ ۱۶-۱۷)

او هغہ خوک چہ پہ تاسو کہنے داد دی سرہ دوستی او کپی
او پیکہ دے دھفوئی نہ دے، بے تکد اللہ ظالمانو تھا دھا
کوئی ۱۸ ۔

پہ تھکبینو دو ۱۹ آیاتونو کہنے یے داد دی سرہ دوستی
کو و نکو تھ ظالمان او گمراہان د نیلی دو، او پہ دے آیت
کہنے بالکل صفا خبرہ او کپہ چہ خوک داد دی سرہ
دوستی ساتی هغہ ھم داد دی نہ دے، او داد دی پہ شان
کافر دے، داد دی سرہ بہ پہ یوہ رسی ترے کیا ہی هغہ
کوئی ۲۰ ھم یادہ د ساتی چہ تاسو پتہ پتہ لہ داد دی سرہ
محبت ساتی، او زنہ ستاسو پہ ھر وہ خبرہ عالم نیم او دھغہ
رسی متعاق ھم داد دی چہ پہ ھنھ کہنے بہ د حضور اقدس صتنی
اللہ علیہ وآلہ وسلم گتا خان او بد کو یہ ترے شی۔ والعباد باللہ۔

ستا سورت جل جلال اللہ فرمائی :-

وَالَّذِينَ يُؤْذَنُونَ رَبُّكُمْ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ

(سودۃ النحو پر ۷۔ ۷)

او خوک چہ رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم تھے ضرور سوی
نو دوئی دیوارہ دردناک عذاب مقرر ہے۔
بیان فرمائی ۔

إِنَّ الَّذِينَ يُؤْذَنُونَ رَبُّكُمْ لَعَنْهُمْ أَنَّهُمْ فِي الْأَذْرَافِ
وَأَعْدَّ لَهُمْ عَذَابًا مُّهِمَّا

(سورہ احزاب ۲۲ پر)

بے شک خوک چہ اللہ اور حفظہ رسول تھے ضرور سوی پر ہنگوی دَ
دَخَلَتْ بِهِ لَعْنَتٌ وَآخْرَتْ كَبِيْرَةٌ او اللہ تعالیٰ تیار کمرے
دے، دوئی لڑی عذاب سپکوئے (ادۂ رسوا فی عذاب / چہ دوئی
پہ سپک اور رسوا کری)۔ اللہ تعالیٰ درجہ ضرور سید و نہ پاک دے۔

یعنی خوک و رتہ ضرور نشیں رسولے مکرہ خپل حبیب صلی اللہ علیہ
و سلم پہ شان کئے نیے گستاخی کولو نہ خپل ضرور اور وے، پردے سے
آیات تو کئے چہ خوک د اللہ درسول و د پہنچانو سرہ محبت ساق
ذو ادۂ کورے ٹے ور لہ ثابتے کرے ۔ (۱) چہ ظالم دے
(۲) کملہ دے (۳) کافر دے (۴) دا پاٹ دردناک عذاب

(۵) دے پہ آخوت کئے خوار (و ذلیل شی) (۶) دا اللہ واحد
ذوار تھے ضرور اور سولو (۷) پہ دا باندھے پہ دادا جہاں
کئے لعنت دے۔ (والعياذ بالله تعالى)

ایے مسلمانہ؟ اے مسلمانہ؟ اے دپیر یا ان د بنیاد مو د
سردار مسیح علیہ وسلم اُمّتی، د خداۓ د پارہ انصافات
(دکھڑے)۔ آیا دا (۸) کارو نہ بنشے دی پچھے د خداۓ د دادیو
د د پہنچانو نہ پہ تعلق ختم لوحا صلیلیکی چہ پہ زبرہ کئے پہ د
ایمان محکم شی، اللہ بہ د مدد کارشی، جنت بہ د مقام شی۔
د اللہ پہ دل کئے بمحسب شے۔ هر ادا نہ پہ دے پورہ شی۔
خداۓ بہ ستارہ راضی شی، او تھے پہ د خداۓ نہ راضی شے۔
اوکھے نہ دا (۹) دھورہ دسی چہ د خداۓ رسول د پہنچانو سوہ
محبت کو نوباندھے سری تھے حاصلیکی، چہ ظالم، کافن جھنپی
شے، آخرت کئے ہر ذلیل شے، خداۓ پاک تھے ضرور سوے،
خداۓ بہ درباندھے پہ د والیہ جہاں لعنت لیں ہی، دادیو
ارے خبر و د، دا دیر و لرے د، خوک د یٹھ شی چہ دا (۱۰)
خپرے بنتے دی، او خوک د یٹھ شی پہ ہنگا دوئے خپرے د ...
پر یخود و حری، مگر خوب د درورہ! حالی دا دینا پہ کار نہ
راٹھی، ہلتہ بہ خواہنوا (امتحان اغتہ) کیوں ہی، پیشی بہ کیہنی
اوں دے آیا تو نہ دا دری دیں۔ آللہم احسِبَ النَّاسَ

دلے پے دلے بہ خلاص شے چہ صرف پہ تربہ ایمان را دری
اوختہ امتحان بہ نہ اغستے کیا ہوئی۔

ھو دا د امتحان وخت د م

گوری اللہ تعالیٰ طرفتہ ستاسو دا پن کیدل دی، گوری
پہ خپلہ فرمائی چہ د قیامت پہ ورخستا سو خباوی اد تعلقات پہ
کارنہ راجی۔ چند ماسرہ تعلقات ختم کرئے، تو چاسرہ بہ نے
جور فتے؟ گوری پخپلہ فرمائی، چہ لڑہ غافل نہ یم، زدہ
نالخبرہ نہ یم، ستاسو اعمال و یعنیم، ستاسو خبارے اودرم، ستاسو
ڈذہ پہ احوال پوھیو یم، گورہ بے پردازی مہ کوہ، خان د
پارہ، خپل انجام مہ خرابہ وہ، داللہ او د رسول صلی اللہ علیہ
 وسلم پہ مقابلہ کئیتے د صند نہ کار مہ اخلن، گوری اللہ تاسو
 د خپل عذاب تہ ویر وی، د دہ د عذاب نہ خلے خانے د پناہتی
 نشتہ۔ گوری دیتے تاسو خپل و حجت طرفتہ عواری، (وہ اللہ
 د محنت نہ بغیر ذمہ بڑھ کذا رہ نشتہ، گوری گناہونہ
 اکرکہ دیر لوئے گناہونہ وی، پھ د ھنے پہ کولوسرہ پرے
 د عذاب مستحق کیوں ی، لیکن ایمان ترے نہ نہ جی۔ پہ عذاب
 نہ شی۔ (و کیدے شی چہ د اللہ درجت اد، حبیب شفاعت

پ و جہ ادب بنے شی، او پہ عذاب نشی، مگرہ محمد صلی اللہ علیہ
 وسلم د تعظیم مقام دے د دے پہ عظمت او محبت د ایمان
 دار د مدار دتے، د قرآن مجید آیا تو نہ دے دا د مریدل، چت
 خوک پہ دے معاملہ کئیتے کے ادکری۔ تو پہ هنہ باندے دوارہ
 چھانہ کئیتے لعنت دے، گوری چہ کلد ایمان لا ریشی، تو بیا ھیشہ
 ھیشہ د پارہ هر گز ھینہ وخت د عذاب نہ خلا صیدل نشتہ
 د گتاضی کو و نکی لحاظ کسنا تہ دلتہ او بکری، ھلتہ پہ پہ خپل
 عذابونو اوسختو کئیتے دی۔ ستا پچ کیدل پکنے بیا نشتہ۔ پہ
 هنخ سخنے کئیتے بہ تہ ھم راشے، هنہ تانش خصلہ مولے، نہ تہ
 د ھنخ د خلا صی د پارہ تلے شے، او کہ لا راشے نو خد کولے شے بیا
 د کا بسے خلق لحاظ کول اد خپل خان ھیشہ ھینت د پارہ د اللہ
 پ غصب او د ادر پہ عذاب کئیتے غور جھوں خ د عقل خیرہ نہ
 دو۔ خدا نے د پارہ، خدا نے د پارہ، بن وخت د پارہ د اللہ او د
 رسول نہ سوا تو لوونہ نظر او چت کہ او ستر کے پندے کے، او
 گردن خکتے کہ۔ خپل خان د اللہ تعالیٰ پہ دربار کئیتے حاضر
 او گنہ، او پہ خالص اور ضئی اسلامی فریہ سرہ د محمد رسول اللہ
 صلی اللہ علیہ وسلم لوئے عظمت (دویں مرتب بلند رتبہ) چہ اللہ تعالیٰ
 ودل و دکرے دہ او د ھنخ پہ تعظیم او د ھنخ پہ عزت باندے
 د اسلام بسیار ایخنے دے۔ پہ دے زریہ مضبوط لکھ او د انصاف

ادیمان په حاطر اودایپچہ آیا که چادا خبرہ اوکره، چہ دشیطان د علم فراخوا لے پئن سرو ثابت دے د فرع عالم د علم فرانجی په پاره کبته کوہ یونس قطعی راغلے دتے۔ نودہ د محمد صلی اللہ علیہ وسلم په شان کپنه کتائجی او نکرہ، د دشیطان لعین علم د محمد رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم په علم اقدس پاندے ادچت نکرد۔ آیا دے د حضور اکرم صلی اللہ علیہ وسلم د و سمعت علم نہ کافرن شو۔ دشیطان په و سمعت علمی پاندے لے ایمان دانہ درد۔ ?

مسلمانانو : س په خبلہ دتے بدگویہ او گستاخ ته د و مرہ (د دایی په ته په علم کبته دشیطان برابر یئے، نودے په ای د گنی یا نہ حالانک تاخو علم کبته شیطان نہ کم اونہ دے بلک د د علمے دشیطان برابر کرد، تو بیاد لے کم دینے توهین نہ دتے، او کچھے دتے په دتے خداه باندے خفگان پہ کارہ نکری۔ اگر کس په زرہ کبته مئے نشی بود اشت کولے، نودے پریبر دی چرتہ د لوئے سری نہ پیوس او کری او کپورہ ازمیبنت کول غواری نو آیا کد خوک کچھی ته لارشی، بی

لہ د دتے عبارت ادد الفاظ دتے دی : " کر شیطان کی یہ و سمعت نمرے سے ثابت ہوئی، فرع عالم کی و سمعت علم کی کوشی نہ قطعی ہے ।"

یو حاکم ته د اقسام الفاظ ادائی تو خوم پکے د چکوری اوس بن معلو شو۔
چہ د اقسام الفاظ توهین ارسپکادے دتے او ضرور دتے ۱۱۰
یقینی دتے۔ بیا ۱۱۵۱ میں چہ د حضور صلی اللہ علیہ وسلم سپکاد
کوں دتے کفرنہ دتے ؟ ضرور کفر دتے او یقینی دتے نو آیا
چاچیں دشیطان و سمعت علم په نص سرو ثابت کرد او در رسول
الله صلی اللہ علیہ وسلم و سمعت علم د پاٹے کتوں نصوص رو
کوں او یو شرک ہتے ثابت کرد، او که او دا فی چہ شرک نہ دتے
نود کوم یو ایمان حصت دا، آیا د ابلیس لعین د خداۓ تعالیٰ
شریک او منو ادکنہ، ضرور دتے او منو چ کوہ خبرہ په مخلوق
کبته د چاد پیارہ ثابت کوں دی نو هعم په مخلوق خدا کبته چس
چالی ثابتہ شی نو شرک دی حکم چہ د خداۓ شریک ہیکوک
نشی جو رہیدے، هر کالچہ رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم رو
و سمعت علم ثابت کوں شرک شو چہ په دتے کبته همیم د ایمان
حصد نشته نو ضرور دا و سمعت علم په بیا دا دلہ تعالیٰ یو
خاص صفت شی چہ د خداۓ سوہ بہ لازم دی نوچ کلذ
د شی صفت پیغولوہ مثلو باندے سرے مشترک کیعنی نو
دہ پنچلہ دغہ و سمعت دغہ صفت په خلد خولہ باندے ابلیس
اورہ ثابت کرد نو بالکل تے شیطان مقا د خداۓ سرو شریک
کرد۔ مسلمانو ! آیا دا د خداۓ او د د رسول توہین

اُمّتی! دَخِلَ دِین ادَدَ ایمان حاطراوکه، دَنے ته دَمے ناپاکش
 اعْذَنْتِي كِنْجُلو کبئے چه بِنْكَاره کِنْجُل دِی دَدَت په کِنْجُل کِيد دَکبئے
 شَک کوئے۔ معاذ اللہ، ستار بُرہ نہ بہ دَ مُحَمَّد رَسُولُ اللہ
 سَلَّمَ اللہ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَنْظَمَت او احْتَرَام دَاسے او اسْجُنْ چه دَ
 هَنْجَه په شان کبئے دَاسے سُخت کِنْجُل هم توھین اونہ کِنْجُنے۔
 او کہ بِیادِ هم یعنی نُورِ اسْجُنْ نو په خپله دَمے بدگویاں خلقو
 نہ پُوس او کہ، خیال او کہ آیا تاتھ یا ستاداً ذائقه یا
 پیراونو ته کہ دَاسے دِیلی شی چھاٹے فلاںیہ ستاد دوهرہ علم
 دَمے چه خومروه دَخْزِیْر علم دَمے یا ستاداً ستاد دوهرہ علم
 دَمے خومروه چھه دَپی علم دَمے، ستاد پیر علم دوهرہ دَمے خوبی
 چھه خو، گوئیکی یا دَسپی، خفْزِیْر علم دَمے، نو اُوکوره ته په
 دَمے کبئے خنیل دَپایا ستاد سپکاوٹ ویسے او کنه۔ یقینی یے
 ویسے او کہ دغه برداشت کرے او خ غمہ پے ظاہرہ نہ کرے
 نوبے غیرتہ بہ شے۔ یعنی یقیناً بہ تَهْنَعه برداشت نہ کپھے شے۔
 لوپیا خُ دَجَه دَ چه کوئه خبره دَ دوئی په حق کبئے دَکتائی
 او دُوئی دَشان نہ مخالف دی او دَ شَمَد مَلَیِ اللہ عَلَیْهِ وَسَلَّمَ
 توھین او سپکا دے نہ وی دَمے معاذ اللہ دَ دَدَت شان دَ
 پیغمبر دَشان نہ اوچت دَمے وی دَمے دَنوم ایمان دَمے، ماشا اللہ
 ماشا اللہ صداقسوں دَمے۔ آیا چا چھه دَاخِبَرہ لیکلے

نہ شو ضرور شو، دَ اللہ توھین خو بِنْكَاره دَمے چه شریک
 تے درسرا جو رکو دَ اوهْنَعه هم خوک؟ ابلیس لعین! او
 دَ رَسُولُ اللہ سَلَّمَ عَلَیْهِ وَسَلَّمَ توھین دَاسے شوچن دَ
 ابلیس مرتبئے په دَ باندے اوچت کرے۔ چه گئی شیطان
 دَ اللہ په یو خاص صفت کبئے حصہ داره دے او پیغمبر توت
 دَاسے محو؟ چه ثابتول نے در لہ شرک گئی۔

مسلمانو! آیا دَخدائی او دَ رَسُولُ اللہ سَلَّمَ عَلَیْهِ وَسَلَّمَ
 توھین کو دنکے کافر نہ دَمے، ضرور دَمے۔ آیا چا جَادِ اخْبَرَه
 کرے دَ لَه چه دَمے نہ بعض غیبی علموند مراد دی، نو دے
 لَهْنَه دَ حضور سَلَّمَ عَلَیْهِ وَسَلَّمَ تَهْنَعه دَمے دَاسے علم نو
 زید و عرو بلکہ هر ما شوں او لیوں بلکہ تلوٹخار دو او حیوانات او
 له هم حاصل دَمے۔ آیا دَ شَمَد مَلَیِ اللہ عَلَیْهِ وَسَلَّمَ ته بِنْكَاره کِنْجُل
 او نکری۔ آیا منی کرم سَلَّمَ عَلَیْهِ وَسَلَّمَ لَه دوهرہ علم و درکر
 شوے دَمے چه هنَعه هر پاکل او هر چار پاے له هم حاصل دَمے۔
 مسلمانو! مسلمانو! اے دَ شَمَد رَسُولُ اللہ سَلَّمَ عَلَیْهِ وَسَلَّمَ

لَه دَ دَ عبادت دَاسے دَمے۔ بعض علوم غیبیہ مراد وی تو
 اسین حضور سَلَّمَ عَلَیْهِ وَسَلَّمَ کیا تَعْنِیْر ایسا علم تو زیر دم و بکسر
 سبی و مجنون بلکہ جمیع حیوانات دَہنام کے لئے جوی مراد ہے ॥

لئے حکمہ ہو سپری تھا مخا دا سے یوے خبر سے علم وی
چہ بل چاتا ہے هجت پتہ نہ وی اوپتہ وی ترے تو پکار دی
چہ ہو چاتہ عالم الغیب او وی یٹے شی بیا کہ چوتہ زیدہ دے
خبر سے قابل شی چہ ہر جوک عالم الغیب دے تو پیا علم غیب
دے پیغمبری دے مکالاتونہ دے شمارے کیہنی چہ پہ کو ۳ کار کبنتے دے
پیغمبار یادہ بل یو انسان خصوصیت نہ دی نو ہنگہ کله دے پیغمبری
کمال کبیدے شی او کہ چرس دا لازام او نہ کرسن شی، نو
نبی او غیر نبی پہ منجھ کبندے فرق کولو دجہ بیان کول صورتی
دی۔ انتہائی:- دے رسول اللہ سی اللہ علیہ وسلم
او د حنادرو پہ منجھ کبندے فرق نہ یا شندو نکی حضور سی اللہ
علیہ وسلم ته کھنل ادا نہ کرو، آیا دادہ د اللہ تعالیٰ دا صریح

اد بسکار و آیت باطل ادرد نکرد۔ بکوری۔

ستا سو خداوند کریم فرمائی:

وَعَذَّبَكَ مَا لَمْ تَكُنْ تَعْلَمْ وَ كَانَ فَقْسًا لِلَّهِ عَذَّبَكَ
عَذَّبَكَ (سورہ نسا، د کو ۷۶ پ)

لے خوب ہے حبیب! اللہ اونہو دل تاتا ہے ہر ہنگہ خیزد
چہ تھے ہے عالم نہ دے او دا اللہ قضل پہ تادیروں سے ڈے
دلتہ اللہ تعالیٰ دنا معلوم و مخابر و علم را تلک د خپل جبیب
پہ سفتونو اونکارا تو کبنتے شمار کپل او بیا فرمائی،
ڈرائیلہ لذو علیہم تیما علمنہ
(سورہ یوسف ۷۷۔ ۳۷)

پے شک حضرت یعقوب علیہ الصلوٰۃ والسلام زمین
پہ بسودی شوی علم باند مے د علم خاوند دد۔ او بیا فرمائی:
وَبَشَّرَهُ بِقُلْمَ عَلِیٌّم (سورہ الذاریات ۱۹ پ)
ملاٹکو پہ حضور ابراہیم علیہ الصلوٰۃ والسلام باند
د یو علم والا خوئے ذیروے او کپڑے: بل حماۓ فرمائی:-
وَعَلِمَنَا هُنْ لَمَّا عَلِمْ (سورہ الکعنون ۲۰ پ)
ہر بیرون حضور خضری علیہ السلام له د خپل طرف علم درکرتے

لئے عبارت نے دا د ادیمہ شخشو کو کسی نہ کسی ایسی بات کو علم ہوتا ہے۔ جو دوسرے
شخص سے مخفی ہے تو پاہیئے کرب کو عالم الغیب کیا جاتا ہے پیرا اگر
زید اس کا اسرازام کر لے کے ہوں ہیں سب کو عالم الغیب کہوں گی تو پھر علم
غیب مجھ دکمالات نبویہ سے شمار کیوں کیا جاتا ہے جس امر ہیں ملاں بکلان
کی بھی خصوصیت نہ ہو، دے مکالات نبوت سے کب ہو سکتا ہے۔ اور
اگر اسرازام دیا جائے، تو بی نہیں وجہ قیان کرنا ضرور ہے۔

۶۶۔ دا سئے نور آیاتو نہ اللہ تعالیٰ علم دیغیراللہ پہ مکالاتو کئے
حساب کرو اوس د زید پہ خانے داللہ نوم و خلائق (یعنی
عبارت مذکورہ کئے) اور د علم غیب پہ خلائق مطلق ملمذکو
کری چہ ہر چار پائے لور ظاہری طور باندے حاصلیدل
شنتے۔ اور کوئی دا بدگویہ اور حضور صلی اللہ علیہ وسلم
گستاخ ختنگہ داللہ تعالیٰ دے آیاتو نزد کوئی، یعنی دا...
بدگویہ داللہ تعالیٰ پہ مقابلہ اور دریزی او وائی چہ کہ چرے
نبی علیہ السلام د السلام او نور دیغیراں نے علیہم السلام
پہ ذات مقدسو باندے د علم اطلاق کول کہ پہ قول د منع
سره صحیح شی نوبیا ۱ پوس کو د چہ ل دے نہ بعض علوم مرا
دی اور کہ کل علوم؛ کہ بعض علوم مراد وی نزدے کئے د
حنود او نور دیغیراں نفخ تخدمیں دے۔ دا سئے علم خوزید
غمد بلکہ مدرسی او یسوعی بلکہ تولو حیوان تو اور چار پایا نو
لرہ ۷ ہم شیخ کہ چہ ہر چار پاتہ د خدا نہ خدا علم دی نوبیکار
دی چہ تولو تہ عالم اور دینے شی بیا کہ پھرے خندائے
پاک دے الترام او کری چہ ہر خدا عالم دا یم
نوبیا علم منجملہ دیغیری د مکالاتو نہ لے شمار شو چہ
پہ دے کئے مومن نہ بلکہ د انسان خدمتیت ہم نشتے۔
مفرد علم دیغیری د مکالاتو نہ ختنگہ شمار شو اور کہ دا

التراجم او تکمیری نو بیا د بیسی او غیر بیسی پہ منہج کئے فرق کول ازم
دی۔ اور کہ تمام علوم مراد دی پہ دے شان سوہ چہ یو تن ترے
هم خارج نہ وی نوبیا دے بطلان پہ دلیل عقلی او نقلی
سوہ ثابت دے۔ انتہی
پس معلومہ شوہ چہ داللہ تعالیٰ دغدھوں اقوال پہ
دلیل باندے باطل دی۔

مسلمانانو؛ گوری دے بدگویہ صرف د محمد رسول اللہ
صلی اللہ علیہ وسلم گتا خانی او نکرہ اور کنھل نہ اور نہ کری،
بلکہ د ورسو داللہ تعالیٰ کلام ۴۴ مردود اور باطل کری۔
مسلمانانو؛ چہ د چار بڑے ستی دے حد تہ اور سی چہ
دریول اللہ سلی اللہ علیہ وسلم علم غیب د پا چکلانو
اوختا دروسرہ برا بکری اور ایمان او انسانیت ستر گئے بعد
کری او صفا او وائی چہ کہ دیغیراں او خنا ورو پہ منہج کئے خ
ذوق دے نوبیا کہ داللہ تعالیٰ کلام رد کری نو خٹکنا اشا
خبرہ نہ دے۔ اور دغدھ شان داللہ تعالیٰ کلام باطل کری۔
شانہ منے او غورزوی د پیشو لاندے ہے کری بلکہ دوئی چہ
د ا ہر خدا کوی داللہ تعالیٰ د کلام سو نو حضور صلی اللہ علیہ
وسلم تہ د کنھلو پہ زور نہ کوی۔ مگر ہو د ددی نہ پہ خپله
پیوس اور کری چہ تا د التقریر پہ خپله ستا اور ستاد استاد اور

په حق کېتے گید سے شی ادکه نه، که کید سے شی نو خیر جواب دئے، هودست بدگویا نو خلقوتہ اد وایی۔ آیا تاسو دخپل تقریر په طور باندے خُدَّا محمد حملی اللہ علیہ وسلم په حق کېتے جاری کړل نو تاسو په خپله دده خبرے تپوس کولو تاسو په حق کېتے اجازت درکولے شی چه تاسو خپلو استاذ انو دغیره ته د عالم فاصل، مولوی اد د قسم ملا لښت کوئی او حیواناتو ته لکد په خنیر وغیره، دوئی ته خپلو الفاظو باندے ولي نسبت کوئی بیا سپی خنیر وغیره ته دلے عالم، مولوی اد فی صنل نه وایی، اد د دے نسبتو نو په وجہ ستاسو تابعد ادان او ستاگرلن دلے ستاسو عنزت کوئی لاس اد پېښه درله خکلوی اد، نوره حناوره سره دلے دا کار نه کوئی لکه خر، گوئکه دغیره د دے خُدَّا وجہ د، کل علم خو ستاسو استاذ انو دغیره ته یقیناً نشته او بعض علم کېتے ستاسو اونځا درو سپی، صبی او لیونو، خرا او خنیره هم شته، ستاسو پکنه خ تھیس راشن، لوپکار دی په د خناوره ته هم عالم، فاصل مولوی او د ښله شی بیا که ستاسو بلا دتے التزام او کړی چه هودسته تو لو ته علام د پېښه شی، نوبیا علم ستاسو کمالاتو کېتے دلے شمار شوئه دے چه په کوم ش چه مومن نه بلکه د انسان خصوصیت نه دی،

خر، سپی، خنیر تو لو ته حاصل وي نو هفتاستاسو کمالات خنکه شو او کدا التزام او دنہ کړی، نو ستاسو د بیان مسابق ستاسو او خر، سپی، خنیر، بد لیوہ په منجھ کېتے خُدَّا فرق د مئے، د فرق د چې بیانوں لازم دی، ضروری دی۔ فقط۔ مسلمانانو! چه دا تپوس ترته او کړی نو صفا به معلم شی چه دے بدگویه گلستانو محمد سلی اللہ علیہ وسلم ته خنکه پنکاره کنخل او کړل، او د رب ده الجلال قرآن مجید خلله په خانے ایا تونه یه خنکه ره او باطل کړل۔ مسلمانانو، خاص کر د دے بدگویه او د د دی د ملکرو د تپوس او کړی چې په دوئی باندے په خپله د دوئی په افرار سره د قرآن مجید دا آیات چې په لایېږي، که نه!

ستاسو خداوند قدوس فرمائی:

وَلَقَدْ دَرِنَا بِهِمْ كَيْرَأْوَنَ اِنْجَنَ وَالْأَنْبَسَ
لَهُمْ قُلُوبٌ لَا يَفْقَهُونَ بِهَا وَلَهُمْ أَغْيَثٌ
لَا يَبْصُرُونَ بِهَا وَلَهُمْ اذَانٌ لَا يَسْمَعُونَ بِهَا
أُولَئِكَ لَا يَنْعَمُونَ بِهِمْ اَمْلَأُ دَأْلِيلَكَ هُمُ
الْغَافِلُونَ ه (سره اعراف ۲۰ - ۹)

بے شکه مونندا پیدا کریدی دوزخ دیاره دیر خلق
د پیرو اد بنياد مونه چه د دوئی ذرودنه دی پوهينی
پرسکه نه د دوئی ستر کے دی لیدل پرسکه نشی کولے، د دوئی
غوبده دی افریدل پرسکه نشی کولے. د دوئی د چارپایانو
خناوره په شان دی بلکه د دوئی نه هم زیات گواه دی او
د اخلاق غافل دی.

اد فرمائی :-

أَدَأْيَتْ مَنِ اتَّخَذَ الْهُدَى هُوَا أَفَإِنَّ
كُلُّونُ عَلَيْهِ وَكِثِيرًا أَنْ تَحْسِبَ أَنَّ أَكْثَرَهُمْ
يَسْمَعُونَ أَفَيْقَلُونَ دَإِنْ هُمْ إِلَّا كَا الْأَنْعَامِ
بَلْ هُمْ أَنْتَلْ سَبِيلًا،

(سورة الغافر آیه ۱۹)

آیاته د ینه خلقو لره چه خپل خواهش دی خان
خدائے جوں کرے دے دے دے تا د دوئی د هدایت ذمہ
اخستے د، یاستا گمان دے چه د دوئی کبے اکثر خلقه
قصیحت اوری او عقلی هم شته، نه دی دوئی، مکرہ
خناوره په شان بلکه د هفوئی نه هم زیات گواه دی.

دے بدگویانو خود چارپایانو علم د انبیاء، علیهم السلام
د علم سره برابر او منلو، او س د دوئی نه پوس او کرہی چه آیا

علم د انبیاء د یا به خپل د حسنور سید الانبیاء علیه السلام
سلام د علم برابر دست، ظاهر اخودا د عوی نه کوئی او
له بیا هم او دانی خوچه دوی کله علم د چارپایانو سره
برابر کرد مز دو ده پیشو والا سره برابر دل بیا خه مشکل کار
ئے، دا پوس ترے او کری چه ستاسو په استاد انو، پیانو
منزیانو کبے چرتہ دا سے خلق تیر شوی دی چه ستاسو
ترے علم کبے زیات یعنی یا توں برابر یعنی آخر او بھ وانی،
نو فرقی به را او بسانی نو دوئی د غمہ استاد وغایب د دوئی د
غوار په پناه د چارپایانو د علم برابر شول او د دوئی علم کبے
د هفوئی نه هم کم دی، چه په شاگردی کبے یوتن د بل نه کم
وی نو دویم به ضرور کم دی نو دا بدگویه وھابیان د خپل
تراره مطابق د چارپایانو نه زیات گواه شول او د آیا توں پر
صادق شول :

كَذَلِكَ الْعَذَابُ وَلَعْذَابُ الْآخِرَةِ الْكَبُرُ
لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ۝

(سورة ۲۳ آیه ۱۹)

مسلانانو د احوالات خود دوئی د کلمو، الفاظ بودن
چه کو همو باندے انبیائے کوام د حسنور سید الانبیاء باندے
لاس پاک کری وو، خوبیاد هفو عبار تو بیغ به خه وا یو کو وو

چنچے د دب د د الجلال په عزت پاندے حملہ شوے ده چالاندے کپنودل نو د دے په شان دا مسئلہ ھم او گنڑ
 خداۓ د پارہ انسات ادکری آیا چاچہ دا الفاظ لیا چاحدائے پاک ته د بستنے د یٹے دے اد جادرو غزن ملہ
 چہ ماکله و نیلو دی چہ د اللہ تعالیٰ نہ په درد ده یہذا د دے گراہئی او د نسق د نسبت نہ پہا من کبھی
 صادرید و سر زرہ قایل نہ یم (یعنی د اسرے ایں پکار دی یعنی کہ پا خداوند قدوس ته دروغون
 دے قابل دے چہ اللہ پاک (دروغ دافی) او سیا په اے نو دا خ گمراہی ادکرہ تردے چہ گنہ چار ھم نہ دے
 دے غلط نسبت کولو پاندے دا فنقی کو و نک چیڑے چاچہ دا تول اھرخ او وشیل چہ درے عبار تو نو کبھی
 اگرکہ دہ پتاویل آیات کبھی خطاوی او کرہ مگر بیا ھم دا شول) دیو مکذب د پارہ او وشیل (چہ اللہ ته د
 ته کافر یا بدعتی گمراہ نشی د یٹے او جادائے و نیلو یو دروغون بست کو دنک دد) اد دلته ہ چیلہ د حان لہ طوفہ
 دہ نہ سختہ خبر کول ھم پکار نہ ده، بعض چہ د د دے بے فائدے اقرار نہ چہ سد قدرت علی اللہ
 لیکھی دی چہ دیکھنے ملکنو علاء کافر کیدل لازم بینی د د امتناع د و توش نہ مسئلہ الفاقیہ دہ۔ بند پہ کارائے
 حنفی شافعی نہ د گمراہی یا نسق نسبت نشی کولیں لیل چہ د دروغ و افع کیدو معنی صحیح دہ یعنی د اخیر
 یعنی اللہ ته معاذ اللہ دروغون وشیل د ملکنو علامہ دیکھنے کی دے اسی مسانان
 مذہب دے۔ ۱۱ اختلاف د حنفی او شافعی پہ تے کیدے شر۔ آیا خوک چہ دہ ته مسانان و ای هفھ
 شان دے، چالان د نامہ د پاس، کیخودل، یا مسلمان کیدے شی ؟ مسلمان انو د خداۓ د پارہ انصات
 لر ان ایمان طم د نصدیق دے لا د تسدیق ھمالنک خ نہ تھے دے

لکھ میں نے کب کہا ہے کہ میں د قویں کذب باری کا قائل نہیں ہوں دیکھنے کی دکذیب نہ مدنی د د چا طرفہ د دروغون بست کول
 ۲۔ اگرچہ اس نے تاویل آیت میں خطاکی گرتا ہم اسکو کافر یا بدنی خیال کہنا نہیں
 تھے اسکو کوئی سخت تکرہ نہ کہنا پہاہیے۔
 ۳۔ د عبار د د لہ یہذا ایسے کو تغییل و تغییق سے ماہر کر لے جائیے
 مئی قدرت علیکم کذب من انسانش الوقوع مسئلہ الفاقیہ
 ۴۔ حنفی شافعی پر طعن و تغییل نہیں کر سکتا۔

چ کله پہ بسکارہ الفانلو سره اللہ پاک ته دروغزنا واقی بیا حم
 ایان باقی دی نو خداۓ پوھر دے (مومنہ نہ پوھیند) چ
 ایمان د کوم خنادر فرم دے ، خداۓ پوھیری چ یہود نصاری
 او هندوان په ش کافر دی . چہ دوی کئے یتمک صفا صفا
 خبل معبود الغتہ دروغزون هم نہ ۱۵۱ صرف دو مرتعہ معبود
 بروحق حکام یاندے نہ پوھیری او منی می نہ دا سے پہ دنیا کئے
 ہیثیو لا فرنشتہ چہ خداۓ ، خداۓ نہ منی یا داد کلام داد
 کلام نہ گئی او بیا بے د سوچ اد بغير د خہ دیرے نہ دافی
 چہ د خداۓ کلام دروغ دے ، ددے نہ د کذب د واقع کید
 معنی صحیح شوہ . غرض د اچہ ہیثیج یوہ انسان خاوند نک
 نشی کولے چہ دے تو لو بدگویو خلقو پہ خپل پلیتہ خولہ اللہ اد
 د رسول ته کنھل ادکول . او س د وخت د ایله د امتحان
 دے ، د یو قهار جبار خداۓ حبل جلالہ نہ دیریکی او کوم آیا تو
 چ ملکبئے ذکر شول خانہ ملکبئے کری او محل پرست ادکری ، اوس پہ
 ستسوا ایمان ، ستساو زدم دنو کیتے دے گتائی خلقو نہ سخت نفرت
 پیدا کری اد یہ پھرے بہ ناسو د اللہ او د رسول اللہ سلی اللہ علیہ
 سلم مقابد کئے د دوی صحیت او احمد اد کولو ته پریر ندی
 تاسو ته بہ لہ دوی نہ کوک راجی .

الله د پارہ انسان ادکری کہ چرے یوسفے متاسو موریلار

تہ یا پایا استاذ ته کنھل ادکری او زبانی حم نہ بلکہ دے یکی - او
 چہاپ لے کری در پیسے آیا ته د هنگہ ملکرے شے ، دوستی به درزه
 کوئے ، یا د دخیرو د پارہ به غلط غلط تاو پلوجو وسے یا د ده
 خبار و نہ دے بے پردا دستے او پہنچل دستور به خان صفاتے .
 نہ نہ ہیثیج کله بہ دا سے او نکرے کہ چرسے تاکہنے انسانی غیرت
 انسانی گھیت د مور پلاد عزت ، حرمت ، او عظمت خ نیم نشان
 دی . نہ د دے بدگویو نہ بہ د کنھل کو دنکی پیشان نفرت کوئے ، د
 ده لہ سودی نہ بہ نرس نشان ، د ده نرم چہ دا درے دو سختہ غصہ
 او قہر بہ درشی چہ خوک د ده لہ پارہ خ د خانہ بنا دتی کوئی
 تہ بہ د هفت دشمن هم شے بذیبا خداۓ د پارہ مور پلاد پیوہ
 چاہری کہنے کیده او د ادد واحد مقدار او د محمد رسول اللہ
 صلی اللہ علیہ د سلم عزت ، عظمت (اویمان پہ دویم چاہری کہنے
 کیده) کہ مسلمان تے نو د مور پلاد عزت او د ایله د رسول
 د عزت سره بہ ہیثیج نسبت او نہ اف . د مور او پلاد ملکزت
 او محبت بہ د ایله د رسول د عزت او محبت پہ ملکبئے ہیثیج ت کئی
 نو پہ تا وجہ د اچب د اچب د اچب لاکھ لاکھ خلد بہ پہ تا د اچب دی
 چہ د بے بدگوی او گستاخانو نہ بہ خان ہیثیج د پارہ د نفرت
 پہ جو د سره د یہ نرسے ماتے چہ د مور پلار کنھل کو دنکر سره
 د دے ذرمه (۱۰۰) حصہ ۳۰ بڑیو نہ دی . د اهنگ خلن د یا چہ

چہ دوی ک پارہ دھلخہ اودھ غمتوں لیبرے شوئے دے ۔

مسلا ناملو ! ستاسو د پارہ د اکڈرے خیرخواہ امید ساتی
چہم اللہ فاحد تھار دے آیات بخواہ دے کافی شافی بیان او
دالمح مسلو اودھ لائونہ پسندے پہ بارہ کبھے دے نہ ذیات
عرض کولو خلہ حاجت پاتے نہ دی ستاسو ایمات بہ پہ خپلہ
دے بدگویونہ بہنہ پاک مبارک پہ اوچت آزاد سرہ اداق
اوہ دوی نہ بہ پاشی۔ دب دی بجلال قرآن عظیم کبھے تاسوتہ
پشود لو د پارہ د ابراہیم علیہ السلام نہ لقل فرمائیلے دے ۔

ستاسو رب جل شانہ فرمائی

فَذَبَّأْنَتْكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةً حَسَنَةً فِي
إِبْرَاهِيمَ وَالَّذِينَ مَعَهُ إِذْ قَاتَلُوا لِقَوْمَهُمْ إِنَّ
بُرُّٰتٌ وَمِنْكُمْ وَرِمًا تَعْبُدُونَ مِنْ دُوْنِ اللَّهِ كُفَّارٌ نَا.
بَكُمْ وَبَدَا بَيْنَنَا وَبَنِيكُمْ الْعَدَاوَةُ وَلِبَعْضِنَا دَأْبًا
حَتَّى تُؤْمِنُوا إِبَّا اللَّهِ وَحْدَهُ (إِلَى قَوْلِهِ تَعَالَى) لَقَدْ
كَانَ لَكُمْ فِيهِمْ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ فَلَمَّا كَانَ يَزْجُو اللَّهُ
وَلِلْيَوْمِ الْآخِرَةِ وَمَنْ يَتَوَلَ فَلَمَّا كَانَ اللَّهُ هُوَ الْغَنِيُّ
الْغَنِيُّدَ (سورة الْمُتَّحِدَةُ بَتْ)

بے شک ستاسو دارہ حضرت ابراہیم علیہ السلام اور
دلو سرہ مسلمانوں کبھے نہ اقتدا دے۔ ہر کله چہ دوی خپل
قوم تہ او دیل، مومنہ تاسونہ جدا یہ اودھ خیڑ دنوں
چہ تاسونے د خداۓ نسوان عبادت کوئی۔ مومنہ ستاسونہ
مکریو اونظاهرہ شوہ، زمونبہ او ستاسو پہ میخ کبھے دہمی
چہ خوپورے تاسو ایمان نہ دی دا دبے بے شکه ضرور تاسو
لہ پہ دوی کبھے نہ اقتدا دے هدھ چا د پارہ چہ د اللہ پاک
اوہ آخرت د درستہ امید ساق (وچہ خوک لہ دے نہ داد دی
(اوشا کرسی درتہ) نو اللہ تعالیٰ بے پڑا دے، او صفتے
شوئے دے ۔

یعنی اللہ تعالیٰ تاسوتہ فرمائی چہ خنکہ زما خليل (دوش)
ابراہیم اور دھنہ سرہ چہ کوم مسلمانوں دو ہفوی ادکنک چہ
زماد پارہ د خپل قوم سفا د بہنان شوں او نعلقات (و جماعوں)
(دوش) سخے پر یہنود او جدائی نے ترے اختیار کرہ او پھولو اور
او آنادی سرہ نے او دیل چہ زمونبہ تاسو سرہ حیث تعلق
نہتہ، مومنہ تاسونہ یقیناً جدا یو تاسو نہ ہم دا سے کارکوں
پکار دی کہ تاسو او مند د اخیرہ نو ستاسو خیڑ دے پکبھے ۔
و کہ مو او نہ مند نو اللہ تعالیٰ ستاسو ہیخ پرواہ لری خنک
چہ دوی زما د بہنان شوی دی۔ د غدہ تاسو ہم سو، زہ

» نَوْلِ جَهَانَ نَهْ بَلْمَ بُرْدَامْ (وَ تَوْلُو صَفْتُو نُونْ بَانْدَے مُوسَوْن
۲۔ جَنْ دَعْلَا شَا شَا) .

» اخو و قرآن عظیم احکام و و

الله تعالیٰ چہ کچاڑ پارہ بہتر والے او غواہی . بو
ھے باندے درلہ د عمل کوڈ تو فیق و دکری مکو دلتہ دوہ
فرقے دی چھفوئی تہ پہ دے احکامو کبینے عذر ملکینے رائو
راول بے علمہ نادانہ - !

دادوئی عذر پہ دوہ قسمہ دے - اول عذر دادے چہ
فلانے سرے زما استاد یا بزرگ یا مشر یا دوست دے .
لیکن دادے جواب خودے قرآن مجید کبینے تیرشو د ..
آیاتونو کبینے دادرید چہ رب دو الحجاج فرمائی چہ کہ
عذاب الہی نہ پچھ کیدل غواہی نو دے معاملہ کبینے د
خپل پلاں دعا یت هم مہ کوہ - .

دوہم عذر دادے چہ دے دا فی صاحبہ ، دا بدگویہ
سوئے هم حا مخا مولوی دے اوس کہ مریبا نونہ کا فرد
او کہ مسلمان ؟

نو دادے جواب

ستاسو اللہ تبارک و تعالیٰ فرمائی :

أَفَرَأَيْتَ مَنِ اتَّخَذَ إِلَهَهُ هَبُوبَهُ وَأَضَلَّ اللَّهَ
عَلَىٰ بَنِيهِ وَخَنَّمَ عَلَىٰ سَنَعِيهِ وَقَاتَلَهُ وَجَعَلَ لَهُ بَعْضَهُ
غَيْرَ شَاوَةٍ وَهُنَّ يَرْهَدُونَهُ مِنْ أَنْفُسِ الْكُلُّ وَأَنْفَلُ
نَذْكُرُونَ وَ (سورة الباجيہ ۱۹ پ ۵)

آیا پس دینے ته هند پارنے چہ خپل خواہش تے خپل
خدائے جو روکھے دے او سکراہ کھوئے دے - دا لرہ اللہ تعالیٰ
سرہ د علم نہ د صہر تے نگوئے دے پہ غور و فو اوزیرہ د دہ
باندے او پیدا کھرے نے دست رکوہ د باندے پرداہ - پس خوک
بہ هدایت او کبھی دہ تہ پس د اللہ تعالیٰ نہ - آیا تاسونیمیت
نہ قبلوی
بیا فرمائی اے

مَثُلُ الَّذِينَ حَلَّلُوا النُّجُورَةَ ثُمَّ لَمْ يَكُنُوا دَهَا
مَثُلُ الْمُحَاجِرِ نَحْمَلُ سَفَارَهُ دَيْنُ مَثُلُ الْقَوْمِ الَّذِينَ
كَذَّبُوا يَا يَا تَهْ لَهُ دَوَّلَهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّلَمِيِّينَ
(سورة الباجيہ پ ۶)

مثال دفعہ چاچہ توریت نے ائمۃ دے ادبیا

پرسے مل نه کوی پہشان د خردے چہ بارکری کتابونو لرہ
(او هیچ خاندہ نه درکوی) در بد دے مثال د هفہ
قوم چہ نسبت د دروغو کوی آیاتو نو د اللہ تھا۔ او اللہ تعالیٰ
حدایت نہ کوی قوم ظالمانو تھا۔
او بلکھانے قرمائی:-

وَأَتْلُ عَيْنِهِمْ نَبَأً الَّذِي أَتَيْنَاهُ إِيمَانَنَا فَانْسَلَخَ
مِنْهَا فَاتَّبَعَهُ الشَّيْطَنُ فَكَانَ مِنَ الْغَافِرِينَ وَلَوْ
شِئْنَا لَرْفَعَنَهُ بِهَا ذِكْرَهُ أَخْدَدَ إِلَى (لَأْرِينَ)
وَالشَّيْعَهُ هَوَيْهُ جَمَّخَلَهُ كَشَلَ أَكْلِيَبُ جَرَنَ تَحْمِلَ
عَلَيْهِ يَنْهَى أَوْ تَزَوَّلَهُ يَلْهَى ذَلِيلَ مَشَرَّعَ
الْقَوْمَ الَّذِينَ كَذَبُوا يَا يَتَّشَا هَا قُصْصُ الْقَصَصِ
لَعَلَّهُمْ يَتَعَكَّرُونَ هَسَاءَ مُشَاهَدَةَ الْقَوْمِ الَّذِينَ
كَذَبُوا يَا يَاتَّشَا وَأَنْتُهُمْ كَادُوا يَظْلَمُونَ هَمْنَ
يَهْدِي اللَّهُ فَلَمَّا مُهْتَدِي مَا هَوَ وَمَنْ يُفْسِلُ
فَأُولَئِكُمْ هُمْ نَجِيرُونَ هَ

(سورة الاعراف آیا ۹)

ہیان کہ دوئی تھے د هنگہ کس چہ درکری دو
ورلہ مولن « خپل آیاتو نہ (علم) دے د هنگہ نہ اود تلو
نو در پستے مش شیطان پس مشہ د سرکشونہ اوکراہ شو

اذ کہ ز موں بڑا خوبنہ شوئے دے نو موں بڑا به اوچت کری دے
پہ دے علم سرو، او لیکن بیکتہ شو مز کے تھا د تا بعد اس شو
دا خپل خواهش۔
نو د دا مثال لکھ د سپی شو کہ تھے پرسے خہ بوج اچھے
یعنی خہ ورتہ واسے نو هم غاپی د کہ خہ ورتہ نہ دائے نو.
ہم غاپی۔ د احال د هنگہ قوم دے چہ نسبت د دروغو کوی ز موں بڑا
آیاتو نہ تھا۔ پس بیان کہ زما ارشاد اوکھیشنا بیکی چہ دوئی فکر اوکری
بد دے مثال د هفہ قوم چہ نسبت د دروغو کوی آیاتو نہ ز موں بڑا
لسو تو باندے نظم کوی هنہ چاہ تھے اللہ تعالیٰ هدایت
اوکری نو هنگہ لارہ موں د دکھ دے او تھوک چہ اوکراہ کری نو
دا خلق نیاں کوارہ دی (نقحان کبھے دی) یعنی هدایت خا پہ
علم نہ دے د اللہ پا اختیار کبھے دتے، د آیاتو نہ دی او حدیثونہ
چہ کوم د انکراہہ عالمانو پہ مذمت (مبدی) کبھے را غلی دی
نو د هنچے شمار نہ شتے۔ تر دے پورے چہ یوحہ حدیث کبھے را غلی.
چہ د درج فریشتہ به اوں دا خلق نیسی، دوئی بہ او وادی چہ
تاسو موں بڑا د بت پرستونہ هم منکبھے نیسی،
جواب بہ ود تھا دوشی، لیس من یعلم مکن لا یعلم

عالم او یے ملہ برابر نہ دی۔ دا حدیث طبیرانی پہ مجہم کبیر
کبھے او ابر نعیم پہ حایہ کبھے د حضرت انس رضی اللہ تعالیٰ عنہ

په روایت نقل کړئ دتے چه بنی کریم صلی اللہ علیہ وسلم فرمائیلی دی۔
روښد! د عالم غزت په دتے وجہ کېږي چه دا پیغابر
دارت دی او د بھا وارث هفت دی چه په سمه لار ردان دی۔
اوچه کلا په ګمرا هئی کېښ دی لوزه بېنی وارث نه بلکه د شیطان
وارث دتے۔ نو دتے دخت کېښ د داعی تعظیم د پیغابر تعظیم د خاد
که د شیطان دتے اوس دتے دخت کېښ د داعی تعظیم د شیطان
تعظیم دتے۔

۱۴ هقد صورت کېښ دتے چه کلا یو عالم د کمزونه لاندے
درجه ګمرا هئی کېښ دی، لکه د بد مذہب و عالمانو، پیا، هقد علاؤ
په خدا دتے چه په چېله په سخت کفر کېښ دی ددی ته عالم دین
و میلهم کفر دتے لا بیا چه عالم دین میںے او منه او تعظیم می کوئي
روښد! علم هقد دخت کېښ نفع ورکوی چه د دین سره
وکی د درنه پښتوت پاپا دریان دلے په چېله عامان نه دیقا،
ابليس خومره لوئے عالم د دلے خوک مسلمان به د علم په دجه
د شیطان تعظیم او کړی، دا (شیطان) ته خو ہے د ملانکو
استاد دتے یعنی فربستو ته په نفع پسرو دلو خوکله چه دا
د محمد صلی اللہ علیہ وسلم تعظیم نه نیخ دا دردلو، او د حضور له
صلی اللہ علیہ وسلم نور ته چه د آدم علیہ السلام په تندی مبارک کېښ

له نفیر کبر امام فخر الدین رازی رج ۲۵۵ م لاندے د دایت سه

کېښ ایندو دتے شوئے دد، هځټ ته می سجد، او تکرہ نو د هغه ده
که لعنت ایدی رنجیور نه په غایبه شو (د گوره د ده بېنې شاگردان
د د سره خی سلوک کوي، هیشې پېښه لعنت لیېنکي، هر معناف
شریف کېښه تو له میاشت نه په رنجیور دنو کېښه بند په بند
تریښ دی د قیامت په درج به می را کاپې د جهنم ته به
دیکه کړی، دتے خانے نه د علم جواب پنه داضج شو (د
د استاذی هم۔

روښد! کرو پر کرو پر انسوس دتے د هی مسلمانی دلے
کو وکی بامندې چه دا الله واحد تھار او د محمد صلی اللہ علیہ
صلو الله علیہ وسلم نه زیات خپل استاذ له مرتبه ورکوی او
کتابخا او بیدګرنی بود اشت کوي، دا الله او د رسول نه زیات
د روږیا دوست یا دنیا کېښه د چا سره محبت دی۔

— تلاک الرسل فضلنا ان الملائكة امر و ابابالسجد لازم لا جل اذنون
محمد صلی اللہ علیہ وسلم فی جیهه آدم نفیر نیشاپوری رج ۳ مک
مسجد دا ملائکة لازم اغا خان لا جل نور محمد صلی اللہ علیہ وسلم
ازدی کان فی جیهه، د دوار و عبار تو ټو حاصل داده چه د فرشتو
مسجد، کول آدم علیہ السلام نه دتے د باره چه د ده په تندی مبارک کېښه
و ټین مصطفیٰ صلی اللہ علیہ وسلم د خوژلیده۔ ۱۲ منه۔

یادبہ : مونب لہ د خپل حبیب پہ خاطر ایمان را کرے۔
صلوات اللہ علیہ وسلم امین د

د ویکھ د لہ ۱۔

معاندان ادد دین دہمنان چہ پہ خپلہ د دین د فنڈریا تو
نه اشکار کوی اد بندکاره کفر او کری د خپل خان نہ د کفرنوم
اریے کوی د اسلام او قرآن اد خدا نے رسول اد ایمان سرو
تو قے کوی اد اغا سرکشی اد دھوکے اد خلقوا رہ فتنہ
کپٹے سورز دلو د پارہ د اسے خمرے جور دی چہ کله به د فنڈریا تو
ددین د قید اد پابندی نہ خلام شو اد آزادبہ شو اد
اسلام ب لکھ د طو جل پہ شان صرف پہ زبہ کلمہ دیں لکھ پلتے
شی اد بس کلمہ دایہ، نور چہ د خم خوبیہ دی کوہ مئے، کہ
الله تعالیٰ ته دروغون دائے اد کہ رہست اد کہ خوبیہ د
دی نو پیغمبر ته پکنے کلخل ھم کو۔ اسلام پہ ھیخ شکل سرو
نشی تلے۔ بَلْ تَعْنَهُمْ بِكُفْرِهِمْ فَقَلِيلًا مَا يُؤْمِنُونَ د د
د مسلمانان دہمنان د اسلام دہمنان د عوام کمرا ص کولو اد
پراحد قیہار د دین بید ولو د پارہ یو خوشیطان فریونا
محبکنے کوی۔

روبے فریب او مکر : - اسلام نو م د لکھ وسیلہ دے۔

حدیث کپٹے فرمائی دی :-
من قال لا دلہ الا الله د خل الجنة لچھے چا لا الله
الا الله او وسیلہ نو دے بہ جنت تہ د اخلاقی نو بیا
تھگکھ پہ خم کار یا خم خبرہ با تکھ کافر گیدے شی
مسلمانانو ! لب ہو بنیار او خیر دار شی د دے
غلط مکر او فریب حاصل دادے چہ صرف پہ زبہ باندے
لا الله الا الله وسیلہ سرہ کو پا د الله حکومے جو بینی د
یوسپی خوئے کچھے د لکھل اد کری پہ خپلوباند
ئے اد دھی هر خدا د کری مخوا خوشیت یا کی تھے نہ اوئی د عہ شان
کہ چا کلمہ الا الله الا الله او دے تو بیا چھے خم خوبیہ دی
کوی دے کہ خدائے پاک ته دروغون دا لہ۔ پا پیغمبر ته
تم قسم کلخل کوی، نو کوئے نہی۔ د لکھ اسلام نہ بدلیبی د
میں مکر جواب خو یو پہ دھنے آیت کریمہ کپٹے تیرشست دے
آلہ آہ احیب اللہ من۔ آیا تھلک پہ دستے کلماں گپتے دی
چہ صرف د اسلام یہ دھنی د خلاص کی او خم امتحان پہ
پرے نہ راجح اسلام کلہ چھرے صوت لے کلخل د کلید نو م دی نو
ھنگھ خو شتھ؛ الا یا د خلقو دا کلماں کھول فیٹے غلط دی چہ
قرآن مجید اد ھنگھ د کوی داغہ د تکھے دے مالے طے
رے، نے تھی پڑھے، سایتے دل ن لکھ لے، دے رے

ستاسو دب عزّ د جل فرمائی

فَالْيَتِ الْأَغْرِبُ أَمْنَادَ قُلْ لَمْ تَوْمِنُوا وَ
الْكُنْ قَوْلُوا آسْلَمْنَا وَلَمَّا يَذْخُلُ الْإِيمَانُ
فَقَوْلُوكُمْ لَا (سورة المجترات ع ۲۳ پ ۲)
د ا باندو چیان دافی چه مونږه ایمان را درې د مے
درته اددایه چه تاسو ایمان نه د مے را درې ملکه د لے
دافی چه مونږه اسلام تابع یوادنه د مے داخل شوئے
ایمان زړو ډوستاسو کېئے -
او بیا فرمائی -

إِنَّمَا يَأْمُرُكُمْ مَا يُحِلُّ لَكُمْ فَلَا تَرْكُمْ
لَرْ سُؤْلُ اللَّهِ يَعْلَمُ إِنَّكُمْ لَرْ سُؤْلُهُ وَاللَّهُ
يَشْهُدُ أَنَّ الْمُنَافِقِينَ لَكُنْدُونَهُ

(سورة المنا فتوت ع ۲۳ پ ۲)

کله چه منافقان ستا درباره هاضوش نه دافی
چه مونږه کواهي بیانو و چه د خداۓ رسول مه اد الله
پنه عالم د مے چه ته د خداۓ رسول مے اد الله کواهي
کوي چه د منافقان په حبله د عوی پخور و غزن دی -

او گورئی چه اوین د مے ادب د مے کله دافی په خنکه خنکه
تاکید ونو باندے تحکم خبرے په قسم قسم قسمو تو باندے
مؤید خبرے هیڅخ کلد اسلام مناسب او نه ګرځیده میه -
او الله تعالیٰ دوی باندے د دروغزنو اد د کذا ب ګواهی
درکړه نو د من قال لا اله الا الله دخل الجنة د امطلب
جوردل صراحته د ټاعظیم رد کول دي . صرف د د مرد د چه
خوک کله دافی خپل خانه مسلمان دافی ، موږد هفت ته
مسلمان دا یو ترڅو پوریه چه د ده د خوکه نه دا سه یوه
خبره یا خه حرکت نه وی خرگند شوئے چه د اسلام نه مخالف
وی او چه کله دا سه حرکت سادر شو چه د اسلام سرو منافی وی
نو کار و نیل بیا هیڅخ کله کار نه درکوی -

ستاسو خداۓ پاک فرمائی :-

يَحْلِفُونَ بِاللَّهِ مَا قَالُوا وَلَفَدُوا كَلِمَةَ الْكَفَرِ
وَكَفَرُوا بَعْدَ إِسْلَامِهِمْ - ط

(سورة التوبہ ع ۴ پ ۱)

دوی په خداۓ قسم خوری چه دوی د پیغمبر پیشان
کېئے خنځتاني نه ده کړئ د خانخا په تحقیق سره و پیلے د

«وَيَقُولُ الْكُفَّارُ إِنَّمَا مَنْ نَحْنُ نَخْلُقُ وَإِنَّمَا أَنْتَ تَخْلُقُ
أَنَّا كُنَّا نَخْلُقُ فَقُلْ لَهُمْ إِنَّمَا مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ»
وَلَئِنْ سَأَلْتُهُمْ يَقُولُونَ (إِنَّمَا كُنَّا نَخْلُقُ فَوْزَنَ وَ
نَلْعَبُ بِهِ قُلْ أَيُّ أَنْدَادٍ لِّا يَرَى وَرَسُولُهُ كَنْتُمْ
تَتَهَمِّ عَوْنَ وَلَا تَعْجِذُرُوا قَدْ كَفَرْتُمْ بِعَدَّةٍ
(إِيمَانِكُمْ)» (سُورَةُ التُّوبَةِ ۱۷۰ پ).

ابن جرید اد طبلنی او ابوالشیخ او ابن مردیں د حضرت
عبدالله بن عباس رضی اللہ تعالیٰ عنہ نہ روایت کوی:
رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم ہے یو دنے د لاند مے
لشیف فرمادو، ارشاد مے اور کوچہ عنقریب یوسفے
بہ راشی ناسو نہ بہ د مشیطان پہ سترگو گوری کہ راشی
لہ دوسرے خبرے مدد کوی خہ وخت تیر نہ دو چہ یو د شر
سترگو والاسو میرو شو۔ حضور صلی اللہ علیہ وسلم
را او غوبستو، اوچے فرمائیل دردہ چہ تہ اوستا ملکرے پہ
خہ خبارہ زمانشان کئے گتائی کوی، هغہ لارڈ اد چل ملکری
مے را او غوبستل۔ یوں راعل، قسمونہ مے او خورل، چب
مونیہ گتائی نہ دہ کرے او مونہ، ھیجھ دبے ادبی خبرہ د
حضور پہ شان کبھی نہ دیست۔ پہ دے باندھے اللہ تعالیٰ
آیت نازل کردا چہ دوی پہ خدا نے قسمونہ خوری چہ گتائی
مونیہ نہ دہ کرے۔ او بے شکه ضرور دوی) «کفر کلمہ د یتیلے
اوستا پہ شان کبھی نے گتائی او بے ادب خبرے
کچھی دی۔ ادا اسلام د را درد نہ پس کافرو شوی دی او گوری
الله تعالیٰ گواہی در کوی چہ د نبی علیہ النصلوۃ والسلام پہ شان
کبھی بے ادبی کول «کفر کلمہ د او بے ادبی او گتائی نے

دیو نکے اگر کہ د لا کہ مسلمانی د معوی کوی پہ کرو د نو خلہ
کلمہ او ٹو اپنی خو کافر دے او بیا فرمائی ۱۔
وَلَئِنْ سَأَلْتُهُمْ يَقُولُونَ (إِنَّمَا كُنَّا نَخْلُقُ فَوْزَنَ وَ
نَلْعَبُ بِهِ قُلْ أَيُّ أَنْدَادٍ لِّا يَرَى وَرَسُولُهُ كَنْتُمْ
تَتَهَمِّ عَوْنَ وَلَا تَعْجِذُرُوا قَدْ كَفَرْتُمْ بِعَدَّةٍ
(إِيمَانِكُمْ)» (سُورَةُ التُّوبَةِ ۱۷۰ پ.)

لے خوبنہ حبیبیہ؟ کہ تہ د دوی نہ پوس اد کرے
نو دوی بہ ضرور او دانی چہ مونبہ ہیسے خنداد لو بے کوی،
تہ ادا دایم! آیا تامس اللہ او ددہ رسول او ددہ۔
ایا ہے تو نو پورے تو ش کوی، بہہانے مہ کوی تامس کافر شوی
یہی ایمان نہ پس، ابن ابی شیبہ او ابن جریب او ابن المنذر
او ابن حاتم او ابوالشیخ امام مجاہد شاگرد خاص د
سین نا عبد اللہ بن عباس رضی اللہ تعالیٰ عنہم نہ روایت
فرمائی، انہ قال فی قولہ تعالیٰ وَلَئِنْ سَأَلْتُهُمْ يَقُولُونَ
(إِنَّمَا كُنَّا نَخْلُقُ فَوْزَنَ وَنَلْعَبُ بِهِ)

قال رجل من اهنا فقین یحتجزنا محمد ان نافہ
فلان بوادی کذا د ما یدریں بالغیب ۲
یعنی د یوسفی او بیت در کہ شوعلہ د ھنچ کتل پکار
وو رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم او فرمائیں چہ د غم

او بىنه فلای خنکل فلای خانے کئه ده په دے خبره يومانان
او دوے چه محمد (صلی الله علیہ وسلم) مرین ته بنانی چې
او بىنه فلای خانے کئه ده، محمد (صلی الله علیہ وسلم) په
غیبو خه پوهیږي، په دے خبره الله تعالیٰ دا آیت کرمیه
نازیل کړد چه آیاتا سواله او رسول پورے ټوټه کوي بھلن
مه جور دی، تاسو مسلمانان وئی ددے لفظ په ونیلو سره
کافر شوی (او گوردي تفسیر امام ابن جریر، مطبع مصر
جلد ۱۰^{۱۰} و تفسیر در منشور امام جلال الدین سیوطی
جلد ۳ ص ۲۵۲ - ۲۵۳)

مسلمانانو؛ د محمد رسول الله صلی الله علیہ وسلم په
شان کئه دو مرد کستاخو کولو باندے چه دے په غیبو خه
پوهیږي، کله دیلے پکار د انغل او الله تعالیٰ
صفا او فرمائیل چه بھلن مه جور دی تاسو د اسلام
نه پس کافر شوی یې. د لته کئه دے هغه خلن عبرت
دا خلی چه د حضور صلی الله علیہ وسلم د علم غیب نه
ومطلق منکر دی: او گوردي دا قول د منافق دے او د دے
خبره ويونکي ته الله تعالیٰ او دے چه ته خدای، او
رسول پورے ټوټه او مسخرت کړے او صفا صفا هے
در ت کافر، مرتد او فرمائیل. او دلے به دا سه نه

وسي، حالانکه د نبوت شان داده چه د غیبو خبره به بيانى
او معلومه به دی ورنه، نکه خنکه چه امام حجۃ الاسلام
محمد غزالی او امام احمد تسطرانی او مولانا علی قاری او
علامة محمد زرقانی وغیړه اکابر ینو علماء و تصریح کړه ده
چه د هغه تفصیل رسائل علم غیب کېتې په بشه طویله او په
ا ځلې بيان سره ذکر شوئه ده، پیاو هغه خلقوه شرمندکۍ
او د کمال ګراهی یه خه دلای چه د غیبو یوړه خبره د خدا
پاک پهندول خپل پیغمبره او ده ته معلومیدل محال او
نا همکن ګټري. د ده په نزد باندے د الله تعالیٰ نه هرڅه غائب
دي. او د الله تعالیٰ دو مرد قدرت نشته چه چاله علم غیب درکړي
له. او د الله تعالیٰ د مونبه له د شیطان د دهو کومه پناه دا کړي آینه
د اسو چه د الله د بندو ډونه بغیر یو ذره غیب مثل بل
چاله کفره. او د الله تعالیٰ په تنوو علمونو باندې احاطه
کوون ھم باطل دی. لئه او د اکثر و عناء و اختلاف ده لیکن

نه د دغونه شاخانه په رد کېتے د الله تعالیٰ په فعل خلور رساله دی.
وا، راجه جوانه الغیب د الجبل، اکامل د اہل الجنون د میل لمدعا
دی نه غلکې ھم ترجیه سوہ شائع شویدی او باقی د تھم د الله په نفصل
و ده نه پس شائع شول (دادا علیحضرت تما نیف دی)، ۱۲ منه
لے اکولفظ د قید کولو قاندہ رساله الفیوض امکیه لمحب لدوته مکیه کېتے مطالعه
اثداګه ۱۲-

روز اول نہ روز آخر پر کے ما کان و ما یکون تو علم اللہ
و علم سره دھنگہ نسبت نہ لری خومرہ چہ دیوڑیے دلکھی
اوہ کروئے حصے لوندوں ای دکور کو درستہ دنوہ او بیو
بیو وی بلکہ اپہ خپلہ د علوم محمدیہ صلی اللہ علیہ وسلم نہ یوہ
درود کے شان تکوہ د دے تو لو امور و تفصیل پہ الدو لئے
کبے ادکوری، دا سے نور د کتابوتو کبے، خیار د اخویو جملہ۔
معترض (ذیاق خبرہ پہ مینجھ کبے) وہ او انشاء اللہ بنہ
فائدہ منہ خبرہ وہ اوں مخکبے بحث لہ واپس راحو ددے
باطلے ذریقہ دو یہ مکر دادے چہ د سیدنا امام
اعظم رضی اللہ تعالیٰ عنہ مذهب دے چہ لا تکفر احد
امن اهل القبلة۔ مونږ اهل قبلہ کبے ہیچا نہ کافر
نہ دایو۔ او حدیث کبے دی چہ خوک ز مونږ د مونخونہ
کوی۔ ز مونږ قربانی خوری او ز مونږ قبیلہ تہ بیکوی هفت
مسلمات دے۔

مسلمانانو! دے خبیث مکر کبے ہم دے خلقو دکلے
پویا لو نہ خبرہ وابدله او صرف قبلہ طرفتہ مخ کولو نوم
نے اسلام کیبندلو۔ یعنے چہ خوک قبیلہ تہ بخ کری، مونخ
اوکری دو مسلمان دے اگر کہ الاء پاک تہ دروغتیں فانی۔
محمد رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم تہ کخل کوی، پا

ھیجھ صورت پہ ھیجھ طریقہ سہ ایمان نہ ہی۔ ۷
چون وہنو نے محمد پیغی تھیز
اوہا ددے مکر جواب۔

ستا سو ذوالجلال فرمائی

لَيْسَ الْإِرَأَنْ تَوْلُوْنَا وَجُوْهَكُمْ قِبْلَ الْمَشْرِقِ وَ
الْمَغْرِبِ وَلَكِنَّ الَّذِيْنَ مَنْ أَمَنَ بِاللَّهِ وَالنَّعِيمِ
الْآخِرِ دَأْمَلِكَةُ دَالْكِتَبِ وَالنَّبِيَّنَ دَ

سورۃ البقرہ ع ۲۷

اصل نیکی دا نہ دہ چہ تاسو داروی خل مخونہ مشرق
او مغرب طرفتہ بلکہ اصل نیکی دادہ چہ ایمان پہ اللہ او پہ
درخ د آخرت او پہ ملانکو او پہ قوآن او پہ تو لو پیغمبیر نو
باندے را دیے۔

او کورہ صفا میں او فرمائیل چہ اسل پہ ضروریات دین
باندے ایمان را درل پکار دی۔ بغیر دے نہ قبیلہ تہ جن کوں
او مونخ کوں ھیجھ خیز نہ دے او فرمائی۔

وَمَا مَنْعَهُمْ أَنْ تُقْبَلَ نَفْقَتُهُمْ إِلَّا أَنَّهُمْ كَفَرُوا
بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَكَانُوْنَ الصَّلُوةَ إِلَّا دَفَعُهُمْ كَانُوا
وَلَا يُنْفِقُوْنَ إِلَّا دَهْمُ كَادِهُوْنَ (سورۃ التوبہ کی پا

دوئی چه خیہ خوچ کوئی دھنے قبلیداں نہ وی بندشوی مگر
دھنے دھنے نہ جھ دھنی پا اللہ اولپه رسول کافر دی، او
ما نحمد له نہ راجحی، هنارستی سر ادنہ مخرج کوئی مگر پہ بد
زپہ سرو اکورہ دھنی دھنخوں بھیان نے اکورہ ادبیائے
درتہ کافر ہم ادھنے، دلے دھنی قبٹے تہ مونجھ د کو۔ یادخہ قبل
خہ د، قبلہ دل دھان، کعبہ دین د ایمان سرو د د عالم صلی
الله علیہ وسلم نہ دروستو قبٹے طرفتہ مونجھ کوئی۔
او بیا فرمائی ۔

نَاهِنَ تَابُوا دَآقَاءُ الْعَلَوَةَ وَأَنُولَرَ كَوَّةَ فَإِخْوَانُكُمْ
فِي الدِّينِ وَلَا فَعَلَلُ الْأَبْيَتِ لِقَوْمٍ يَغْلُوْنَ وَإِنَّ
شَكَّوْنَ آئِمَّا تَهْمَمُهُمْ مِنْ تَبَغِدِ عَهْدِهِمْ وَطَعْنَوْنَ فِي
دِيْكُمْ فَعَانِتُوْنَ آئِمَّةَ الْكُفَّارِ أَنْهُمْ لَا إِيمَانَ لَهُمْ
نَعْلَمُهُمْ يَنْتَهُوْنَ ۚ (سورة التوبہ ع ۶۷)

پس کد چرے دھنی توبہ او باسی او مونجھ شروع
کری ادزکوہہ درگری نہ بیا ست سو دینی روپنہ دی، او
بیانو و مونبڑہ آیاتونہ هنھ قوم تہ چھ پوھیبڑی او کہ
اوی چھنے د عدھے ماتے کری، پہ دین کئے نے بدگوئی شروع
کری نہ دکفرہ مشرابو سرو او جنکلیری (قتلے کوئی)۔
حکم چھ د دوئی ایمان نشہ، بنا یئیگی چھ دھنی منع شی —

او گوری اکھرے موئخ ادزکوہہ دالا پہ دین کئے طعن
او گوری نہ ددھی تہ نے د کھر پیشواد کافراں توہ شراراً ای
آیا د خداۓ ادرسول پہ حق کئے گتا خی کول پہ دین کئے
طعن کول نہ دی۔ دھنے بیان ہم فاوردی ۔

ستا سورہ جل جلالہ فرمائی ۱

مِنَ الَّذِينَ هَادُوا بُخْرَ قُوَّتَ الْكَلَمَ عَنْهُوْ مَاضِيهِ
وَلَقَوْلُوْنَ سَمِعُنَا وَعَصَيْنَا دَاسْمَعَ غَيْرَ مُسْمَعٍ وَلَعَنَنَا
نَتَّبِعِا لَكَتِبِهِمْ وَطَعْنَنَا فِي الدِّينِ وَلَوْلَا تَرَكَمْ
قَالُوا سَمِعُنَا وَأَطْعَنَنَا دَاسْمَعَ وَالظُّرُونَ نَا سَكَانَ خَيْرٌ
لَهُمْ وَأَقْوَمْ وَلَكِنْ تَعْنَهُمُ اللَّهُ بِسْكُفْهُمْ هَلَا
يَوْمَ مِيْنَوْنَ رَالَا قَبِيلَةَ

(سورہ النساء ۵)

بعضی د یہو دیا نو دھنگ دی چھ بدلوی کلھ د چپلو حایو دو
نہ، او دا فی چہہ ونہن، دا دریڈ، او نہ مئے منو او دا درہ تہ
نہ مئے او درید دیکے او راعنا واقع چھلے رتبے ارہی، او دین
کئے طعن کوئی او کھ چرے دھنی دینے وسے چھ مونبڑہ
دا دریدل، او مونبڑہ او مثل او دا فری دی او اکوری مونبڑہ

تہ نو بنہ بہ دی، دوئی دیاں ادبنہ صحیح بدؤ۔ لیکن
معنت کپڑے دیتے االہ پہ دوئی بالدارے پہ سبب دکفر دوکا
سر، پس ایمان نہ راوی مکر نہ،

کہ چوئے یویہودی دربار بہوت تہ حاضر شی، او
حضرور اقدس صلی اللہ علیہ وسلم تہ خم عرض کول غواری
نؤداستے داتی چہ واورہ نہ نہ اورتے ددمے خطاہمی دعا
معلوم یابی۔ یعنی حضور صلی اللہ علیہ وسلم دیتے خم غلط
خبر چاہنہ وا نہ ری او پہ زرہ کہنے پہ مے بد دعا (خیر)
مطلوب دلا۔ چہ دے دے وانہ وری اد چہ کلہ بہ حضور
اقدس صلی اللہ علیہ وسلم ختم ارشاد کوں منوبتی اوختہ
مہلت بہ نے پکنے اد کرد نہ، بہ راعنا دے چہ دے یو
مطلوب دادے چہ زہ مونہ رسیدت اد کرہ اد خپل پت مطلب
بہ پہ زرہ کہنے ساتلوچ غلط معنی بہ سے مراد وہ چہ هند
(رعونت والا) معنی ده، بعضو بہ قربے لہ پہ خکتہ زور
درکرد او راعینا بہ ترٹ جور کرو۔ یعنی ذمہ زہ شپوری
کلہ چہ دالفظ پہ یو طرف بازندے طعن شو پہ دین
کہنے، نوبیا ہند خبرہ دلے طعن او بد کوئی نہ دی،
چہ صاذ صافہ دی او پہ ہو طرف بازندے غلطہ دکا بلکہ
دابہ سختہ طعنہ دی۔ بلکہ چہ انصاف ادشی نو دے

خبر و ظاہری بدی او غلطی دے حد تہ رسی چہ دوئی بنا
بد دعا (خیرے) کوئے د کونپوںالی یا شپوںکی دغیرے۔
غلط کلات نے استعمالوں، هفتہ حد تہ چہ کوم دن زمانے
علماء د حضور علیہ السلام پہ شان کہنے کوئی دی۔ د دی ایغیر
تہ نسبت کوئی چہ شیطان نہ پہ علم کہنے کم کنپی یا د پا کا انو
او چار یا ان سروے علم کہنے برابری اد خداۓ پاک
تہ نسبت کوئی چہ (معاذ اللہ) دروغیں دے۔ دروغ داتی
کوم سے پہ درتہ دروغیں او داتی هقد سنی صالح دے
والعیاد بالله درت العاملین ۴

^۲ دویم جواب دا د چب دا غلط و گم دستیدنا امام اعظم
رحمۃ اللہ تعالیٰ علیہ مذہب گنپل پہ امام اعظم صاحب
باندے سختہ افتخار دا اد تھمت او بہتان دے پرست اعلیٰ
رسنی اللہ تعالیٰ عن خپلو پاکو عقیدہ پہ کتاب مطہرہ فقة
اکبر کہنے فرمائی دی:
صفات تعالیٰ فی الازل غیر محدثہ ولا مخلوقة
فمن قال إنها مخلوقة او محدثة اد وقفت فيها اد شک
فيها فهو كافر بالله تعالیٰ۔
ڈا اللہ تعالیٰ صفتونہ ہوں قدیم دی نہ پیدا ادی اد

نہ لذی جویر شری دی پس هفہ حوک چہ درتے د مخلوق
د محدث نسبت کوی هن۔ په اللہ تعالیٰ باندے کافودے
پا به دے باب کبھی توقی کوی یا پکبھی سیک کوی هن
ہ کافر دے۔ اد د خداۓ دم منکر دے۔ هند ارگد اماماں
رفی اللہ تعالیٰ عنہا کتاب الوصیہ کبھی فرمائی ہے۔

من قال بات حرام اللہ تعالیٰ مخلوق نہو کافر
باللہ العظیم ۖ

شوک چہ اوداٹی چہ د اللہ تعالیٰ حلام مخلوق دے، نہ
دے کافر شو پہ لوئے اللہ تعالیٰ باندے۔ شرح فقہ اکبر
کبھی ہے ۶۵۔

قال خنزیر اسلام قد صح عن ابی یوسف ائمہ
قال ناظرت ابی حنینہ فی مسلة خلق القرآن
فاتتفق رأی ورأیہ علی ان من قال بخلق القرآن
 فهو صافر و صح هذا القول ايضًا عن محدث حنفی
الله تعالیٰ ۔

امام خنزیر اسلام رحمۃ اللہ تعالیٰ فرمائی ۖ چہ اماماں ابویو
رحمۃ اللہ تعالیٰ علیہم نہ پہ صحیح دوایت سرہ ثابتہ شوے
ہ ۖ چہ د دعی فرمائی ہی ڈی چہ د ابو حنینہ رحمۃ اللہ تعالیٰ
علیہم سرہ د مخلوق قوان مثلاً کبھی ما نظرہ ادکرہ نوزم

ردد هنگہ رائی متفق شوے پہ دے خبرہ چہ خوک قرآن
تہ د مخلوق نسبت ادکری نو هنگہ کافر دے اد دار دوایت
امام شیخ رحمۃ اللہ علیہ نہ ہم صحیح ثابت دے، یعنی زہونیا
دد دے دارو امامانو پہ دے خبرہ اتفاق او اجماع د چہ
قرآن پاک تہ مخلوق دیو لکھ کافر دے، آیا معتزلہ، او
کرامیہ او روافض (شیعہ حنفی) تو آن پاک تہ مخلوق دافی۔
د قبیط طرفتہ مونج نہ کوی۔ د نفس مسئلہ جزئیہ دا خدا ۱۱
مذہب حنفی سیدنا امام ابو یوسف رحمۃ اللہ تعالیٰ علیہ
پہ کتاب الحزارج کبھی فرمائی ہی ۶۔
ایہا رجل مسلم سب رسول اللہ صلی اللہ تعالیٰ علیہ
وسلم اد کذبہ او عابہ او تنقمی فقد کفر باللہ تعالیٰ
وپاٹت منه امراءت
چہ کرم یو مسلمان حضور مسیح علیہ وسلم تہ کنھل ادکری
یا درتہ د دو غو نسبت ادکری، یا پکبھی عیب بیان کری یا
پکبھی نقصان بیان کری یعنی عیب یا نقصان پڑتے ادکری؛
دے یقیناً کافر شو پہ ادکری باندے اد خنچہ ترے
 جدا شوہ۔

ادکری۔ خود مرہ صفا نیصلہ ہے ادکرہ چہ د حضور مسیح
الله علیہ وسلم پہ شان کبھی کتا خی کو لکھ کہ مسلمان دی

نڑا کر کیون ہی پرے ادد ده نکاح ھم ماتی پنڈی دے «امسلم
اصل قبید نہ دو یا احصل کلہ نہ دو حصر خد دو مگرہ محمد رسول
الله ﷺ علیہ وسلم پہ شان کہنے گستاخی کولو سرہ نہ کلم
قبیل پنڈی، نہ قبلہ قبولہ دے۔ والعیاذ بالله

دریم جواب دادے، دین داما مانو پہ اصطلاح
کہنے اهل قبلہ هند دی چہ پہ نو تو پڑی وریات دین باندے ایمان
لری، پہ دے کہنے دیوے خبرے نہ ھم منکرنہ دی او کہ د
یوے د پکنے ھم منکر دی تو هند قطعاً کافر او مرتد شو
دا سے چہ کد خوک درتہ کافرنہ وادی هند ھم کافر دے۔ شفاصیہ
او بزاریہ او درر او غور، افتادی خیرویہ ڈیگرہ کہنے دی،
اجمع امسکون ان شامنہ مسی اللہ تعالیٰ علیہ وسلم

و من شک فی عذابہ دکفر، کفر پسکل
د تولو مسلمانانو انجام دے چہ رسول الله علیہ وسلم تہ کنھل
کو دیکھ، ادخوک چہ د دا پہ عذاب او کفر، کہنے شک کوی، کادڑہ
جمع الانہر اد درختار کہنے دی:

و اللفظ لہ الکافر بسب بنی من الانہر الال قبلہ
توبۃ مطلقاً و من شک فی عذابہ دکفر، کفر
چہ پیغیر انو کہنے دو پیغمبر تہ کنھل او کری یا، کنھل کوئکی
پہ عذاب او کفر کہنے شک او کری، کافر دے، او ھیچ توبہ

» نہ قبلہ پری «
الحمد لله دا نفی مثلا دا سے بیش قیمة جزویب » چ
پہ دے کہنے د بدکدو پہ کھر باندے د تمام امت اتفاق
او اجماع د دا ھم چہ خوک نے کافر دھنی هندھ حرم
کافر دے۔

شرح فتح الکر کہنے دی

فی المواقف لا یکفو اهل القبلة الا فیها فی طلاق
ما علم مجیئہ بالضرواۃ او الجمیع علیہ کا استحلال
المحرمات ه ولا یخنی ان اهوا بقول علاماننا لرجوز
کفیر اهل القبلة مذنب ليس مجرد التوحید
الی لقبلة فیان الشلاۃ من الرؤوفون الذین ید عومن
ان جبرا نیل علیہ الصلوۃ دا مسلم ملطف فی الوضی
فیان اللہ تعالیٰ ارسن لی علی رضی اللہ تعالیٰ عن
و بعنهم قالوا انه اللہ و ان صلوا الی القبلة
لیسوا یہو منین و هنزا هنوا اهوا بقول مسی اللہ
تعالیٰ علیہ وسلم من صلی صلواتنا و استقبل
قبلتنا و اصل ذ بیحتنا هذل لک سلم اه مختما
یعنی موافق کہنے دی چہ اهل قبلہ نہ بہ کافر دایں
مکر کہ د هندھ کار نہ انتکار کوی چہ هندھ ضروری دی یا پورے

اجماع دی . لکھ حلال گنہل « حرامو » اوس پتھر دے نہ دی خبر
 چہ مرا دد دے قول « علما ز مونڈ » نہ چہ اهل قبہ تکفیر
 جائز نہ دے . پہ خٹ کناہ سوہ اوصوت مخ کول قبلہ تہ مرا
 نہ دی حکمہ چہ غالی شیعہ کان چہ دعویے لری چہ حضورت
 جبرائیل علیہ السلام خطائی سوے دے حکمہ چہ اللہ
 پاک دست حضرت علی رضی اللہ تعالیٰ عنہا تہ رازیں نے دو د
 بعض شیعہ فاری چہ دے خدائے دے اگر کہ دوی منحونہ
 کوئی . اوقیط طرفتہ مخ کوئی . خو مومنان نہ دی اور م « مرا »
 دست د قول د بھی کوئی صلی اللہ علیہ وسلم نہ چہ جاز مومنہ
 مو نج ادکرد او ز مومنہ قبلہ تے مخ کوف او ز مومنہ قربانی
 مے اور خود ل نو دے مسلمان دے .

یعنی چہ کله د دین پہ تمام ضروریاتو باندے مے
 ایمان وی دیوے خبروے نہ منکرنہ وی نہ هفہ مسلمان د
 | علم ان امراء باهملۃ الہمۃ الذین التقووا
 علی ما ہو من ضروریات الدین کحدوث العالم
 و حشر الاجماد و علم اللہ تعالیٰ با کلیات والجزئیات
 و ما اشبه ذلک من امسائل الحدایات فن داغب
 طول عمرہ علی اطاعت و العبادات مع اعتقاد
 العالم و نفی الحشر ادنی علیہ بسحابہ بالجزئیات

لا یکوں من اهل القبلت و ان امراء بعدم تکفیر
 احد من اهل القبلت عند اهل السنۃ انه لا یکفر
 مالم یوجد شیئ من اهارات ایکفرو علامات
 دلیم یو مرعنہ شیئ من موجباته
 یعنی پوہ نہ چہ مرا د پہ اهل قبلہ سوہ هفہ خلق دے
 چہ دوئی متفق دی پہ هفہ کار دن چہ د دین ضروری خبر
 دی لکھ حدوث د عالم او پورتہ کیدل د جسو د علم د
 اللہ تعالیٰ پہ کلیاتو اوجزیاتو باندے محیط مثل د
 داسے نو دے مقدسی مسئلے شو . پس هفہ چہ حدیث دا
 ادکری پہ چل اد برد شرکتے پہ عبادتو نو . طاعتو نو باندے
 سوہ د دے عقیدے نہ چہ عالم قدیم دے پانزہ حشر
 کوئی یادا اللہ تعالیٰ علم پہ جزویاتو سوہ نہ مخ نو دے اهل
 قبلہ نہ دے اد مل د پہ عدم تکفیر د اهل قبلہ د اهل
 سنۃ پہ نزد باندے دادے چہ هفہ کافر پہ نہ واٹ هفہ
 چا تھے چہ مسلمان دی اور د دہ نہ د کفرتھ تختہ صادر شوی
 نہ دی اور نہ د دہ نہ داسے یوہ خبرہ صادر « شی چ د کفرہ
 پارہ یوہ دریعہ کرچی ۔
 امام اجل سیدی عبدالعزیز بن محمد بخاری حنفی رحمۃ اللہ
 تحقیق شرح رسول حسامی کتبے لیکی ۔

يعنی چه خوک د اسلام د ضروریا تو نه مخالفت دی د
هند په کفر کښه هنځی خلاف نشته اکر که دی اهل قبده دی.
او خپل ټول ګوردالله په عبادت کښه تیار کړی تک شرح
تحریر ټخوی. د عقائد د کتابونه او د فقه او اصولو کتابونه د
ئے نه مالا مال دی.

څلورم جواب :- په چېله مسله بشنه بسکاره ده. آیا خوک
پنه وخته موئیخ، قبلي طرفته کوي او بیا یو وخت کېټه بتنه
سجد، کوي نود سے چوته ڈیو عقل مند په نزد مسلمانیه
شي حالانکه الله تعالیٰ نه دروغزون د نیل یاء محمد رسول الله
صلی اللہ علیہ وسلم په شان کېټه گتافی کول د هها بت سجد
نړیات بدتر ده. آکو که په کفر کښه یوشان دی وذ لک ان
الکفر بعضه اخبت من بعدن وجه داده چې بت نه سجده
کول د الله تعالیٰ د تکذیب علامه ده او کوم شے چې
علامه د تکذیب دی نو هغه د عین تکذیب نه زیات
دی او ده هغه برابرنه دی او په سجده ڈایو عقلی احتجال
کیده شي چه صرف تجیه او تعظیم مقیمه دی نه عبادت
او محض

له شرح موافق کښه دی "بعوده" نهایدل بظاهر انہ لیس
همدقا د نحن نکم با ظاهر نهدا احکمنا بیدم، یمانه لالان ←

ان غلانيه (ائے ف هواء) حتی وجہ الکفاره به
التعبر و دفاقد ایضه لعدم دخوله في سیم الامم المشهور
لهما بالعصره دان صلی الى القبلة داعتقى نفسه
مسلمان لان الامم ليست عباره عن المسلمين (الـ
القبلة بل عن المؤمنين وهو كافر وان كان
لا يدرك انه ظافر).

یعنی بد مذهبہ سوئے که چوئے خپل خواهش کېټه ذپلیت
کوئی اد د مرد زیارات او شی چه ده هغه په سبب سرو کافر کړنی
نړاجماع کښه ده مخالفت یا موافقت معتبره دی هکه
چه د خطأ نه پنج کیدل د امت د پاره راغلی دی (و دی په
امت کښه نه دی هاب اکر که قبلي طرفته موئیخ کوي، او
خپل حان نه مسلمان دا). د دی دی هنچه امت د
کے نه مخلافت نه دی چه خوک قبلي ته موئیخ کوي بلکه امت
مؤمنانو ته را فی اددغه میوئے کافر دی ڈاکو که دی پهنچ کفر
باندی عالم نه دی، په چپل کفر نه پوهیږدی.
رو المختار کښه دی :-

"خلافات في كفرا المخالفات في ضروريات الإسلام
دان کان من أهل القبلة المواظيب طول عمره
على الطاعات لما في شرح التحرير"

او موعن تجیہ کفر نہ دے، لہ دے وجہ نہ کہ چرے یو عالم،
فاصل بیان اور تعلیم سجدہ او شی فوکنہ کار دے
لیکن کافرنہ دے دبت پہ عبادت بات دے شریعت د کفر
فتویٰ حکم کوئے د چہ دا د کافرانو یو خاص نہیں دا
پہ خلاف د بدگوینی نہ اد کھتا ختنی نہ۔ چہ د حضور اقدس
صلی اللہ علیہ وسلم پہ شان کبنتے نے او کہی۔ حکم پہ دا ف
نفسہ کفر دے۔ دے کبنتے بل خود وجد نشتنا نہ پکبنتے د تاویلان
احتمال راجح پہ دے کبنتے د اسلام ہیچ احتمال نشنا اوز دلته
پہ دے فرق باندے بنا، نہ جور د چہ بُت تہ مسجدہ کوونکی توبہ
پہ اجتماع د امت باندے قبولہ د، مگرہ سید عالم صلی اللہ
علیہ وسلم پہ شان کبنتے د کھاتا خی کوونکی توبہ پہ ذرگون توبہ
د انہ دین پہ نزد بانکل نہ دی قبول۔ ادھم دا مذہب
زمروندہ د مذہب حقیق علامہ دکھاماں بزادی او امام محقق
علی راطلاق ابن اہم او علامہ مولا خرو ساحب درود غور
او علامہ زین بن نجیم صاحب بحر ابرائق او اشہاد انشا

او علامہ عمر بن نجیم صاحب سعرا لفائق او علامہ ابو عبد اللہ
محمد بن عبد اللہ غزی صاحب تنزیر الابصار او علامہ
خیر الدین رملی صاحب ذاتی خیریہ او علامہ شیخ زادہ
صاحب مجتمع الانہر او علامہ مدقق محمد بن علی حسکفی صاحب
در مختار دغیرہ دین علماء درجۃ اللہ علیہم اختیار کریں۔
بیدان تحقیق المسألہ فی الفتاوی المرتضیہ نہ دے دجے
نہ چہ د توپے قبلی دل صرف د حاکم اسلام کارہے۔
چہ دے خلقو تہ د توپے نہ بعد ہم د موت سزا د دکدی
ادکنہ کہ توپہ صدق دل نہ دی نو د اللہ پہ نزد باندے
قبولہ د۔ آخر بدگویہ خپل ھان د پار د ادستادیز جوہر
نکری چہ زما توپہ نہ قبلیں، نو دلے توپہ ادی باسم، نہ نہ د
توبے پہ وجہ کفر ختیری مسلمان بہشی، او د ھیئت دوزخ
نہ بہ خلاصے بیا موئے پس پہ دے قدر باندے اجماع ۱۵۔
کافی ردا مختار دغیر واللہ تعالیٰ عن د دعہ دینہ فرقی
در یہ مکردے چہ نفہ کبنتے دی چہ یوتن کبنتے یو کم سل
مشنے د کفر وی او یوہ خبرہ پکبنتے د اسلام دی نو ھفتہ
کافر ویل پکارنہ دی۔

اولاً :- دا خبیث مکرد تو لو مکروونو نہ دیر بدتراد
ضعیف دتے چہ د دے حاصل دا دتے چہ چا پہ درج کبنتے

سے مدد اسیور د لغیوالد د خلی حقيقة لا یا ان حتی لو علم از نہ لم یسجد بنا
علی سبیل التعظیم واعتقاد الا ھیئت بل سجد لایا و تلبیه مطلب بالقدیق مکمل
بکفرہ فیہ بیند و بین دل تعالیٰ دا جوی علم حکم الکفر فی النطہ اہر اہر من

پوھل اذان اوٹ یا دوڑ رکعته موئیخ ادکڑہ ادیکم سل خلد
بت ته سجدہ افکری . تو هنگہ مسلمان دے .
پہ دہ کبئے یو کم سل خبرتے دکفر دی . تو یوہ پکتے اسلام
هم دو دا کافی دہ . حالا کله مومن خو مومن دے حیجخ یو
عقلمند به دہ مسلمان اونہ واتی .

دریم :- دے مکر دے نہ
چہ دسرہ د اللہ د جود نہ منکروی . د تماں دنیا لا فران
مشرکان ، مجوہان ، هندوان ، نصاری ، یمودہ غیرہ ہول
کفارو ته مسلمان ویل پکار دی ، دے خبرو نہ ک منکر
وی نو د اللہ تعالیٰ د وجود خو قائل دی کنه . دایو « خبرہ
یو لو نہ فیاتہ د اسلام خبر دہ بلکہ د ہولو اسلامی خبرو
اصل دے . خصوصاً کفار د فلاسفہ او آریہ وغیرہ چھپل
مکان کبئے د توحید قائل دی ، او یمودہ او نصاری خوبہ د
ائٹے درجے مسلمانان شی نک کے چہ د تولید سوہ د اللہ پاک
نورے زرگوہ خبرتے (د لرگوون پیغمبران باندے او قیامت
حشر او حساب او نواب او عذاب او جنت او دنیخ دا سه
، نور د اسلامی خبرو قائل دی .

دریم :- دے مکر پہ رد کبئے د قرآن عظیم صفحہ
آیا تو نہ چھکبئے تیر شوئے دی . کافی دافی وی چہ ھنے کبئے

سرہ دو سیف اسلامی کلمہ دشیلو ادھر نجح کولو . پہ یوہ خبرہ
باندے کافر کری دی اد کفر حکم نے پڑتے کوتے دے یو
ھنے کبئے ارشاد دے :-
وَ كُفُّوْا بَعْدَ إِسْلَامِهِمْ . ددی اسلام نہ پس کافر
شوی دی . بد خانے فرمائی :
لَا تَعْتَذِرُوا . قَدْ كَفَرُتُمْ بَعْدَ إِيمَانِكُمْ . بہلے سہ
کوئی ناسو کافر شوی یعنی د ایمان نہ بعد . حالا لک دے مکر
خپیٹ پہ بنا چہ چاک یو کم سل نہ زیات د کفر خبرتے
جمع تھی دو صور یوہ خبرہ باندے ، کفر حکم نہ دے پکار
کیتے نہیں چہ ددی دے دا جواب د کری چہ دادالله تعالیٰ
غسلی یا جلد یازی دہ چہ هنگہ د اسلام دا ترہ تکہ کرہ او کلمہ کو
خلقو تھے اهل تبلو تھے دھوکے درکوتے صرف پہ یوہ یوہ خبرہ
د اسلام نہ او بیس او بیا پہ زبردستی سورہ دا انی : چہ لاعذر دا
بہلے مہ جو یہی بہانو تھے پر ٹنبہ دل نہیں د دوی نہ د
عذر او ریبد د قصد او کرہ .
افسوس دے اللہ تعالیٰ پار یتھر باند ویں تکھر یا د دوی
د خیالاتو د خلقو د وسیع الاسلام رینڈور سرہ مشورہ نہ دہ
کرے ، الا لعنت اللہ علی الظالمین د

خلورم : ددمے مکر جواب :-

ستا سورب تعلل الفرمائی :-

أَفَتُؤْمِنُونَ بِمَغْصِبِ الْكِتَابِ وَتَكْفِرُونَ بِمَعْقِلِهِ فَإِنَّا جَزَا
مَنْ يَفْعَلُ ذَلِكَ مِنْكُمْ إِلَّا خِزْنًا فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا
وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ يُرَدُّونَ إِلَى أَشَدِ الْعَذَابِ وَمَا اللَّهُ
بِغَافِلٍ عَنِّي تَعْلَمُونَ لَمَّا دَلَّتِ الظِّنَّاتُ الشَّرُّ وَالْحَيَاةُ
الْدُّنْيَا بِالْآخِرَةِ فَلَا يُخْفَى عَنْهُمُ الْعَذَابُ وَلَاهُمْ
يُذَرُّونَ

ایا تاسویہ بعفون کتاب ایزا وہی اد پہ بعض کافر کیکتی
پس نہ دہ جزاد ھنھ چاچہ ۱۰ کار کوی مکروہ سوائی دہ پہ ٹرند
ڈینا کئے او ڈیامت پہ ورخ بہ ورکے شی سخت عذاب،
او نہ دے الڈ تعالیٰ ناخبرہ، ھنھ سحمل نہ چہ تاسویہ کوی۔
داھن خلق دے چہ انستے نے دے ۱۰ ٹرند ددنیا پہ عوض
ڈاھن سرد، پس پک بہ نشی لہ دوئی نہ عذاب او نہ پہ دوئی سر
امداد او شی۔

ا خدائے پہ قرآن کئے قرض کری یوز رخربے دی نہ
ھرہ یوه خبرہ گمنل یوه اسلامی عقیدہ دہ اوس کہ یو

بنیادم یوکم زر خبرے او منی او صرف یوه نہ منی نو قرآن مجید
فرماتی چہ دے پہ یوکم زر خبر و منلو یاندے مسلمان نہ دے
بلکہ صوف ڈیعت خبرے ده منلو پہ وجہ کا فردے۔ پہ دنیا کئے
پہ دے شرمیکی او آخرت کئے بہ هیئت عذاب دا الله باندے
مہتلادی۔ دا لا خہ کوئے چہ پہ یو وخت کئے پہ پڑے سپک
نشی پیاچہ د یوکم سل خبر و نہ انکار او کری او یوه پکنے
او منی نو دا نہ مسلمان ویل بیا خہ معنے الری۔ دا د مسلمان
عقیدہ نہ دہ بلکہ د قرآن مجید پہ کواہنی سره د دہ بیکار
کفر دے۔

پنکھم دے مکر جواب :- رصل خبرہ دا دہ چہ نقہار کرامو
باندے دوئی دیرہ نویہ افترا پورتہ کرہ دوئی ھیپھرے یو حالے
کئے ھم دا سے نہ دی ویشی بلکہ دوئی پہ خیله ہکھر فون انکلم
عن تھوا فیعہ (دا یہود یان د خپل ٹھایو ٹونہ آیا تو نہ بدلوی)
پہ خصلت سره تحریف او تبدیل او کری او بعضے مٹے د بعضو
دور و سره او لکوی۔ نقہار کرامو دا نہ دی فرمائی چہ پوس پی
کئے یوکم سل خبرے د کفر دی او یوه د اسلام وی نہ دے
مسلمان دے، حاشا الله۔ بلکہ د خام امت اجماع د چہ یو کس
کئے یوکم زر خبرے د اسلام دی او یوه پکنے د کفر وی نو ھدیقینا
کافر دے، پہ یوکم سل خانکر کئے د عرق گلاب ک دیو خانکے دا

بول پر بیو جو نوہول پلیت شی، متیازے ترے جورے شی۔ مگردا
جاھلاند واقع چه کیوں سل خاں حکومتیاز دکھنے کیوں خاشخ
سکلاپ پر بوقت نہ نوں خوشبویہ کلاپ ترے جورے بیوی حاشا
فقہا، خونقہا دی یو ادیتی میز او عقل والا سرے به ہم دادے
چھالت خبرہ اونہ کری۔ بلکہ فقہا کرامہ فرمائی دی، د
یو مسلمان کہ داتے یو لفظ دخولے نہ ادھی چه دھنے سل
طرفونہ دی پہ ھنے کہنے یو کم سل دکفر طوفت نہ دی ادیو دلام^{۹۹}
طرفت، نو خوپورے چے دا ثابتہ نہ دی چم ھنخاں کم
یو طوفت مراد کری دے نو مونبھنہ نہ کافرنشو دینے خک
چہ آخر یو طرف پکیٹے د اسلام ھم شتہ، خہ پتہ دہ کیدے
ئیں چہ دا ھم دا پھلو غورہ کری وی اددے سرہ فرمائی چه
کہ چوئے د دا مراد پھلو دکفر وی نو کر مونبھنے د اسلام
تاویل ادکرو نو ھم ھنہ تہ خنہ فاندہ نہ درکوی ھنہ د اللہ بہ
نزو کا فردے، د دے شال دا سے دے چہ لکھ زید ادوانی، چہ
غمد نہ علم قطعی بیقینی پہ غیبو حاصل دے، نو د دہ د خبرے
دو مرہ طوفونہ دی ۔

را) عمرو پہ ذاتی طور سره پہ غیبو پوہیبڑی نو د انسکار،
کفر ادشرک دے۔ قُلْ لَا يَعْلَمُ مَنْ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ
الْغَنِيْبُ رَأَاهُ اللَّهُ ط

- (۲۲) عمرو پہ چپله پہ غیبو نہ پوہیبڑی مکرچہ خومر، علم غیب
لری دھنے، بندولو پہ وجہ ورتہ علم یقینی حاصلیبڑی (۲۳)
کفر دے، تبینتی الحجت آن تو کاونا یعنیونَ طالعیب مالپتو^۱
فِ الْعَذَابِ الْمُهِينِ د
(۲۴) عمرو بخوبی دے۔
- (۲۵) د رمل علم خادند دے۔
- (۲۶) لاس گوری۔ پسامندر کلام دے۔
- (۲۷) د کارغہ دغیرہ آواز
رے)، دمزکے دھتراتو پہ بدن غور زیدل۔
- (۲۸) دخدا پرندہ یا دھشی خاروی د بھی یا کس طوف نہ ادھاں
او تلک۔
- (۲۹) دست گویا د نور د اندامونو پہ حرکت اوکن شوکلوباند بد فانی
نیسی۔ (۳۰) غشم گوری۔ (۳۱) فال گوری۔
- (۳۲) پہ حاضر د خیز د نو کبھی ٹھہ خیز معقول جو پکری بیانے
تپوسونہ د احوال کوی۔
- (۳۳) پہ مسہن فرم د پوہیبڑی۔
- (۳۴) د جا دو عدیات کوی۔
- (۳۵) درو چونو د تختی نہ دھال تپوس کوی۔
- (۳۶) پہ علم تیافہ پوہیکن کی۔

(۱۴) د علم زايرچه نه و اقتد مے پيش دریو باندے دهه ت علم يقین حاصلبردي لے دا رسول کفر مے رسول الله سلی اللہ علیہ وسلم فرمائی۔ من اتی عراقا او کا هنا فصد قبما يقول فقد کفر ما انزل على محمد سنت الله عليه وسلم رواه احمد و الحاکم بسند صحیح عن ابی هریرہ رضی الله تعالی عنہ و لا حمد دابی دا و د عنہ رضی الله عنہ فقد بری حاذل على محمد صلتی الله علیہ وسلم۔

(۱۵) پہ تمر و باندے دھی رسالت راجی ددے پہ سبب پہ علم يقیني و بوهایزی لکھنگ، چہ رسولان علیهم السلام حاصلبردي او دا سخت کفر دے دلکن رسول الله و خاتم النبیین د و کان الله پکل شئی علیہا

(۱۶) دھی خونه راجی مکر د المعاجم پہ ذریع قول غیوب په د متکشتم لکبری، د ده علم یولو معلوما تو د الله نه محیط د، دا دا بیت کفر دے چه دے کبھی زید، عمر ده د حضور پر نور صلی الله علیہ وسلم پہ علم غیوب باندے ترجیح درکبر، حکم چه د حضور

ملہ یعنی کله چه د دے پہ وجہ د غیوب پہ علم قطعی يقینی دعوی او کپی لکه نفس خبرکننے ذکر دے۔

منی اللہ علیہ وسلم علیم د الله توں معلوما تو لر محیط نه دے۔
کل هنلی یستوی الذین یغتمون و الذین لا یغتمون
من ذاں فلان اعلم من صلی الله تعالی علیہ د سلم فقد
عابه فحکم حکم السایرین امر یاض۔

(۱۷) یول علم غیوب نہ سبی مکر کوم علم غیوب چہ دلکن دالہام پہ ذریعه حاصل دے په هنے کبھی ظاہرا باطننا په ہیخچ طریق سره د ہیخچ یو پسغیر یا بنیادم یا د صدائک، پہ داسطہ نہ د حاصل ادله تعالی بلا و اسٹھ رسول اصالہ دے غیوب خبر کرد دا تم کفر دے۔

وَمَا كَانَ أَفْلَهُ بِيُظْلِمُكُمْ حَتَّىٰ الْغَيْبِ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ
مِنْ رَسُولِهِ مَنْ يَشَاءُ مِنْ عَالَمِ الْغَيْبِ فَلَا يُظْهِرُ عَلَيْهِمْ
عِلْمَهُمْ أَحَدًا إِلَّا مَنْ أُرْتَضَى مِنْ رَسُولِهِ

(۱۸) عمر و نہ د رسول الله صلی الله علیہ وسلم پہ داسطہ سمعا یاعینا یا الہاما د بعض غیوبو علم قطعی الله تعالی و رکرے دے د احتمال خالص اسلام دے، نو محققین فعہاد دے نفاذ دیو نکی ته کافر نہ وائی اگر که د ده د خبارے یو دیشت طرفونه دو دے کبھی شل د کفر دو، صرفت یو د اسلام د د احتیاط او بنہ گیان کولو پہ سبب د د خبارے پہ دا سے پہلو باندے حل کری چہ هنے د اسلام طرفته دی، ترخو پورے چہ د ثابت نہ دی چہ د چرہ

د کفر یو پھلو مراد کمرے دئے، نہ دا سے خبر و چ ملعونہ دی، د
الله د تکذیب دی، یا د محمد رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم پوشان
کبئے د گتاخنی خبره دی ھیخ تاویلے، ھیخ توجیب، بکھنے قبول
نہ دا نولا پہ دئے به بیا ھم د کفر حکم نہ دی گکیدے اوس نوبیا
دے نہ کفر نہ دیں کفر نہ اسلام دیں دی، اوچہ خوک کفر تا اسلام
ادوائی هفہ کافر دے، اوس دے د شہاد او بن ازیم، او درہ
اد بھرا د نہر، او فتاوی خیریں او مجع الانہر، او درختار غیرہ
معتبر کتابوں نہ واور بدل چہ خوک د حضور صلی اللہ علیہ وسلم
پہ شان کبئے کے او کھری، کافر دے، اوچہ خوک دے کفر کبئے
شک کوئی، هنچہ حم کا فرمے، مکری یہود منش خلق فقہاء کرامو
باندے افتراء کرنے غلط لکھی او د دوی پہ بھرو کبئے تعییر او
تبديلی راولی وَسَيَعْلَمُ الَّذِينَ ظَلَمُوا أَتْمَنْقَلِبَ يَنْقَلِبُونَ د
شرح فقه الکبر کبئے دی.

قد ذکرنا ان المثلة متعلقة بالکفر اذا كان لها نوع
و تشuron احتمالاً د لکفر (احتمال واحد في نفي)
فالا ولی للحقنی والقاوی ان يعل بالاحتمال النافع
،، فتاوی خلاصہ (جامع الفصول) او لحیط او فتاوی
عالکبری دغیرہ کبئے دی -

اذا كانت في المثلة وجوب توجيب التكبير وجوب

فی حد ینبع التکفیر فعلى المفتی والقاوی ایکمیل ای ذلک
الوجه دا یفتی بکفره تحیناً للظن بالمسلم ثم ان کائن
نبتة القائل الوجه الذی ینبع التکفیر فهو مسلم وان لم
پکن لا ینفعه حمل المفتی کلامه على وجہ لک یوجب التکفیر
ھمدار نکھ نتادی بزاریہ او بحر الرائق او جمیع الاتکفیر
او حد بقہ ندیہ دغیرہ کبئے دی :
تاتارخانیہ او بھر اوسد الحسام او تنبیہ الولاذہ
وغیرہ کبئے دی ، -
لا یکف بالمحتمل لان الکفس نھایت ف العقوبة فیستدی
نھایت ف الجناۃ و مع الاحتمال لانها یہ
بحر الرائق او سنیل الابصار او حدیقد ندیہ او تنبیہ
الولاذہ او سد الحسام وغیرہ کبئے دی : -
والذی تحرر انه لا یفتی بکفر مسلم امکن حمل
صلامہ على حمل حسن الخ
ادکوره د یوسپی پہ یونفظ کبئے خواحتحالہ دی نہ دا
چہ د یوسپی پہ خواروالو کبئے، مکری یہودی د خبر د
تحریف کوئی -

فائدة جلیلہ

دوے تحقیق نہ ظاہرہ شوہ چے بعض فنادی کبئے لک فتاوی قاضی خان

دغیره کہتے چہ پہ دا سے سوی باندے چہ دا لله اور رسول پا
گواہی باندے نکاح ادکری یا ادواہی چہ ادواج د مٹا خوبزی کیا
ھاضر دی یا ادواہی چہ ملائکہ پہ غیب پوھیری ملکہ دا ادواہی چہ
ماہہ علم غیب حاصل دے، پہ دے قسم خلتوئے د کفر حکم کرے
دے، لہ دے نہ مراد دخہ صورت دے چہ کفر ترے تا پیتا بدی۔
لکھ د علم غیب ذاتی د عوے کول دشیرہ دی، ورنہ دے کپنے یو
پریبر دا چیر احتمالونہ دی داسلام۔ حجہ چہ دلتہ د علم
غیب قطبی یقینی تصریح نشته او د علم اطلاق پہ ظن باندے
ھوھاے شائع او دلائے دے، نو د علم لحنی طرف چہ ھم
پیدا شی نو دیو دیشت پہ خاے باندے دوہ خلویت احتمال
دا دو تمل چہ دے سرو، لہ چیر کفر د نہ پچ دے چہ د غیب
ظہی د عوے کول کفر نہ دے، بحوالائی او د رامحتار کپنے
دی ۱۱۔

علم من مسائلهم هن ان من استعمل ما حرم له اذ لم يقل له
على وجه الظن لا يكفر د اعما يكفر اذا عتقد الحرام حلالاً ونطهوه
ما ذكر القرطبي في شرح مسلم ان ظن الغيب جائز كظن المheim
والبيان بوقوع شيء في المستقبل بتجربة امر عادي فهو ظن
صادق د المسنون ادعى علم الغيب والظاهر ان ادعى ظن
الغيب حرام لا كفر بخلاف ادعاء العلم اهد زاد في البهاراتي

انضم فالوافي کا حاصل محرم لوطن احل لا یجد بالاجماع د یعنی
کما فی النظہریہ دغیرها دم یقلد حدانہ یکفر د کذا فی
نظامہ ۱۵

نو ختنگہ بہ ملکتہ شی چہ علماء کرام دے تصریحاتو با وجود
چہ یواحتاں ھم ہکنے د کفر نافی دی نوجہ بیا پہنچنے د یور دیں
اھتمالات اسلامی موجود دی نو ختنگہ ٹہ د کفر حکم او گنوی۔
نو خاتمالہ دینہ دغہ خاص احتمال د کفردے۔ لکھ د علم غیب
ذاتی د عوی کول دغیرہ شو، ورنہ دا اقوال د دی باطل اد
آئندہ کراہو د خپلو تصریحاتو نہ بہ مخالف شی او پہ پچنپلہ بہ
زاں لہ شی او دنختم بہ شی (یعنی اقوال د عطاو) د دے تحقیق
جا مع الفضولین اور دا محترار او هاشمی علامت موح او منقطع
فت دی حجۃ او تاثیر حانیہ او مجتمع الا نہر او حدیقہ ندیہ
او سل الہام دغیرہ کتابوں کپنے موجود دے۔ درسائل علم
غیب د عباراتو نصوص مک الدوئیں المکون دغیرہ مطالعہ کری۔
و بالله التوفیق دلته صرف د حدیقہ ندیہ شریف د اکلام
شریفہ بس دی۔

جميع ما وقع في كتب الفتوى من كلمات صريح المعنون
فيها بالجزم بالکفر يكون بالکفر فيها ممحولاً على ارادۃ فائدها
معنی عللوا به ایکفر دا ذالم تکن ارادۃ قائلها ذلک فلا

کفر ای مختصراً
یعنی کتابونو د فتاویٰ پچھے کو، الفاظو باندے حکم د
کفر پہ نیکین سرہ لکیدے دے۔ د هنخ نہ مراد ہف صورت
چہ قائل نے طرف د کفر مراد کوئے دی، ورنہ ہر چیز
کفر نہ دے۔

ضوری خبر دال

احتمال ہف صورت دے چہ د کرم گنجائش دی پہ نہ کاره
او ظاهر خبارہ کہنے بہ تاویل نشی اور یہ دے کیدے۔ مثلاً
زید او دے چہ خدا یا ددہ دی۔ دے کہنے دا تاویل او کہ
چہ لفظ خداۓ پہ حدت د معنات سرہ دے مراد تو سے
حکم د خداۓ دے۔ یعنی قضا دوہ دی۔ مبہم او معلق لکھ
الله جل جلالہ فرآن عظیم کہ فرمائیلی دی، الا آن یا ای
الله، لے امرا اللہ عمر و اداین چہ د خداۓ رسول یم۔
دے کہنے دا تاویل جو رکھری چہ له دے نہ لغوی متنے زما
مراد دے یعنی خداۓ پاک د ددہ بدن کہنے روچ دوہ او دین
ڈا سے تاویل نہ ہیش کاہ قبول نہ دی او اد زیدے لکھری بہ
نہ۔ شفا شریف کہنے دی۔

ادعاۓ التاویل فی لفظ صریح لا یقبل پہ صریح خبرہ

کہنے تاویل نشی اور یہ دے کیدے۔ شرح شفا قادی کہنے دی
هو مردود عند القواعد الشرعیہ دا سے دعویٰ شریعت
کہنے مردودہ۔ نبیم الرسیمان کہنے دی :-

لَا يَلْتَفِتُ لِمُتَّلِهِ وَلَيَعْدُهُ مَذْيَانًا۔ دے تاویل نو تہ
پہ نشی کتی او دابہ هذیان شمار پکی۔ فتاویٰ خلاصہ، او
قصول عادیہ (د جامع الفصولین (و فتاویٰ هندیہ وغیرہ کہتے
دی : وَ الْفَظُّ لِلْعَادِي قَالَ أَنَا رَسُولُ اللَّهِ وَ قَالَ بِالْفَادِي
مِنْ بَيْنِ أَيْمَانِيْ بَرِيدَ بِهِ مِنْ بَيْنِ أَيْمَانِيْ بَرِيدَ
خُوكَ دا او داین چہ د خداۓ رسول یم یا فارسی (و غیرہ)
کہنے دا، چہ زہ، بیغمبر یم او ارادہ تے دا اوی چہ زہ،
پیغمباً رسوم قاصدیم۔ نو دے کافر کیں ی۔ دا تاویل نے
قبول نہ دے۔ فاحفظ یادٹے کرہ۔

خلورم مکر انکار دے :- یعنی چہ چا ددے مید کو بہ
کشاخانو کتابو نہ دی نو تسلی ہغونی ددھی غلطے خبرے
دواۓ نو دوئی صفا انکار او کپری چہ دا خبارے ہغونی نہ
دی کوئے، او چہ د دوئی چھاپ شوی کتابو نہ تحریر دہنا
او بنسنی، لف کہ د علم خا دند وی، ورنو پورا پہ تروہ کپری او
محبہ دا روی لا ری بہ شنی۔ یا بہ پہ ستر گو کہنے سترے
واچوی او کمال بے حیا یئن د دجے نہ بہ صفا او داین چہ

که دا خبر رینسنا ٿم و ی نوزه کوم خوا لار شم او کپرے
بے علم وو نو صفا دا فی چه د دے عبارتوونو دا مطلب نه دئے
پاڙا خرڅه مطلب دے دَدے. دَدے دَدے په گيده کېنے خبر
کوي. بَهْ دَ دَ دَ دَ دَ دَ آيت کافی دَ دَ
بِخَلْفُونِ يَا إِلَهٖ مَا قَالُوا وَلَقَدْ قَالُوا كَلِمَةُ الْكُفَّارِ
وَكَفَرُوا بَعْدَ إِسْلَامِهِمْ.

دوئی په خدا نئے قسم خودی چه دا خبرتے نه
دي کري او خا مخنا په تحقيق سره دوئي کلمه د کفر
و پيله ده او ڪافرشوئي دي، پس د اسلام د درونه ٺه
هرئي آهي به که اذكار کياده هيس ڀينه
دا شوي دي اسکار به خنه او کري.

د دے خلقو هغه كتابونه چه د ديره مددونه
دوئي په چپلو زندگي کيئه چهاب کري دي ادبیائے شائع کريدي
په هنڌ کيئه بعض دوئه د ده خلچهاب شوي دي، د ديره مدد
علماء اهل سنت د هنڌ د دوئه چهاب کړول او هنڌو غلط
خبارتے نه او نهيله. هغه فتوی ته چه هنڌ کيئه صفا صفا الله تعلی
له ڀينه براھين فاطعه او حفظ اعيان او مخذليا انس او کتب قادياني وغغيره
له لک براھين فاطعه او حفظ اعيان او مخذليا انس او کتب قادياني وغغيره
لکه د شيدا حمد نکوهي فتوی

نه دروغزون و یئلو دی او د هنڌ اصل مهري او د سختي او
پورے محفوظ دے او د هنڌ فوتوئے ٿم و پر لے دے چه په
هنڌ کېنے یو فوقو عطا، حرمین شريفين ته بنو دلود پاره سره
دنور وكتابونو چه کنمخلونه وک و پر دی مدینه طيبه کېنے
هم موجود دي. د دے تکذيب خدا ناپاکه فتوئه (تلن)
کاله او شو، ربیع الآخرست ۱۴۰۸ هـ کيئه رساله مبيانه الناس
سره مطبع حدیث العلوم مير فه کېنے سره درد نه شائع شوه بيا
په ۱۴۰۷ هـ کېنے مطبع كلزار حسن ٻهپي کېنے د دے یوبل نفصيلي
رڈ چهاب شو. بيا ۱۴۰۶ هـ کېنے پيئنده غليم آباد مطبع تحفه
حنفيه کېنے د دے یوبل خاهر د چهاب شو، او فتوئه درکونکه
جمادى الآخره ۱۴۰۵ هـ کېنے ۾ پيشو او تر مرگه پورے دے چه
پاتئے شو نه نه دا او دے چه دا ف ما فتوئي نه دا حالانکه د
چنڌ چهاب کر سی تسوئي کېنے فتوئي نه انکار آسان کار نه وو نه
دا او بندول چه د دے دا مطلب نه دے کوم چه علاماء اهل
مراو کوي بلکه زما مطلب دا دے نه د سريح کفر د نسبت
کولو آسان کار وو. په دے خبره ده خه غور فکرو او التفات
او لکر، د زيد نه که چوئے د ده په قندگي او تمدد شئي کېنے
مهري پيڪاره فتوئي نقل شئي او هنڌ قطعاً يقيناً ظاہر کفرو د.
او په کلونو کاونو د هنڌ اشاعت کيږي، خلق د هنڌ د ده

چھاپ کوئی زید دھن نہی په وجہ کافر بسکارہ کوئی زید
دھن نہ پس پنخلیں کالہ ڈندے دی ادا ہر خمہ دینی
ادری۔ ادا دے فتوی لہ خپل طوف تہ د شبکت کولو
انکار او نکری بلکہ خاموش نامتہ سی مایوسے ادیسانی
تردے چہ ساہ نے ادھی، و لے خوک عقل مند گمان کوئے
شی چہ دے شبکت نہ دھنہ انکار دد پا دھنہ بل مطلب
دو اد پہ دوئی کبیے چہ اوس کوم قلاندی دی اوسہ پورے
خاموشہ دی نہ دھپلو چھاپ شور کتابوں نہ منکرید شی
نہ دھپلو کنمخلو اد غلط الفاظ طوخہ مطلب جور دے شی۔
بنیزم کبیے دے تولو کفر یا تو یو خلے بھوئی
طور سره رہ شایع شو، بیا د دے کنمخلو متعلق د مسلمانوں
مشراخو شی علمی سوالات پہ دوئی کبیے د دھی مشریل
دیورل، د سوالو پہ لید د سره چہ کوم حالت د بیحد پیدا
شو، د لید و نکو خلتو دھن پیوس اوکرہ، مکرہ، هنگ وختہ
پورے بیانے ھم د دغ تحریر تونہ انکار ادنکرو اونہے
پہ خمہ مطلب جور دلو قدرت بیا مند بلکہ چہ دیلے نے نو دے
اویل چڑہ بحث مباحثت نہ نیم را غلنا نہ مباحثت غواص ازہ دے فن
کبیے باہل یم اوز ما استاذان ھم جاھلان دی کہ ثابت ھم شی بو
زفہ بہ د اخیرہ ادکرم اڑھم بہ۔

د هنگ سوالو نہ اود دے داقع تفہیسلی ذکر چہ بیا کله پہ
جمادی الآخری ۱۴۲۳ھ کبیے چھاپ شو اود دٹے مشر اود دا
دتا بعد ارانو پہ لاس کبیے ورکرے شوبیا ھم دھن خلودم کال
دے چہ دھن خمہ جواب یا انکار یا خمہ مطلب یا بیان نکرد.
صدائے بُرخاست. ددے تولو حلال تونہ پس د ددیٹ
انکاری مکردا سے دے۔ لکھ چہ ادیٹے شی چہ دالله اود رسول
پہ شان کبیے گستاخی کو دنکی او بدگوئی دالا خلق پہ دنیا کبیے
پیدا شوی نہ دی، دامول بنادت دے۔ ددے علاج خے
کیدے شی، انلہ دھیارا کری۔
پنجم مکر، چہ کله دے خلقونہ شہہ او نہ شی او چوتھہ
د تختیید لارہ پہ نظر و رئشی او ددے توفیق ھم الله واحد
قہار نہ ورکوئی چہ توبہ او کری، او چہ دالله اود رسول
صلی اللہ علیہ وسلم پہ شان کبیے۔ گستاخی کمکریدہ او کنمخل
لے کری دی دھنے نہ پس شی چہ شنگہ دوئی دا کمخل کری
دی، نو ددے نہ دا پس کید د دے ھم سیم اخلان ادکری
خکھ چہ رسول الله صلی اللہ علیہ وسلم فرمائی۔
اذا عملت بنتہ فاختت عندها توبۃ السیالسر
والعلانیة بالعلانیة چہ کله بدی او کرے نو نو نہ ترے
والپس شہ او توبہ کرہ د پت کار نہ پہ پتہ او د بسکارہ

او فرمائی ۔

فَبِحَمْلٍ لَعَنَتَ اللَّهُ عَلَى الْكَادِيَنَهُ (سورة العزآن ۲۷)

مُونَبَدَهُ اللَّهُ تَعَالَى لَعْنَتَ دَايَوَپَهُ دروغَنْوَهُ بَانَدَهُ ۔

مُسلَمانَوُهُ دَدَهُ مَكْرَشَدَهُ دَدَهُ سَخَتَ فَوَيَبَهُ اوْكَزَدَهُ

چَالَ لَيمَدَهُ مَشَكَلَ كَارَنَهُ دَهُ، دَدَهُ خَلْقَوَهُ ثَبَوتَ اوْغَوارَ

هُهُ دَيَلَهُ دَهُ، دَيَلَهُ دَهُ دَهُ

کَهُهُ، پَهُ کَوَمَ کَتَابَهُ کَوَمَ رَسَالَهُ کَوَمَ پَرَچَهُ، کَوَمَ فَتَوَیَهُ کَبَهُهُ دَيَلَهُ

دَهُ، بَهُهُ بَهُهُ کَهُ شَوتَ لَرَهُ اوْبَشَیَهُ اوْ دَوَنَیَهُ کَهُ شَتَیَ بَنَوَدَهُ

اوَ اللَّهُ تَعَالَى بَهُهُ پَوَهِیَنَهُ چَهُ شَتَیَ بَنَوَدَهُ نَوَهُ اوْكَوَرَهُ قَرَازَ

عَظِيمَ سَاسَوَهُ دروغَنْ کَيَدَهُ گَرَاهُ کَهُهُ ۔

مُسلَمانَوُهُ

ستا سورت ذوالجلال فرمائی

ذَلِكَ لَمْ يَأْتِ بِهِ اَنْتَ بِالشَّهَدَاءِ اَنْفَادِنَكَ عِنْدَ اللَّهِ هُمْ

اَنْكَادِبُونَهُ (سورة النور ۱۱)

کله چه دوئی ثبوت رامه دری نو دا الله به نزد
دروغَنْ دَهُ ۔

مُسلَمانَوُهُ اَزْمَوَلَهُ شَوَهُ بَهُهُ دَازْمَوَهُ ۔ دَيرَ دَهُهُ

شَوَى دَهُ چَهُ دَهُ خَلْقَوَهُ پَهُ دَيرَ زَورَ شَوَدَ سَرَهُ دَعَوَهُ کَبَیدَهُ

اوَ چَهُ کَلَهُ يَوَهُ مُسْلَمَانَ تَرَهُ ثَبَوتَ اوْغَوارَهُ نَوَهُ يَكَدَهُهُ مَخَهُ اوْكَرَجَوَهُ

اوَ شَا کَرَجَهُ، بَياَ بَهُهُ مَخَهُ نَهُ بَنَافَهُ مَكْرَجَيَهُ دَوَمَرَهُ دَهُهُ چَهُ کَوَمَ دَهُهُ

رَغْدَطَ لَغَرَهُ ۚ دَوَدَهُ پَهُ مَخَهُ لَكَيدَهُ دَهُهُ هَفَهُ نَهُ پَرَينَهُ دَهُهُ

اوَ پَرَيزَدَهُ دَهُهُ ۖ، بَيَنَهُ مَرَكَيدَهُ فَلَكَهُ سَرَهُ خَدَهُ نَهُ کَوَهُ اوْسَ خَدَهُ

اوَ رَسُولَهُ تَهُكَمَلَهُ کَوَنَکَوَهُ پَهُ کَفَرَ بَانَدَهُ بَوَپَرَهُ هَمَهُ نَهُهُ دَهُهُ پَاتَهُ

شَوَهُ صَوَفَهُ بَيَوَهُ آخَرَهُ هَيلَهُ پَاتَهُ دَهُهُ دَوَهُهُ کَوشَشَ کَوَهُ چَهُ

پَهُ خَدَهُ طَرِيقَهُ بَانَدَهُ دَعَوَمَوَهُ دَهُهُ دَهُهُ کَبَهُ جَمَشَهُ، اوَ دَهُهُ

خَلْقَوَخِيَالَاتَهُ دَهُهُ قَبُولَ کَرَجَهُ چَهُ عَلَمَاءَهُ اَهَلَسَتَ دَاهُهُ خَلَقَ

دَهُهُ چَهُ بَغَيرَهُ دَهُهُ دَهُهُ نَهُ خَلْقَوَهُ کَافَرَ دَهُهُ دَهُهُ دَهُهُ شَانَهُ

کَهُكَمَلَهُ پَهُ بَارَهُ کَبَهُ اوَ دَهُهُ ۖ مُسْلَمَانَوُهُ ۖ دَهُهُ اَفَرَکَوَنَکَوَهُ

سَرَهُ هَيَخَنَهُ ثَبَوتَ نَشَتهَ، دَوَنَیَهُ سَرَهُ دَاهَيَهُ دَهُهُ کَوَمَ خَاهَهُ نَهُ

رَاغَهُ، دَهُهُ دروغَنْ پَهُ خَدَهُ ثَبَوتَ دَهُهُ ۖ دَاهَنَهُ اللَّهَ لَاهِيَهِدَنَهُ

کَيَنَدَهُ اَنْخَارَتِنَهُ ۖ دَهُهُ دَوَهُهُ بَاطَلَهُ دَعَوَهُ دَاهُهُ باَطَلَهُ شَوَهُ

کَهُ چَهُ

ستا سورت تعالیٰ فرمائی :

قُلْ هَمَّا شَوَّا بِرُّهَا تَكُمَ اَنْ کُنْتُمْ مَا اَدْفَنَنَهُ
(سوره النحل ۱۷)

را دری چل دلیل که تاسور پنتشیش یعنی -

دَدْ مَعَ زَيَّاتِ مُوْنَبَرِ تَهْجِيْجَتِهِ دَدْ مَكْرَهَ اللَّهِ پَرِقَضَلْ
مُوْنَبَرَهُ دَدْ دَوْدِیْ دَدْ دَوْلَوْنَوْ دَسَےْ بَشَکَارَهُ ثَبَوتْ دَرْکَرَدْ چَهَ هَرْ
مُسْلَمَانَ بَانَدَتْ دَدْ دَوْدِیْ دَرْوَغَزْنَ کَیدَلْ دَغَرَنَهَ زَيَّاتَ ظَاهِرَ
شَوْلَ، ثَبَوتْ هَمَ دَالَّهَ پَرِ فَعَنْلَ تَحْرِيرَیِ دَمَےْ، هَمَ چَهَآپَ شَوْ
هَمَ مَرْفَنَنَ دَپَارَهَ نَهَ بَلَّكَ دَکَلَوْنَوْ کَلَوْنَوْ دَپَارَهَ چَهَ دَکَمَوْ
خَبَرَدْ تَکَفِيرَتَکَمَتْ مَعَ پَعْلَمَهَ اَهَلَ سَنَتَ بَانَدَهَ لَگَولَهَ دَمَےْ چَهَ
پَهَ هَمَ کَبَتْ زَيَّاتَ گَنْجَائِشَ دَوْدِیْ تَهَ مَلَادِیْ بَرِیْ نَوَا سَاعِلَهُ دَهَلوَيْ
کَبَتْ چَهَ بَعْ شَدَ عَلَمَادَ اَهَلَ سَنَتَ دَدَهَ پَهَ خَبَرَدْ کَبَتْ زَيَّاتَ خَبَرَدْ
کَفَرَتَابَتَهَ کَهَرِیْ دَیِ اوَبِیَا تَهَ شَائِعَ کَهَرِیْ هَمَ دَیِ، دَدَ مَعَ تَوَلَوْ سَرَهَ
تَاسَدَ بَعَانَ السَّبُوحَ عَنْ عَيْبَ کَذَبَ مَقْبُوحَ اوَکُودِیْ چَهَ اَدَلَ
خَلَ ۱۳۰۹ کَبَتْ لَکَصَنُو مَطْبَعَ الْوَازَرِ مُحَمَّدِیَ کَبَتْ چَهَآپَ شَوْ چَهَ
هَمَ کَبَتْ پَهَ مَضْبُو طَوَادَ قَاهِرَهَ دَلِیْلَوْنَوْ سَرَهَ پَهَ دَهَلوَيْ مَذَدَورَ
اَدَدَ دَهَ پَهَ بَيا بَعَدارَنَوْ بَانَدَهَ پَهَ پَنْجَهَ اوَيَا دَجَوْ سَرَهَ لَزَدَمَ دَ
کَفَرَتَابَتَ کَرَبَےْ دَمَےْ چَهَ پَهَ مَهَ بَانَدَهَ دَآخَرِیْ حَکَمَ بَیْلَکَ دَهَ
چَهَ مَحَاطَ عَلَمَادَ دَوْدِیْ تَهَ کَافِرَنَهَ دَافَیِ اوَدَادِ صَبِحَ دَهَ دَهَوَالْجَوابَ
دَبَهَ يَفْتَنَ دَعَلَیْهَ الْفَتوَیِ دَهَوَاطَذَهَبَ دَعَلَیْهَ الْاعْتَادَ
فِيهِ اَسْلَامَةَ دَفَیْهَ الْبَسَدَادَ لَعَنَ دَاجَوابَ دَمَےْ اَدَبَهَ دَتَهَ
بَانَدَهَ فَتَوَیِ دَهَ اوَپَهَ دَهَ فَتَوَیِ کَیْرَیِ اوَدَارِ زَمَونَهَ

مذہب دے ادھر دے اعتماد دے ادھر کئے سلامتیا ده
ادھر په دے کئے استقامت دے -

دویں :- اَنَّا وَكَبَّةَ الشَّهَابِيَّ فِي كَفَرِيَاتِ اَبِي الْوَهَّا
اوَکُورَی چَهَ خَاصَ دَاسَاعِلَهُ دَهَلوَيِ اوَدَدَهَ دَتَابَعَدارَهَ پَهَرَدَ
کَبَتْ تَصْنِيفَ شَوَّتَ دَتَهَ، اَدَأَوَلَ مُنْلَهَ پَهَ شَعَابَنَ سَلَالَهَ کَبَتْ
عَظِيمَ آبَادَ مَطْبَعَ تَحْفَهَ هَنَيفَیَهَ کَبَتْ چَهَآپَ شَوْ چَهَ هَفَنَ دَنَرَانَ
مُجَمِّدَ اوَدَهَ اَهَادِیَّوْ صَمَعِیَّوْ دَرَتَعَرِیَّاتَ آَمَهَ پَهَ دَلَالُو سَرَهَ پَهَ
حَوَالَهَ دَهَ مَعْتَبَرَ کَتابَوْنَوْ بَانَدَهَ پَهَدَهَ بَانَدَهَ پَهَ اوَيَا بَلَّكَ دَهَ دَتَهَ
نَهَ زَيَّاتَ دَجَوْ سَوَرَهَ لَزَدَمَ دَهَ کَفَرَتَابَتَ کَرَبَےْ دَمَےْ اوَ بَالَّا خَرَ
تَهَ پَهَ صَلَّا کَبَتْ لَیَکَلَیِ دَیِ چَهَ زَمَنَنَهَ پَهَ مَعَا (اَهْتِیَاطَ دَ
پَارَه) اَکَفَرَهَ کَافِرَکَوْلَ .

سَائلَ بَنَهَ غَورَهَ اوَ منَاسِبَ دَیِ -

وَاللَّهُمَّ سَمَاعَنَهُ وَتَعَالَى اَعْلَمُ

دریم :- مَدَالِیَّوْنَ اَهَنَدَدَیَهَ عَلَى کَفَرِيَاتِ بَابَالْجَدَدَ
اوَکُورَی چَهَ پَهَ سَمَاعَنَهُ کَبَتْ عَنْلَیَهَ آَبَادَ کَبَتْ چَهَآپَ شَوْ دَتَهَ
کَبَتْ دَاسَاعِلَهُ دَهَلوَيِ دَهَفَهَ عَقِيدَهَ اَظْهَارَ کَرَبَےْ دَمَےْ، چَهَ
بَیَانَهَ پَرَسَهَ پَهَ دَیَرَوْ زَبَرَدَسَوْ دَجَوْ سَوَرَهَ دَکَفَرَلَزَدَمَ ثَبَوتَ
اوَکَرَهَ اوَ بَوْدِیَّشَتَ يَادَوَهَ وَیَشَتَ صَنْهَرَ کَبَتْ اوَلَیَکَ شَوَّهَ دَا حَکَمَ
دَفَقَهَ مَتَعَلَّقَ دَدَ چَهَ دَهَفَهَ دَکَمَ عَنْتَنَیِ جَوَابَوْنَهَ دَدَ، لَبَکَنَ دَ

الله تعالیٰ بے شمار دھمتو نہ دی اد پئے حدہ برکتو نہ ذہن برو په
علائے کرامو باندھ چھ دا هر خنہ دینی اد دادے جلے د پیر نہ
پہھر، هرہ خبرہ باندھ دے رہتیں مسلماناں تو پہ حق کبئے د کفر
او شرک حکومہ آدی د دھرخنہ سرہ نہ غصب او غصہ لادی
ن د احتیاط ملن لاس نہ پیر برو دی ادنہ بدھ کئے توبے انتقام
اخلى، اد سب پورے دوی محقیق کوی چھ د لزدم او التزام
پہ منجھ کئے فرق دے دا قوالوہ کفر کلمہ جدا خوار ده، او
قابلے کافر مغل جُدا۔ مومن، احتیاط دیر کو، خاموش
پہ کو وچھ خوبورے مکزو روی نہ مکزو روے احتمال ملا دی بڑی
نو د کفر حکم جاری کولو نہ بہ دیر بید د اه مختصر

خلوں، ازالۃ العار بحیران کرام عن شلاق النار
او گوری چھ اول حل سے ۱۳۱۶ کئے عظیم آباد کیتھ چھاپ
شو، دے کئے لس صفحے اد لیکلے شوئے، مومن، دے باپ کئے
قول د متكلمینو اختیار د د پے کیتھ چھ خوک د دین ل
ضروری کار نہ منکرنہ دی او نہ یو منکریہ مسلمان دانی،
نو ھفت تہ کافر نہ دایو.

پنجم: اسماعیل دھلوی دم د پوهیدلو موقع درکر
دغہ لستاخان او کنھل مار خلق چ پہ کفرے دس نتوی د رکر
د چھ خورے دے بنکارہ کنھلوا باندھ درتہ اطلاع

ندو د امکان کذب په سببے پرسے اتہ، او بیا د جو باندھے
لزدم د کفر ثابت کرد او د سجن السبوح پہ آخر کبئے منہ طبع
اول باندھے دا سے اد لیکل چھ حاشا اللہ حاشا اللہ هزار هزار
ملہ حاشا اللہ زہر کون تکفیر نہ خوبنوم، د مقتدیان یعنی
دا نوی مدعیان خوا دسے پورے مسلمانان گلنم اگر کہ د ددی
پہ بدعوت او ضلالت گمراہی کبئے شک نشته د ددھے دے
مشرا سمایل دھلوی پہ کفر حکم نہ کوم، د مے وہے نہ
مومن، حضور صلی اللہ علیہ وسلم د تکفیر نہ منع کریو، تر
ھدھ پورے چھ کفرے د غریب شان ظاہر نہ دی او د اسلام
د پارہ چھ ضعیف نہ ضعیف احتمال دم پاتے نشی فان الاسلام
یعلو د لایٹھ علیہ -

مسلماناں نو، مسلماناں نو! تاسو تھ خپل دین او درج د قیا
او، اللہ پاک پہ دربار کبئے د پیشی یاد در کوم او پوس
در نہ کوم چھ د خدالے پاک د یو بنده طریقہ تکفیر پہ منت
احتساط سر، دا بنکارہ تصریحات په دے تکفیر، د تکفیر انداز،
خومرے بے حیائی، خومرہ ظلم، ظلم خومرے بیلیت او ناپاک، خبر، د مگر
محمد رسول الله صلی اللہ علیہ وسلم چھ
فرماتی بائکل حق فرمائی، اذا م تستحي ما صنع ما شئت چھ کله د
حیا پلتے نشی نوچھ کوئے بیا کو، : چھ بے حیا باش دھر چھ خواہی کن

مسلمانانو! په بنکاره اد طاھر قاھر عبارات ستاسو
 ملکبئے دی چس دا چھاپ شول اوس لس کال د بعضاً دی
 اد د تعنیف نولس کال شوی دی، اد د دے کھللو تکفیر
 خو اوس شپنگ کاله اوشول یعنے ۱۳۲۰ نہ شوئے دے چه
 خن دخت المعتبد المستند چھاپ شو د عبارتونه په غور
 د گوره اد د لقہ اد د رسون دیرو تر ملکبئے کره اد انسان
 اد گرہ د اعبارتونه صرفت دے افتار لوںکو، افترا رد نہ کوی
 بلکہ صفا صفا شہادت ورگوی بلکہ دے لوئے احتیاط کو دنکی
 صرفت دے کھللو کوونکو نہ کافرنہ دی د یلی چہ خوپورے
 قطعی یقینی دا ضم بناکاره جبلی طور باندے د دوی کفره نورمنه
 زیارات نہ د وظاھر شوئے چہ هنے کبئے اصلاً اصلًا هرگز
 هرگز، لانجاش خه تاویل نہ کیدو، نوآخردے د اللہ بندہ
 د غہ دے چه دے مشرابنو باندے په ادیا ادیا د جو سو لزد
 د کفر ثابت کرد او دا دانی چہ مونبزه رسول اللہ سلی اللہ علیہ
 د مسلم نہ د لا اللہ الا اللہ، ویوئکی د تکفیر نہ منع کری یوچہ
 خو پورے لے د جه د کفر د غرب په شان زیارتہ ردنبانہ شوئے
 د د حکم د اسلام د بارہ کمزورے نہ کمزورے د جه هم نہ
 وہ پلتے شوئے، دا د اللہ بندہ خو د غہ دے چہ په چلدا
 د غے کھللو کوونکو نسبت (چہ خو پورے د د غے کھللو یقینی

اطلاع ده شو^{۷۸}) په اهه ادیا وجہ سوہ په دوئی فقها، کرامو په حکم
 د کفره لزوم ڈوت درکرد اد داۓ یکلی دی په هزار هزار خله
 حاشا اللہ زرہ هرگز دوئی کافر کول خوبیں نہ گنرم دے د دوئی
 زماٹه تعلق د چہ اوس پکتے رائے یاد دوئی سرو زهنجان داد
 یاخه مال کبئے شرکت نہ د د اوس پیدا شو، حاشا اللہ د مسلمانانو
 تعلق د محبت اد د نہیں صرفت محبت اد د نہیں د اللہ او د
 رسول د، چہ خوپورے دے کھللو مارونه د اللہ اد رسول
 په حق کبئے د کھللو لٹھ طاھر بدل نہ د د شوی یاد اللہ اد رسول په
 چناب کبئے نے د دوئی کھللو لیدے اور دیدے نہ دسته، د هنے
 وختہ پورے د دوئی د لکھ دیلو لحاظ دو، د غایت احتیاط نہ
 نے لاد اغسلو حتی که چہ د فقها، کرامو د حکم مطابق په دوئی
 قسم حکم لازم دو، مگر احتیاطاً، د غہ کفر غوره نہ کرد اد
 د متكلمینو عظامو مسلک احتیاد کرد چہ کلم صفا صریح انکار
 د دین د خرد دیا تو نہ او د دوب العالمین او د حضور سید مسلمین

لے لدا شرف علی تھا لی ساحت چہ د شید رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم په
 چناب کبئے دا سے منھے کھللو په ۱۳۱۹ کبئے چھاپ کمرے دے نہ ملکبئے
 مے خپل سنی ظاھر د بلکہ یو دخت هف، دوچہ محبس میلا، مبارک کبئے د
 د اهل اسلام په قیام کبئے به شریکیدلو - ۱۲

آمین ۴ - آمین ۴ - آمین ۴

وَالْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ وَأَفْضَلُ الصَّلَاةُ
وَأَكْلُ السَّلَامِ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدِ صَلَّى اللّٰهُ عَلَيْهِ
وَآلِهِ وَاصْحَابِهِ وَحَزْبِهِ اجمعِينَ ۣ آمِنٌ ۣ

تَمَتْ بِالْخَيْرِ

—

چه شوختم په کوم درج تمهید ایمان
تاریخ اوسم دو زما دو ده د رهمنان
دا کتاب چخک اوی یا یا گوره
دوی ج زما په حق گئه در دخت دعا خون
زه خدمت دے بتکلی مذہب کویم
خدائے د انصیب کوی په آخر زما ایمان

زه شاهد خور شید احمد شاکر نزاریم
چه طات د تر چه را کو د سبحان

مَنْ خَوْكَ پَرِيزِ دِي اَدَدْ زِيدْ عَمْرُو مَنْ اَوْنِيسِي نَوْ دَيْ بَه
هِيمَشْ حَلَهْ كَامِيَابْ نَشَى . باقِي هَدَى يَاتْ دَالِلَهِ اَخْتِيَارْ دَيْ .
خَبَرْ بَحْمَدِ اللَّهِ دَهْرَسْ مَجَهَدَهْ مَسْلَامَانْ پَهْ نَزَدْ بَنْكَارَهْ دَهْ .
مَكْرُزْهْ دَلْنَرَهْ دَعَادِمْ رَوْنَرْ دَهْهَرَوْلَهْ لَيَدَلَهْ ضَيَورَتْ دَيْ .
مَهْرَوْنَهْ دَعَلَهْ حَرَمَيَنْ طَيَّبَيَنْ نَهْ زَيَاتْ بَهْ بَلْ خَلَهْ كَبَنْهْ
بَهْهَهْ دَيْ چَهْ دَغَهْ حَلَسَهْ نَهْ دَيْنَ آغَازْ شَوَّهْ دَيْ اَوْدَادَهْ شَوَّهْ
صَبَحَهْ پَهْ حَكْمَ سَرَهْ بَهْ هِيمَشْ كَلَهْ دَغَهْ حَلَسَهْ نَهْ كَبَنْهْ دَشِيطَانْ دَورْ
(۶) دَورَهْ نَهْ دَيْ ، دَدَيْ دَهْهَهْ نَهْ دَخَلَوْ عَامَهْ دَلْنَرَهْ دَرَيَاتَهْ
تَسْلَى دَپَارَهْ دَغَهْ فَتَوْيَى مَكْ مَعْظَلَهْ اَوْ مَدِينَهْ طَيَّبَهْ كَبَنْهْ عَلَاءَ
كَوَافِهْ اَوْ مَفْتَيَانْ عَظَامَوْهْ پَيَشْ خَدَمَتْ شَوَّهْ چَخَوْهْهَهْ
خَوْهَهْ اَفَبَنْهْ طَرَيَّهْ اَوْ دَيْنَ جَوَشَ سَرَهْ دَوَنَهْ فَتَوْيَى تَبَولَهْ
حَرَهْ اَوْ دَدَيْنَ دَيْ سَتَّهْ دَهْهَهْ تَصْدِيقَهْ اَوْ كَرَلْ - بَحْمَدِ اللَّهِ
كَلَابْ مَسْطَابْ حَسَامِ الْجَرَمِينْ عَلَى مَنْهَرِ الْكُفَّارِ وَالْمُنْكَرِ كَبَنْهْ دَهْ .
عَزَّمَنَدَهْ دَهْرَهْ پَيَشْ نَظَرَهْ دَهْرَهْ صَفَعَهْ مَقَابِلَهْ كَبَنْهْ آسَانَهْ
اَرَدَهْ سَرَهْ تَرْجَمَهْ شَوَّهْ دَهْ . بَنْكَارَهْ اَحَدَهْ اَوْ تَصْدِيقَاتَ اَعْلَاهْ
حَلْوَهْ بَگَوْ .

اَبَى اَسْلَامِ دَلْنَرَهْ تَهْ دَحَقْ قَبَلَوْ تَوْفِيَتْ دَرَكَيَهْ اَدَدَهْ صَنَدَهْ
نَفَاسَيَتْ اَوْسَتْ اَوْسَادَهْ حَبِيبَهْ مَقَابِلَهْ دَزِيدَهْ اَوْ غَمَودَهْ دَحَمَيَتْ نَهْ
اَوْسَتْ . دَيْكَذَاتْ بَحْمَدَهْ سَوْلَهْ اللَّهِ صَلَّى اللَّهِ عَلَيْهِ پَهْ فَعَهْ اَوْ بَرَكَتْ بَانَهْ

هماری مطبوعات

۱۵۰	بهر عد نعمت اول و دوم کامل	۸۵۰	اشعت علمات فارسی -
۲۰۰	بشت بپشت	۳۰۰	هارچ ببرست فارسی -
۵۰	نظام شریعت	۲۵۰	معارج ببرست فارسی -
۵۰	منتخب حدیثین	۱۵۰	فتح الغیب من شرح فارسی -
۲۳	مفردات آلمانیه	۱۵۰	اخبار الامیار من مکتوپات فارسی -
۱۲۰	شمع شبستان رضا پلاسائز	۱۴۰	شرح سفر سعادت فارسی -
۱۰۰	شمع شبستان رضا چهارما سائز	۱۵	بستان اقبال شریف فارسی -
۹۰	شمع شبستان رضا میشن جلد	۲۲۵	عینی شرح کنز الدقائق عربی -
۵	الوظیفه انگریزه	۱۷۰	جامع المعرف شرح کافیه عربی -
۱۸	جاجحت اسلامی	۵	شرح مدد رفی اہل الموت فی القبور -
۲۱	نعمت حمیت	۱۲۵	مکشف الظوب ترجمہ اردو -
۱۵	نقش و فنا	۶۰	گوستن شریعت -
۱۲	پرانا سکھو	۲۳	سامان سخن‌شش -

ملنے کا پتہ ۱۔ نوریہ رضویہ پبلیشنگ کمپنی
کچار شیدر روڈ بدل گنج لاہور